

Giới thiệu Cảnh Xuân Như Mộc

Cảnh Xuân Như Mộc là câu chuyện tình yêu nhẹ nhàng tình cảm, ẩn chứa sự sâu sắc của các nhân vật. Chúng tôi gặp nhau, yêu nhau, mười đầu ngón tay đan quện vào nhau, hưởng thụ thời gian trôi qua. Có người nói, giúp nhau trong lúc hoạn nạn chính là cùng nhau chia sẻ khoảnh khắc khó khăn. Và tôi rất vui, vì đó là em.

Tình yêu không thể diễn tả bằng lời, cũng không thể đo đếm được, những gì mắt thấy không nhất định là sự thực, chỉ khi cảm nhận bằng cả trái tim thì đó mới là tình yêu chân thực nhất. Lúc còn trẻ không biết, cứ nghĩ rằng chỉ một chút thương tổn thôi là bản thân cũng sẽ không chịu đựng nổi. Sau khi đã trải qua mưa gió nhấp nhô trong cuộc sống, mới biết qua những ngày tháng dài đằng đẵng của một kiếp người thì không có gì là không tha thứ, không có gì là không thể buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Năm tháng tĩnh lặng, kiếp này bình yên

Ngày 6 tháng 6 tại Thành Đô của tỉnh Tứ Xuyên, ngoài trời mưa rơi nhỏ hạt, Nhan Giác lại ngồi ngay vị trí quen thuộc ở gần cửa sổ.

Văng vẳng bên tai cô không biết đã mấy lần vang lên giai điệu bài hát quen thuộc - Sealed With A Kiss do chính Jason Donovan sừng ca, kiểu nhạc xưa kinh điển, giọng hát khàn khàn có phần quyến rũ. Ông chủ quán đi tới kệ sách đặt lên những quyển sách mới, mùi mực của sách lan tỏa khắp phòng, ngào ngạt vị than và hương hoa nhài. Tay Nhan Giác chống cằm, nhìn chăm chăm chồng sách mới tinh.

Chuông gió trên cửa khẽ vang, ông chủ cũng không quay đầu lại, theo phản xạ chỉ nói: "Hoan nghênh quý khách"

"Ồ đây có sách căn bản về lý luận quân sự không ạ?" Một giọng nam trầm thấp lạnh lẽo, giống như tảng băng trôi tan chảy trong nước.

Tay anh ta đang đóng chiếc ô lại, một nửa khuôn mặt ẩn đằng sau quày, ngay cả đường nét cơ thể cũng đều mờ hồ ẩm ướt. Nhan Giác còn chưa kịp nhìn rõ, ông chủ đã trước mở miệng: "Cha chả, thì ra lại là cậu? Cũng đã ba năm rồi, hàng năm cậu đều đến đây, năm nào cũng hỏi đến cuốn sách ấy. Hiệu sách chỗ tôi chỉ có sách về nghệ thuật....." Ông dùng ánh mắt vô tội lướt qua những kệ sách.

"Bức lương vi xướng." (1) Một thanh âm chột vang lên, Nhan Giác miệng ngậm đuôi bút chì nhỏ giọng nói, âm điệu treu đùa, vẻ mặt xấu xa.

(1) Ý nói: Đe dọa người hiền lương.

"Làm phiền rồi." Anh ta hơi cúi mặt xuống đất, toan tính bước chân ra cửa đã nghe tiếng ông chủ gọi tới, "Thôi được rồi, lần sau nhập hàng cùng lắm thì tôi giúp cậu mua hộ một quyển. Thật không hiểu nổi người tuổi trẻ các cậu nghĩ gì" Tiếp đó ông vẫy vẫy tay, "Lại đây, để số điện thoại của cậu lại."

"Không cần, cảm ơn." Anh ta cự tuyệt khiến ý cười trên mặt Nhan Giác có chút ngạc nhiên.

Tính cách ngay thẳng của người Sơn Đông nổi dậy, ông chủ cũng không chịu khuất phục, trực tiếp vọt tới cửa kéo người anh ta. "Sao lại không cần, chuyện gì cũng phải kiên trì một chút, cậu cũng không phải Ngưu Lang, tôi lại càng không giống Chức Nữ, để không năm sau lại phải gặp cậu!"

Cũng không biết có phải là do cụm từ "Ngưu Lang" của ông chủ hay không mà khuôn mặt anh ta có vẻ ngượng ngịu, sau đó anh ta quay trở lại quày. Lần đầu tiên Nhan Giác thấy rõ mặt anh ta —— cằm gầy, góc cạnh trông rất nam tính, mặt trắng bệch, xem ra mang chút bệnh trạng.

* Ngưu Lang: cũng có ý nghĩa tương đồng với cụm từ "trao bao"

Khi viết chữ, lông mày anh ta hơi nhăn lại, môi mím chặt, vẻ mặt trông rất nghiêm túc.

Vài giây qua đi, anh ta mới trả lại tờ giấy cho ông chủ, "Sách về thì gọi cho tôi tới lấy." Nói xong, cũng không lưu lại, cũng không quay đầu nhẹ nhàng rời đi.

Chuông gió trống rỗng vang lên, Nhan Giác nhìn ngoài cửa sổ, mưa không biết từ khi nào đã ngừng rơi, mây đen cuộn cuộn che kín bầu trời tạm thời nhường chỗ cho ánh mặt trời chói chang, chiếu sáng cả vòm trời thành phố, xuyên qua cửa sổ rơi thẳng vào hai cây hoa hồng, nhuộm một màu đỏ rực lên trên hoa hồng.

Người đàn ông bước đi trên làn dành cho người đi bộ, anh ta đứng trước cửa hàng sách sau đó sang đường bên kia chờ đợi, một cơn gió mạnh thổi qua, bám lấy chiếc áo somi của anh ta, giống như biển vì sóng nâng lên những cánh bướm, sóng vì biển tấu khúc tình xanh. Nhìn thấy phản quang của ánh mặt trời rơi vào người anh ta, Nhan Giác khẽ nheo mắt, không hiểu cô dường như nhớ tới câu gì: Năm tháng tĩnh lặng, kiếp này bình yên.

Though we gonna say goodbye for the summer (Mặc dù chúng tôi sẽ nói lời tạm biệt cho mùa hè)

Darling, I promise you this (Em yêu, anh hứa với em này)

I'll send you all my love (Tôi sẽ gửi cho em tất cả tình yêu của tôi)

.....

Giai điệu cũ rích của Jason Donovan lại lặng lẽ phân tán bầu không khí, Chiếc đĩa CD theo quán tính vẫn chạy mãi trên dàn máy nghe nhạc ở trong cửa hàng, vốn dĩ cô đang buồn chán với cái nóng trưa hè, lại bởi vì người nào đó xuất hiện khiến thời gian bỗng ngưng trở nên ảm áp thêm.

Trước khi rời khỏi hiệu sách, Nhan Giác chọn mua cuốn sách có tựa đề 《Lời hứa trong sáng》. Khi chờ ông chủ thói tiền, ngón tay cô gõ gõ mặt bàn theo nhịp điệu của bài hát, ánh mắt cô vô tình nhìn đến tờ giấy kia. Không biết từ khi nào ông chủ đã đặt tờ giấy ở cạnh chậu hoa trên bàn, cánh hoa màu trắng vurun trên tờ giấy, hòa quyện với nét chữ cứng cáp của anh ta, mạnh mẽ nhưng không hỗn tạp. Là chữ của người đàn ông kia.

Nhan Giác cầm lấy tờ giấy dính mùi hương hoa, là mùi hoa nhài. Cô xúc động đến nỗi kết luận, bên tai vọng lại câu nói của năm năm trước. "Tên của tôi là Lê Tranh, luôn luôn sẵn sàng trong tư thế chiến đấu. Bảo vệ tài sản và an toàn của nhân dân chính là chức trách của quân nhân, thế nên cô không cần phải cảm tạ."

Năm ấy, Nhan Giác hai mươi mốt tuổi, suýt chết trên một chiếc thuyền, là một người có tên Lê Tranh - chiến sĩ hải quân đã cứu cô.

Năm nay, Nhan Giác hai mươi sáu tuổi, ở hiệu sách của tỉnh Tứ Xuyên đã nhận ra được người trước kia, anh ta giống như đã từng mặc quân trang trên người.

Ông chủ còn chưa kịp tìm tiền lẻ để thối, Văn Cảnh đã điện thoại tới như muốn thúc giục cô. Nhan Giác ấn phím call, lập tức nghe được giọng nói phóng đại của Văn Cảnh vang lên như loa phóng thanh nổ banh nhà sách, "Nhan Giác, cậu ở đâu!"

Cô cười gượng xin lỗi ông chủ, sau đó liền cầm sách lao khỏi cửa hiệu, "Cô nương à, hội nghị tuyên dương trao thưởng, cậu giúp tớ thay thế nhận thưởng một lần được không? Cũng không phải quan trọng gì." Đại học Bắc Đại hôm nay mở hội nghị, nhưng trường hợp này từ trước đến nay cô chưa bao giờ đề ý.

Đứng trong khuôn viên trường học, Nhan Giác tiện tay hái ngay một đóa hồng vừa mới nở hoa.

"Không được, chủ nhiệm rất là nguyên tắc —— Cậu không thể vắng mặt, lần này người tài trợ tự mình trao giải, cậu không thể không tới, bị lãnh đạo khiển trách thì khó sống, bị. . . . ."

"Trường phòng Văn Cảnh!" Người này cái gì cũng tốt, duy nhất khuyết điểm càn quấy khiến cho người ta khó chịu.

"Bộ trưởng văn hóa hiện tại muốn mời cậu đi uống trà, trước tiên cậu phải đến đây!" Văn Cảnh giống như pháo nổ, mặc kệ Nhan Giác nói thế nào cũng không đồng ý, cô chỉ biết thẳng lưng suy sụp, "Được rồi, được rồi, chờ tớ năm phút. . . ."

"Nhất trí!"

Nhìn cuộc trò chuyện mất hết 59 giây trên màn hình di động, cảnh tượng Văn Cảnh đang nhếch mép cười gian hiện rõ trong đầu Nhan Giác. Trên thế giới này, người có thể khiến cô thay đổi chủ ý chỉ trong một phút đồng hồ ít có mấy ai. Đặt điện thoại ở chế độ im lặng, Nhan Giác ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ không bao lâu mà ánh nắng mặt trời đã như muốn thiêu đốt người ta, thật sự là một buổi chiều buồn chán.

Phải đến bảy phút sau Văn Cảnh mới nhìn thấy sự xuất hiện của Nhan Giác. "Ồ đây!" Cô cực lực vẫy tay. "Tổ tiên nhà cậu, không dám năm phút đồng hồ, thế nào sao bây giờ mới đến!" Kéo Nhan Giác đến bên người, Văn Cảnh chỉ chỉ đồng hồ.

Nhan Giác cúi đầu ngồi oán thán, mới trễ có hai phút mà cô ấy đã than vãn như vậy, có lẽ 'thánh nhân' thì cũng không thể nhanh đến thế. . . . .

"Bởi vì tớ gặp được Chu Dịch ở ngoài cửa." Cô vừa giải thích vừa lấy áo khoác trong túi ra, máy lạnh ở khán phòng bật hơi lớn, cô mới ngồi xuống đã thấy lạnh.

"Chu Dịch" Tên vừa ra khỏi miệng, vẻ mặt oán trách của Văn Cảnh đột nhiên hứng thú, người cô tự động dịch về phía Nhan Giác tiếp cận, "Lần này cậu được bảo trợ, hẳn là nên phát biểu cao kiến gì?"

Nhan Giác đẩy đẩy người Văn Cảnh, trên người cô ấy toàn mùi nước hoa, sau đó mới ngồi thẳng thân mình, "Lần này đến lượt tớ lên khán đài rồi."

"Vậy cậu định đáp trả ân tình anh ta thế nào?" Văn Cảnh hiểu rất rõ Nhan Giác, biết cô từ trước đến nay không hề nói nhiều, nhưng chỉ cần nói, một câu cũng có thể khiến người khác sặc chết.

"Người kia thì muôn đời vẫn đứng thứ 2." Nhan Giác nhún vai, bình tĩnh nhìn Văn Cảnh, "Tớ lúc này có ưu điểm tốt, trước giờ không mang thù."

"Đúng vậy, có thù lúc đó liền báo rồi!" Văn Cảnh lúc này vạch trần Nhan Giác. "Tục ngữ có câu, quân tử báo thù mười năm không muộn, còn cậu, cậu là nữ tử báo thù cấp bách."

"Có gì bất thường sao?" Nhan Giác nở nụ cười, bộ dạng thư thái.

Hội trường đột nhiên ồn ào, Nhan Giác nhìn theo ánh mắt mọi người, thấy được một số lãnh đạo vây quanh các nhà tài trợ tiến vào.

Ngoài ý muốn cô nhìn thấy được Lê Tranh. Chỉ một cái áo somi trắng cùng quần tây, trông anh ta thật giản dị, nhưng cô vẫn nhận ra. Lê Tranh nghiêng đầu đang cùng hiệu trưởng nói chuyện, bộ dáng vô cùng nghiêm túc. Không biết hiệu trưởng nói gì mà trên mặt anh ta thoáng chốc dịu lại.

Trong lúc Nhan Giác đang tập trung đến mức xuất thần thì Văn Cảnh ở một bên bả đầu bu lại, "Anh ta thật sự đẹp trai!"

"Ai?"

"Anh ta đó!" Văn Cảnh chỉ vào người đàn ông đứng kế bên hiệu trưởng, xem thường Nhan Giác "Nhưng tớ nghĩ cậu sẽ thích con chim Không Tước (2) đang đứng bên cạnh anh ta hơn" Hai tay Văn Cảnh tạo thành hình chữ thập dựa vào Nhan Giác, "Chỉ tiếc là tớ đã lập gia đình, bằng không tớ cũng nguyện biến mình thành cái móc câu, để câu những loại đàn ông kiểu này."

(2) Không Tước: đại diện cho những gì cao sang, quý phái.

"Số điện thoại của chồng cậu 3 số đầu là 187 đúng không?" Nhan Giác lập tức lấy điện thoại cầm tay ra.

Văn Cảnh dường như hơi sốc, nhanh chóng thu hồi mơ mộng "Thật mất hứng, lão Trình nhà tớ chẳng thèm đếm xỉa đến việc tớ hão sắc đâu. . . . ."

"Thử xem?" Nhan Giác một mặt nghiêm cần áng chừng di động.

Tổng số tiền thưởng tài trợ là 50 vạn đang được nhà trường liệt kê từng chi tiết một. Từ hiệu trưởng, hiệu phó, lại đến đảng uỷ **. . . . . Trên chỗ ngồi Nhan Giác cảm giác có chút buồn ngủ.

Không biết từ nơi nào mẹ của Nhan Giác tiến đến gần, ngồi xổm bên người cô. "Mua cho con bánh ngọt hương bơ, sao con không trở về nhà, lại còn ngồi đây như muốn ngủ gà ngủ gật?"

Nhan Giác xoa mắt lắc đầu, "Mẹ, con đang họp."

"Con cũng biết là mình đang họp đấy à!" Giọng mẹ Nhan Giác có chút thay đổi, tương mạo so với Văn Cảnh không khác bao nhiêu. Nhan Giác nháy mắt mấy cái, tỉnh mộng.

"Bánh ngọt hương bơ không có, nhưng đàn ông thì có." Văn Cảnh bĩu bĩu môi, "Tinh đúng thời điểm." Tất nhiên, một cái tát nhẹ vào mặt Nhan Giác thù phạm không ai khác ngoài Văn Cảnh, nếu không làm thế thì biết đến khi nào cô ấy mới chịu tỉnh dậy? Nhan Giác xoa xoa mặt nhìn người trên khán đài, dáng người anh cao to, lưng thẳng đứng, ngữ điệu thấp, giọng trầm ổn, nghĩ cũng không nghĩ đến trên đời này lại có người đàn ông như thế.

Bài phát biểu của Lê Tranh vô cùng tuyệt vời.

Từ cuộc khủng hoảng tài chính năm 2008 đã mang đến nhiều nguy cơ, anh ta đã trình bày về sự phát triển trong tương lai của một số ngành công nghiệp, quy mô trường học, việc làm cho sinh viên, rồi lại nói về các công ty tìm kiếm nhân tài kèm theo khía cạnh hợp tác, chỉ cần một vài chữ đã khiến cho người ta nhìn ra anh ta rất uyên bác.

"Cậu vừa nói công ty bọn họ làm cái gì?" Nhan Giác lấy khuỷu tay đụng chạm người bên cạnh. "Tài liệu bảo vệ môi trường." Trông mặt Văn Cảnh hơi híp, cánh tay cũng thư thái, "Thế nào, có ý tưởng gì chẳng?"

"Đương nhiên! Muốn làm vật liệu kỹ thuật sinh học thậm chí cũng không biết. . . . . không phải là cần thiết để đi nghiên cứu hạ đòn bẫy nguyên lý." Nhan Giác nghiêm túc nói, lại đổi lấy hai chữ vô tình của Văn Cảnh: "Nói dốt!"

Hai người bọn họ đang nói chuyện, hàng trước đột nhiên có người lên tiếng, "Người chiến thắng giải thưởng tranh về Columbia Thế giới, nhà tài trợ muốn bạn trả lời câu hỏi thay mặt cho những người chiến thắng." Nhan Giác ngẩng đầu, nhìn thấy bộ mặt vui sướng của Chu Dịch, rõ ràng là biết tên kia này giờ cũng không nghe nhà tài trợ hỏi gì rồi.

Nhan Giác mỉm cười, chủ động đứng lên: "Thật ngại quá, vấn đề của anh khi nãy tôi nghe chưa rõ, có thể lặp lại lần nữa hay không?" Sắc mặt hiệu trưởng trực tiếp tái mét.

"Không sao, chung quy tôi cũng không nghe rõ người khác nói." Lê Tranh đột nhiên cười rộ lên, hàm răng trắng đều lộ ra. Nhan Giác bỗng chốc nhớ tới năm năm trước, cũng là một người, cùng một kiểu cười.

"Nếu tiền thưởng đến trong tay em, em có thể trả ơn cho tôi cái gì?"

. . . . . Trả ơn? Cô thoáng chốc suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu, "Là một giáo viên, tôi có thể bồi dưỡng người khác trở thành nhân tài cũng giống như anh....."

Hiệu phó, hiệu trưởng hài lòng mỉm cười, Lê Tranh lại hơi sững sốt, nhưng anh nhanh chóng lấy lại tinh thần, vỗ tay tán thưởng "Thật vinh hạnh!" Khi diễn thuyết, tay áo của anh bị kéo xuống một đoạn, lúc này dưới ánh đèn Nhan Giác vẫn đang chăm chú nhìn cánh tay anh, vẻ mặt trắng bệch đang cười so với dáng người không chân thực lắm.

Rốt cục cũng đến giai đoạn trao giải. Nhan Giác là nhóm đầu tiên bước lên khán đài, lại đứng dịp do Lê Tranh trao giải. Cô tiếp nhận giấy khen, sóng vai

cùng anh ta đứng chung một chỗ chờ chụp ảnh.

Trước khi ánh đèn flash lóe lên, Nhan Giác điều chỉnh khoe miệng và biểu cảm, Lệ Tranh đứng bên cạnh đột nhiên nhỏ giọng, lặng lẽ nói câu gì đó khiến cô kinh ngạc, thanh âm như nước: "Người phung phí tiền thì cũng không thể bồi dưỡng người khác được tốt."

Tiếng chụp hình tanh tách chạm khắc không chỉ khiến Nhan Giác bất ngờ, còn có khuôn mặt ẩn đằng sau câu nói kia —— làm thế nào anh ta nghe được!

Lệ Tranh vừa mới đáp trả câu nói hoàn chỉnh của cô: "Là một giáo viên, tôi có thể bồi dưỡng người khác trở thành nhân tài cũng giống như anh.... kẻ phá của à!". Ở trong lòng Nhan Giác, những kẻ có tiền luôn không có việc gì làm, ngoài việc quanh năm suốt tháng quyền giúp công ích, vì vậy chẳng khác gì "kẻ phá của", ngay cả khi người đó có là Lệ Tranh. Cô cảm thấy bản thân mình chẳng khác gì dân thường đang sống trong một cộng đồng nhỏ, những người bình thường thì luôn sống thực nhất.

Chỉ có ba chữ cuối cùng là cô không phát ra tiếng, thậm chí Văn Cảnh ngồi ngay bên cạnh cũng không nghe được, vậy tại sao Lệ Tranh lại biết? Nhan Giác không nghĩ tới, nhanh như vậy cô sẽ được biết đáp án.

Trở lại chỗ ngồi, đầu óc cô rối tung rối mù, đột nhiên cô bị Văn Cảnh nắm chặt tay. "Tin tức chấn động!" Văn Cảnh cười hề hề nói.

"Heo nái nhà cậu cũng biết leo lên cây rồi hả?" (3) Nhan Giác không có tâm trạng đùa giỡn cùng với Văn Cảnh lúc này.

(3) Ý nói: Đàn ông mà tin tưởng được thì heo nái cũng biết leo cây.

"Đi chết đi, không nghe bảo đảm cậu sẽ hối hận!" Văn Cảnh nhìn sang hai bên, dán sát lỗ tai Nhan Giác nhỏ giọng, "Mới từ chủ nhiệm nghe lén, cái anh chàng đẹp trai lúc này trao giải cho cậu, chỗ này thật ra có vấn đề, thật sự là không ngờ tới. . . . ."

"Đầu óc cậu mới có vấn đề." Chỉ tro vào đầu Văn Cảnh, Nhan Giác có chút không kiên nhẫn. Văn Cảnh trợn trừng mắt, "Gi chứ, tớ chỉ là chỉ vào lỗ tai, lỗ tai đó biết chưa! Anh ta hình như bị khiếm thính. . . . ."

Văn Cảnh vừa dứt lời, Nhan Giác đã sững sờ rồi. Cô ngẩng đầu lên nhìn trên khán đài. Lệ Tranh tự mình trao giải cho Chu Dịch, Chu Dịch khom người cùng anh ta đang nói gì đó. Mặt Lệ Tranh hơi nghiêng, mang theo nụ cười ảm áp, đôi mắt anh ta nghiêm túc nhìn vào Chu Dịch, đáng vẻ vô cùng kiên nhẫn.

Cuối cùng Nhan Giác cũng biết được, tại sao Lệ Tranh có thể nghe được câu nói đó của cô. Về mặt anh ta thành khẩn khi tiếp xúc với người đối diện, thảo nào tạo được dấu ấn riêng, khắc sâu trong tâm trí Nhan Giác, thật lâu sau cũng chưa thể phai mờ.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Phía trước là tình yêu

【Tình yêu không cần nhiều, từ mơ tưởng hão huyền cho đến đau triệt tâm can, chỉ một đủ.】

Buổi trao giải kết thúc thì Nhan Giác mới phát hiện ra mình đã bỏ lỡ hai mươi mấy cuộc điện thoại cộng với tám cái tin nhắn. Cùng lúc đó, cô mới biết được hiệu trưởng mở tiệc ăn mừng, dĩ nhiên cô “không thể trốn”. Tiếng chuông điện thoại bất chợt vang, Nhan Giác liền đi nhanh về phía đại sảnh, trực tiếp nhấn nghe.

"Em không thể quay về lúc này."

"Khi nào em trở lại?!" Vừa tiếp cuộc gọi, hai người đồng thời mở miệng.

"Vây, lúc nào thì em mới có thể trở về. . . . ." Âm thanh lý sự nghe rất rõ ràng, Nhan Giác cười cười đưa di động đổi sang tay trái, tay phải vẫy vẫy Văn Cảnh đang chờ mình cách đó không xa, "Anh đếm đến một vạn con cừu em sẽ có mặt ở đó, em còn có chuyện, về nhà hãy nói." Cơ hội kháng nghị cô cũng không cho người ở đầu dây bên kia nói tiếp, lập tức cắt điện thoại.

"Kẻ quấy rầy lại gọi tới?" Đứng bên cạnh đại sảnh hình trụ, Văn Cảnh đưa tay rút túi quần nháy mắt về phía Nhan Giác.

"Cậu biết mà." Về mặt Nhan Giác như một đứa con nít ranh, nhanh chóng đẩy đẩy Văn Cảnh dừng lại ngoài cửa xe buýt. Tiệc mời khách quý, địa điểm đương nhiên không ở trường học.

Ngồi ngay ngắn trên xe, cô vốn định lấy ra quyển sách mới mua để đọc cho qua thời gian, ai ngờ chỉ mới cầm cuốn sách trong tay, Văn Cảnh đã trực tiếp cướp lấy.

"Nói thật, ngoại trừ những người không đáng tin, tên quấy rầy đó dù sao cũng là người có thành tựu, chẳng lẽ cậu chưa từng cân nhắc qua? Huống chi

hai người cũng đã ở gần nhau lâu vậy." Chuyện kết hôn của cô xem ra Văn Cảnh còn lo lắng gấp bội, "Nhan Giác, hãy nhìn vào mắt tớ, tớ nói nghiêm túc!" Văn Cảnh không thích vấn đề trốn tránh này của cô.

"Trên mắt cậu có ghèn, buổi sáng quên rửa mặt rồi. . . . ." Nhẹ nhàng đẩy tay Văn Cảnh ra, Nhan Giác cầm lại cuốn sách, tiếp tục cúi đầu.

Văn Cảnh: "%#¥*\$~@#! . . . . ."

Hai mươi phút sau, trước cửa nhà hàng Goldmine, Văn Cảnh xuống xe nhếch miệng, "Thật không được sao?"

Đi theo những đồng nghiệp đã dần dần vào cửa chính nhà hàng, Nhan Giác bắt lực nhìn Văn Cảnh, biểu cảm không thể làm gì, "Tình yêu đích thực là quá tẻ nhạt, đừng có giới thiệu như thế mãi với tớ được không?" Nói cho cùng, tình yêu không cần nhiều, từ mơ tưởng hảo huyền cho đến đau triệt tâm can, chỉ một đủ. Hao tâm tốn sức vì tình yêu, cuối cùng chỉ làm tổn thương bản thân mình.

Ở trong chuyện này, Nhan Giác cố chấp thế nào Văn Cảnh cũng không hiểu được? Tim cô thót lại, "Được lắm, không ép buộc cậu nữa, nhưng nếu một ngày nào đó cậu hối hận, đừng quên lão Trình nhà tớ, là một người đàn ông quen biết rất nhiều người tài!"

Trước cửa chính của nhà hàng Goldmine có hai cây hộc cao to, chắc đã sống hơn một thế kỷ, một trận gió thổi qua, tán cây khổng lồ trên đỉnh đầu vang lên sào sạt. Nhan Giác đứng dưới tàng cây, nhẹ lay động tay Văn Cảnh, "Nào dám quên!"

Lời nói của Văn Cảnh cô không dám quên, nhưng sau sự việc ở trên bàn cơm, cô càng không thể quên được.

Lúc ấy, cô mang theo một chiếc ly, hăng hái thư thái.

Chất lỏng trong ly thủy tinh chính là rượu nhỏ đỏ nổi tiếng nhất thế giới. Nó xuất phát từ Bordelais thuộc vùng Bordeaux, một thành phố cảng quan trọng của Pháp, mang theo lãng mạn cùng phong tình, tạo nên một mùi hương ngào ngạt, triền miên trên chóp mũi, giống như một nụ hôn sâu giữa hai người yêu nhau, còn chưa kịp uống thì đã có thể ngà ngà men say.

Đang thưởng thức mùi vị của rượu đột nhiên cô bị hiệu trưởng gọi lại, "Tiểu Nhan à, cô là người duy nhất ở trường chúng ta liên tục ba năm cầm được giải nhất của nhà tài trợ. Thế nào, không muốn cùng Lệ tổng, Đình tổng bày tỏ biểu hiện gì sao?"

Hiệu trưởng đã gần 50 tuổi, người gầy, cười lên càng thêm rạng rỡ, nhưng không ai không biết: hiệu trưởng chỉ cần cười một tiếng, tất cả là có mục đích, lúc này hiệu trưởng đang ngầm tỏ rõ muốn cô kính rượu.

Nhan Giác nghiêng đầu về phía hiệu trưởng cười khẽ, "Vâng, tôi kính Lệ tổng cùng Đình tổng một ly." Nói xong, cô cầm chai rượu lên, rót vào ly, "Cảm tạ Lệ tổng." Đối diện với cái ly ngạo mạn của Nhan Giác, về mặt Lệ Tranh như cũ nhẹ nhàng ảm áp. "Nhan tiểu thư khách sáo quá rồi."

Nhan Giác uống một hơi cạn sạch, lại tự mình rót thêm một ly, chuyển sang người ngồi bên kia, "Cảm tạ Đình tổng!"

Đình Chiêu Đông cũng là một trong những nhà tài trợ lớn, hẳn vốn không muốn tham gia bữa tiệc này, nhưng ngày hôm nay thì khác, hẳn vì muốn đến nhìn mặt một người. "Nhan tiểu thư, không biết rằng cô thấy lương bổng ở Thành Đô thế nào?" Đình Chiêu Đông xoa xoa chiếc nhẫn trên ngón tay, nhìn vào người phụ nữ đối diện.

Nhan Giác đã ngồi xuống, đang nhìn một bàn thức ăn đầy món sơn hào hải vị trước mặt thì nghe được câu hỏi của Đình Chiêu Đông, cô nhàn nhạt trả lời, "Đủ để duy trì cuộc sống." Đối với một người đàn ông có cái khuyên tai ở mũi, quả thật cô không có cảm tình.

"À. . . . ." Nghe được câu trả lời không đầy mong đợi, hẳn lại tiếp tục lấy tay chạm mũi, ngượng ngùng liếc nhìn Lệ Trang đang ngồi bên cạnh, người phía sau không giống như đang thưởng thức rượu, trong lòng Đình Chiêu Đông khinh bỉ một cái, về mặt thay đổi liên tục, sau đó tươi cười nhìn Nhan Giác, "Nhan tiểu thư, tôi có chuyện muốn nhờ vả. Chẳng hay tôi có một người bạn, đứa con của người bạn đó rất muốn cùng Nhan tiểu thư học vẽ, nhưng lại nghe nói Nhan tiểu thư không có dạy thêm. . . . ." Đình Chiêu Đông mắt nhìn về phía hiệu trưởng.

"Đúng vậy, tiểu Nhan là một cô gái tài năng."

Không hề có biểu hiện gì kinh ngạc, Nhan Giác ngẩng đầu lên, lộ ra cái trán sáng bóng, "Hiệu trưởng, tôi chỉ làm việc ăn lương, về phần giờ giấc thì. . . . . Tôi nghĩ là mình không sắp xếp được."

"Tiểu Nhan. . . . . Chỉ là vấn đề nhỏ! Thời gian chứ gì. . . . . sắp xếp là ổn. . . . ." Trong phòng bật điều hòa hơi nhỏ, cái nóng của mùa hè không đủ để thỏa mãn, giọng của hiệu trưởng có phần mệt mỏi, âm điệu kéo dài như vương vãi trên cổ khiến cho người ta cảm giác khó chịu. Nhan Giác hồi hận vì không mặc đồ chất liệu bằng voan, ít nhất vẫn mát hơn so với bộ đồ bông vải đang mặc trên người.

"Sáng tạo đòi hỏi nhiều thời gian, và chỉ như thế mới có thể tạo ra một tác phẩm tốt, đây cũng là suy tính sâu xa, hiệu trưởng, ngài nói xem có đúng hay không?" Cô từ tốn nói chuyện, đáng vẻ hiền lành nhưng thái độ lại cự tuyệt rõ ràng.

Bị bác bỏ ý kiến ở trước mặt khách quý, mặt mũi hiệu trưởng có vẻ không vui, "Không đủ thời gian, vậy sao. . . ."

Nhìn bộ mặt cứng rắn như dao găm đâm vào từng cánh hoa mềm mại của hiệu trưởng, Nhan Giác chớp mắt mấy cái, "Vâng. . . . ."

Bầu không khí có phần ngột ngạt, vẫn chưa ai lên tiếng nói thêm điều gì đã nghe tiếng Lệ Tranh đột nhiên mở miệng với Đình Chiêu Đông, "Nếu Nhan tiểu thư đã kiên trì như thế, cậu cũng đừng miến cưỡng cô ấy nữa." Đình Chiêu Đông trực tiếp hướng về phía anh ta liếc mắt.

Cửa phòng tiệc lúc này bị đẩy ra, mấy nhân viên tạp vụ mang thức ăn đi vào. Âm thanh chén đĩa được thay nhau đưa lên, Nhan Giác nghe được Lê Tranh hạ giọng, "Bắp cải trắng này không tệ, không cay lắm, Nhan tiểu thư có thể thử xem."

Cô cũng phải thử một chút, đồ ăn ở Thành Đô khá cay, cô sinh ra ở Giang Nam nên vẫn không quen hương vị này, lúc xưa cô đã từng sặc một lần. Nhai món bắp cải vào miệng, mùi vị thanh thanh dễ chịu, cô thậm chí cũng không phát hiện ra người đối diện đã chú ý đến mình từ lâu.

Nhan Giác thử thái thường thức vài món ăn tiếp theo, đột nhiên Văn Cảnh muốn đi toilet, Nhan Giác theo cô ta cùng nhau rời chỗ, coi như là tạm thời trốn được hiệu trưởng.

Lê Tranh đứng ở phòng bên ngoài, ngẩng đầu nhìn trời tiếp chuyện điện thoại.

"Đối phương ra giá bao nhiêu? Cự tuyệt. Không có nhưng nhị gì hết." Ba câu kết thúc cuộc nói chuyện, tay anh dứt túi quần, nhìn xa xa cúi đầu đếm ô gạch.

Đầu mùa hè buổi chiều, gió hòa cùng hoàng hôn tuyệt đẹp, cảnh hoa hòe nhẹ nhàng diễn tấu lắc lư, trên cỏ còn có mấy con chim bồ câu đang đi dạo, thỉnh thoảng nghiêng đầu phát ra tiếng xì xào, hình như đang tò mò với người đàn ông đứng gần Nhan Giác.

"Phải như thế nào thì em mới đồng ý?" Lời vừa ra khỏi miệng, Lê Tranh cảm giác mình hơi có phần đường đột, bởi vì bà vai Nhan Giác lúc này run lên, rõ ràng cô cũng không ngờ tới sẽ có người tìm mình nói chuyện.

"Cái gì?" Nhan Giác quay đầu lại, uống mấy ly rượu sake, sắc mặt cô còn đang say nồng.

Thật ra thì từ lượng cô như thế là tốt lắm rồi, nhớ không lầm, hôm nay cô đã uống ít nhất là sáu ly rượu đỏ. Mới vừa nghĩ như vậy xong, lòng mày Lê Tranh khẽ nhủ, đỡ người đứng không vững kia. "Việc Đinh Chiêu Đông nói, phải điều kiện gì em mới bằng lòng dạy đứa bé kia?"

"Lê tiên sinh, làm người điều quan trọng nhất là gì nhỉ?" Ánh mắt của cô nheo lại, trong khóe mắt lộ ra con ngươi màu đen pha lẫn màu nâu nhạt, quyến rũ như mèo, lòng bàn tay Lê Tranh vừa di chuyển, sau lại hỏi, "Cái gì?"

"Trung thực." Nhan Giác đột nhiên tránh khỏi tay Lê Tranh, lùi lại một bước đứng sau nghiêng đầu nhìn anh, "Tại sao anh không nói rằng người bạn hữu mà Đinh tổng vừa nhắc tới chính là mình?"

Vòm ngực rắn chắc cùng bờ vai rộng của anh lần nữa khom xuống, "Đúng vậy, là cháu gái của tôi muốn học vẽ." Nếu như không phải là Đinh Chiêu Đông nói muốn thách thức người phụ nữ mạnh mẽ kia, anh cũng không hề có ý định che giấu.

"Vậy tại sao lại là tôi?" Nhan Giác tiếp tục chủ đề này. "Giáo viên dạy vẽ không chỉ có một mình tôi, bằng vào tài lực của anh hoàn toàn có thể tìm được người ưu tú hơn."

Lời của cô là thật, Lê Tranh đầu hơi khẽ nghiêng, chân thành nghiêm túc suy tư. Anh đứng lặng cả nửa ngày trời, sau đó chỉ nghe anh nói, "Bởi vì, người, đó, là, em."

Buổi chiều ở Thành Đô ôn tồn hắt hiu, mọi thứ đều trở nên yên lặng, trời cũng lam đến long lanh, không biết từ đâu truyền đến những tiếng rít rít của đàn chim bồ câu, mấy con chim bồ câu trắng còn đập nước tung cánh bay lên, trên mặt nước còn lưu lại mấy vòng xoáy nhỏ, Nhan Giác ngước đầu nhìn bầu trời, nội tâm cô không thể tĩnh lặng. Mới vừa rồi cô đã đồng ý yêu cầu của anh, nhưng phải kèm thêm theo một điều kiện.

"Muốn tôi dạy cũng không phải chuyện khó, giúp đỡ tôi."

"Cứ nói."

"Cũng không hỏi là gì?" Cô nghiêm nghị nhìn anh.

"Chỉ cần em nói ra."

Nhan Giác lấy lại tinh thần thì Lê Tranh đã xoay người rời đi. Cô nhìn bóng lưng anh tuần, mỉm cười, "Tự tin như vậy? Thật không sợ tôi làm khó anh hay sao?!"

Nhan Giác thu hồi suy nghĩ, quay đầu lại gõ cửa phòng vệ sinh, "Văn Cảnh, cậu ở trong đó mười phút đồng hồ rồi. . . . ."

Hai giờ sau, Nhan Giác về đến nhà, cô ngồi trên mép ghế salon nhắm nhấp ly nước cam. Ở phía đối diện có người buồn bực cắn cắn chuối tiêu, đem vỏ chuối vứt sang cạnh bàn.

"Tiểu Nhan, anh có tin vui rồi!"

Nhan Giác nhắm hai mắt thiếp lại, "Gì đấy?"

"Em bắt anh đếm cừ, anh đã đếm được 35.000 con cừ và 742 con dê! 35.000 con cừ và 742 con dê, haha, đủ để ăn cả năm năm! " Anh ta tiếp tục lật trái chuối tiêu cuối cùng, cắn chuối tiêu giống như cắn Nhan Giác.

"Vậy chúc mừng anh, có thể độc chiếm thị trường thịt dê thịt cừu ở tỉnh Tứ Xuyên này rồi, không cần làm việc rồi. . . . ." Nước cam có đủ mùi vị chua ngọt, cũng giống như nụ cười của cô lúc này.

". . . . ." Anh ta thất bại ảo não nằm xuống, cái ghế ghế sa lon mềm nhũn nhất thời lồm đi. Anh ta cắn chuối tiêu, về mặt cô đơn nhìn lên trần nhà, "Tiểu Nhan, anh thất tình. . . . ."

"Khoan đã!" Nhan Giác tạm ra dấu tay, "Nhiếp Văn Hiên, lãng phí thời gian của mọi người là giết người, lãng phí thời gian của mình là tự sát. Anh có cần mỗi lần tự sát lúc nào cũng kéo em theo hay không.. Em còn chưa muốn chết."

"Một chút lòng từ bi em cũng không có!" Đang khi nói chuyện, anh ta đã ăn xong hết mâm đựng trái cây, Nhan Giác cũng không chú ý, cô để ly xuống đôi đũa. "Tại sao mỗi lần anh đi ra ngoài đều để mất chìa khóa, mất rồi cũng không biết tìm thợ khóa mở cửa, lại muốn từ ban công đi qua nhà em? Không cảm thấy nguy hiểm đúng không?" Nhan Giác cũng không nhớ rõ đây đã là lần thứ mấy rồi.

"Nguy hiểm? Anh cứ cảm thấy như vậy mới thú vị, lại bảo vệ môi trường. Quan trọng nhất là tiết kiệm tiền mở khóa. Cho nên mỗi lần trước khi anh ra khỏi nhà, đều phải đem theo đồ dự phòng."

Anh ta cười ngây ngô nhưng Nhan Giác lại như có điểm nhột. "Ồ trong núi hết một tháng trời, anh còn chưa cảm thấy mệt hay sao? Trở về tắm rửa một cái rồi đi ngủ đi." Cô đứng dậy dọn dẹp cái bàn, thuận tiện đuổi khách.

"Không mệt, không mệt, anh còn chưa cho em xem hình anh chụp. Trước khi anh đi không phải chính em nằng nặc nói là khi trở về nhất định phải cho em xem hay sao?"

Những lời này đều do cô nói ư? Nhan Giác hoài nghi, nhưng cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp ngồi cùng anh ta xuống ghế, nhìn anh ta mân mê những chai lọ kia.

"Đây là một con bướm đặc biệt ở núi Alpes, cánh bướm màu xanh dương, cánh của nó to bằng một bàn tay! Đẹp, đẹp vô cùng!" Nhìn dáng vẻ anh ta hưng phấn khiến cho Nhan Giác cũng nhiệt liệt đồng tình, bởi vì tình yêu ở trong mắt anh ta, phụ nữ có đẹp đến đâu cũng chỉ ngang bằng một con bướm, thậm chí có thể thua thiệt, đúng là kẻ điên vì nghệ thuật.

"Ngừng đã!" Cô phản ứng quá nhanh, sau đó thu hồi tiếng sò, Nhan Giác đột nhiên đoạt lấy máy chụp hình "Không phải anh đi Vân Nam sao? Sao lại là núi Alpes?"

"Đúng vậy!" Anh ta thần nhiên cười vô tội, "Vân Nam không vui, anh liền đổi sang Âu châu."

Cũng không sợ mình dài dòng khiến Nhan Giác phiền lòng, anh ta giống như một con người khác, liến thoắng không ngừng. Nhan Giác nghe choáng váng cả đầu, định dùng cách đòi quà tặng để bịt cái miệng anh ta, "Đã hứa với em cái gì? Lấy ra mau."

"Không, không, anh làm sao quên được, một túi quà thật to. . . . ." Anh ta đi chân trần bước tới cái hộp dưới đất, lấy ra một bọc túi giấy màu đỏ, sau đó gấp gấp chạy như bay, "Anh vào toilet trước!"

Nhan Giác liếc mắt nhìn bóng lưng anh ta xem thường, mười giây sau, trong cầu tiêu anh ta nghe tiếng Nhan Giác gầm gừ, "Nhiếp Văn Hiên! Đặc sản của Núi Alpes là kẹo đó ư ! ! !"

Kẹo dâu tây có hương vị ngọt ngào ấm áp, Nhan Giác chân trần vùi trên ghế sofa nhìn máy chụp hình của Nhiếp Văn Hiên. Gần tối, hoàng hôn tỏa sáng chiếu vào nhà của Nhan Giác, hộp nhỏ bên trong lục địa châu Âu, hấp dẫn và quyến rũ. Người đứng đầu Giáo Hội Công Giáo ở bên cạnh tháp chuông cao chót vót. Đường đá uốn lượn quanh co giống như một con rắn nhỏ màu xanh, bò vào một cánh đồng lúa mì. Cô gái tóc vàng với hai bím tóc tự nhiên, hoạt bát và vui vẻ, chạy ủa vào trong gió.

"Nhan Giác, không được cầm máy chụp ảnh của anh!"

Cô đang chăm chú xem từng tấm hình trong máy ảnh đột nhiên nhìn thấy Nhiếp Văn Hiên từ bên trong lao vụt ra, nếu như không phải là quen biết lâu, đổi lại một cô gái khác mà nhìn thấy bộ dáng thiếu chính tề của anh ta lúc này, nhất định sẽ hô to đồ lưu manh, đồng thời cho anh ta ăn chổi.

Nhan Giác lại phản ứng bình thản. "Mặc quần đàng hoàng lại. Cơ thể anh em còn nhìn thấy, cái này có gì mà em không thể xem?!"

"Cái này không đồng giống. . . . . Cái này. . . . ."

"Không phải là chụp hình cao nguyên sông nước hay sao?" Nhan Giác đứng dậy thuận tay đem máy chụp hình ném cho Nhiếp Văn Hiên. "Đem đồng đồ này của anh dọn dẹp về nhà mau lên! Em mệt mỏi rồi, cần phải nghỉ ngơi."

Để lại bóng lưng nhàn nhạt trước mặt Nhiếp Văn Hiên, Nhan Giác đi vào phòng ngủ.

Con người khi còn sống nhất định sẽ gặp phải một người như vậy, anh ta phá vỡ nguyên tắc của bạn, thay đổi thói quen của bạn, trở thành một người ngoại lệ với bạn. Nhan Giác là một ngoại lệ với anh ta, một bất hạnh duy nhất.

Anh ta ở phi trường Thành Đô chụp hình mỹ nữ, lại vô tình nhìn thấy người kia. Hắn ta, cuối cùng hắn ta đã trở lại.

Nội tâm Nhan Giác đã bình tĩnh được mấy năm nay, từ đêm nay sẽ bắt đầu có chút rối loạn.

Chương 3: Mũi đất số 7

【 Tôi ngược nhìn bầu trời đầy sao, ở nơi đó sẽ không bao giờ thay đổi, tôi muốn tận hưởng giây phút này, mãi mãi —— bộ phim điện ảnh "Mũi đất số 7" 】

Mũi đất số 7 là một bộ phim nổi tiếng thế giới, nhưng lại vô tình trùng với bức tranh vẽ của Nhan Giác.

Khi âm thanh cộc cộc của giày cao gót vang lên trong phòng thì Nhan Giác đang cho cá ăn, hai con rùa nhỏ trong hồ cũng tranh thủ giành giật miếng ăn, đến độ như muốn đánh nhau đâm náo.

"Tụi bây cứ ăn nhiều vào thì tao sẽ ném tụi bây ra ngoài." Nhan Giác cau mày xoay người thì chợt nhận ra người phụ nữ kia, cô ta vận trên người một bộ đồng phục công sở —— Chris, phụ tá của Lê Tranh.

Tắm ván gỗ có tựa đề "Mũi đất số 7" bị gió thổi bay, văng lốc cộc xuống đất rồi đụng lên vách tường, một đôi chim trắng bay ngang đỉnh đầu cô ta, Chris vuốt vuốt tóc như đang tận hưởng được bầu không khí đi biển. Động tác của Nhan Giác rất nhanh, trong chớp lát liền giơ lên những dụng cụ vẽ tranh, đứng ở băng hiệu phía dưới nói, "Có thể đi được rồi."

Chris mở cửa xe ngồi vào tay lái phụ, cô dựa vào ghế ngồi đồng thời men theo kính chiếu hậu nhàn nhạt liếc nhìn người ngồi phía sau, Nhan Giác đang chú tâm nhìn ngoài cửa xe, dáng vẻ vô cùng yên tĩnh. "Nhan tiểu thư, cháu gái của Lê tổng tên là Lê Viên . . . . . Việc dạy vẽ cho cô bé có lẽ sẽ khó khăn hơn bình thường." Mới nói đôi câu thì Chris đã im bật, trước khi rời khỏi công ty, ông chủ đã ra lệnh cho cô phải giới thiệu sơ về tiểu sử của Lê Viên, nhưng cô rất khó nói tiếp khi mà người kia không hề có ý muốn nghe. Chris thu hồi tầm mắt, cô nhìn chằm chằm đèn đỏ trước mặt, suy tính tới việc sắp xếp hành trình ngày mai cho Lê tổng.

Mặc dù Nhan Giác không hề quan tâm đến những lời Chris nói, nhưng vào giờ phút này cô hơi khá ngạc nhiên vì những bức tranh được treo trên tường của phòng khách Lê gia.

Ngôi nhà rất lớn, là kiểu thiết kế hai tầng song song cả trên lẫn dưới, cửa đối diện còn xây một hồ cá thật dài. Khi vào đến cửa thì đã thấy những con cá đất tiền thoải mái bơi lội. Cách đó còn được bao phủ đầy tranh vẽ, toàn bộ đều là tranh vẽ của cô, thậm chí còn có bức tranh cô đã đoạt giải trong lần dự thi hội họa ở Columbia.

"Tấm này là do Lê Viên vẽ đấy." Thay giày xong, Chris dẫn cô đi vòng qua hồ cá, đứng trước bức tranh đang treo trên tường.

Nhan Giác gật đầu một cái, "Rất tài năng, nếu không nhìn kỹ tôi còn tưởng rằng đó là bức vẽ của mình. Cô bé còn vẽ cái gì nữa không?"

"Không có. Cô bé chỉ vẽ mỗi bức này thôi." Nếu không cô cho rằng Lê tổng cần tìm thuê cô để làm gì? Đối với người phụ nữ này, Chris không hề có thiện cảm.

Nhan Giác còn đang kinh ngạc thì Chris chỉ chỉ ở phía sau lưng "Lê Viên tới rồi." Cô quay đầu lại, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cháu gái của Lê Tranh.

Ánh mặt trời trưa hè xuyên thấu qua cửa sổ sát đất, len vào bên trong phòng khách, rọi lên chiếc kệ burom burom vàng nhạt trên đỉnh đầu của Lê Viên, phía trên còn có những chấm bi màu xanh trông rất đáng yêu, hai mắt to tròn của thiên sứ nhỏ dường như không chút biểu cảm, đắm chiều nhìn về phía trước. Nhan Giác hơi động lòng "Vây, chúng ta bắt đầu thôi."

Nhan Giác là nghiên cứu sinh sau khi tốt nghiệp được trường giữ lại để giảng dạy, mặc dù đã có 3 năm kinh nghiệm, nhưng đứng song song với Lê Viên thế này, cô quả thật không biết phải dạy làm sao.

Cuộc họp hội nghị kết thúc trước thời gian quy định, Lê Tranh trực tiếp trở về nhà. Ở dãy lầu của gian phòng bên kia, anh đã nhìn thấy Nhan Giác đang vẽ. So với mái tóc dài buông xõa lần trước, hôm nay nhìn cô thật khác, búi tóc lỏng lẻo, cầm cây bút chỉ chăm chú thay ngòi. Áo thun polo cô mặc trên người trông rất thùng thình, có nẩy phần lười nhác. Lê Tranh nói lòng cô áo, dựa nghiêng trên khung cửa ngắm nhìn Nhan Giác còn đang loay hoay chỉ dẫn Lê Viên, anh cảm giác được một buổi chiều tà thật âm áp.

Nhìn cô một lát, anh lại xoay người tính toán quay đi, chân đang định cất bước, lập tức ngừng lại. Phòng vẽ đột ngột vang lên tiếng động giong tan.

Bảng màu rơi xuống mặt đất, Nhan Giác ngồi chồm hổm để nhặt lên, nhặt xong cô cũng chưa muốn đứng dậy. Trên lưng cảm giác ngứa ngáy, khi quay đầu thì đã thấy Lê Viên đang cầm bút màu phác họa, cô bé vẽ bừa lên chiếc áo thun màu trắng của cô.

Ánh mặt trời như ôm trọn bóng dáng của Lê Viên, về mặt cô bé mông lung dường nào.

"Lê Viên." Giọng nói ở cửa truyền tới khiến Nhan Giác lấy lại tinh thần, cô ngẩng đầu nhìn thấy Lê Tranh đứng đó, trên mặt anh vẫn còn kinh ngạc. Cô

giơ tay đặt lên khóe miệng, đối diện với anh bằng khẩu hình "Suyt. . . . Không nên quấy rầy buổi học."

Nhan Giác bắt đầu cam chịu trầm mặc, trong phòng Lệ Viên, bao gồm người đứng ngoài cửa cũng tự nhiên ăn ý lạ thường. Một buổi chiều yên tĩnh, cô bé Lệ Viên vẫn đang hí hục vẽ vờ trên chất liệu thun, tiếng bút màu loạt xoạt lướt qua tròn một canh giờ. Ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ chiếu vào bó hoa Bách Hợp, dọc theo hình người phản quang lên vách tường, nếu như không phải sau lưng cô có động tác dừng lại, cô cứ ngỡ cả đời này mình sẽ biến thành tượng sáp mất.

Lệ Viên ngồi dưới đất đưa mu bàn tay vuốt mặt, gò má hồng hào đột nhiên trở nên xanh xao, cô bé hướng nhìn Nhan Giác cười, nụ cười rất xấu hổ.

Lệ Tranh gọi người giúp việc tới mang Lệ Viên rời khỏi còn anh chợt khom người vươn tay trước mặt Nhan Giác, "Dường như tôi đang mang đến phiền phức cho em"

"Thế nên tôi sẽ không ngại nhận thêm tiền bồi dưỡng đâu." Nhan Giác cười, mượn sức trên tay của Lệ Tranh cố đứng dậy. Nhiệt độ tay anh hơi thấp, đối nghịch với cái nóng mùa hè lại khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn. Dừng một chút, cô lại nhanh thu tay về, "Lệ Viên rõ ràng không giống người tự kỷ bẩm sinh." Từ lần đầu tiên nhìn thấy Lệ Viên, cô có thể khẳng định rằng chưa từng có cô bé nào thừa hưởng một đôi mắt đẹp vậy —— trong suốt giống như thủy tinh, lại trống rỗng sờ không tới đáy.

"Ừ." Giọng Lệ Tranh hạ thấp, "Tiền lương không thành vấn đề, chỉ cần em nguyện ý dạy cho con bé." Điều anh sợ nhất là dạy đến nửa chừng thì Nhan Giác sẽ hối hận, thậm chí anh còn phát hiện được Lệ Viên có chút thay đổi, bất luận là như thế nào, anh cũng không muốn từ bỏ.

Nhan Giác chắc không thể ngờ tới, chỉ cần anh nhìn thấy Lệ Viên đang chú tâm vẽ trên lưng áo của cô thì hơi thở anh dường như ngưng đọng.

"Tiền lương có thể bàn lại, Lệ tiên sinh, không phiền nếu tôi mượn phòng tắm ở nhà anh? Bột màu này thấm vào. . . . không tốt lắm." Mùi bột màu cô không lạ gì, chỉ là mùi vị này bị dính trên người là lần đầu tiên.

Người giúp việc rất nhanh chạy tới, cùng cô rời phòng chỉ để lại bóng lưng về phía Lệ Tranh, khi cô bắt chợt nâng eo bước thẳng, khéo léo để anh thường thức được tác phẩm kia. Đáng người cô vốn thanh thoát, vô tình hòa hợp với bức tranh ở đằng sau lưng.

"Rất đẹp." Ra khỏi phòng Nhan Giác nghe được tiếng cười khê của anh, cháu gái của anh vẽ đấy, có thể không đẹp hay sao?? Đến khi Nhan Giác đứng ở trong phòng tắm của Lệ gia, cởi quần áo xuống thì nụ cười của cô chợt tắt: Lạc Tranh chết tiệt, là hình con rùa thì có gì mà đẹp!

Chợt, người giúp việc gõ cửa nói vọng vào "Nhan tiểu thư, xong rồi thì cô hãy mặc cái áo ở trên giường nhé." Nhan Giác "ừ" một tiếng, sau đó đặt quần áo bên cạnh. Mặc kệ là con quái vật gì, nhưng đối với Lệ Viên đây hẳn là một khởi đầu tốt. Nhan Giác mở vòi sen, nước trong vòi nhanh chóng chảy xuống.

Lau khô nước trên người, Nhan Giác ra ngoài định thay quần áo thì liền ngẩn ngơ, trên giường bày một chiếc áo sơ mi, là một chiếc áo sơ mi của nam. Tay cô cứng lại nhưng vẫn mặc vào. Sắp cài đến chiếc cúc cuối cùng thì người giúp việc lại đến gõ cửa, "Nhan tiểu thư, trang phục của cô đã được mua về." Nhan Giác thờ phào một hơi, thì ra cái áo sơ mi chỉ là tạm bợ. Cô bước đến gần cửa phòng đồng thời liếc nhìn mình ở trong gương, cổ áo rộng rãi mơ hồ để lộ hai bên xương quai xanh, khó trách có câu phụ nữ mặc áo sơ mi của đàn ông là gợi tình nhất.

Thu hồi tầm nhìn sau đó Nhan Giác mới ra mở cửa. "Thật ngại quá, trong nhà không có trang phục nữ, không thể làm gì khác hơn là đưa áo của Lệ tiên sinh cho cô mặc tạm, giờ thì trang phục đã được mua về." Nhan Giác nhận lấy túi giấy, ngẩng đầu nhìn qua cửa quẹo hành lang, cô loáng thoáng thấy được như có ai đang ở ngoài đó, nhưng giờ thì không còn nữa.

Trang phục rất vừa người, Nhan Giác sắp gọn chiếc áo sơ mi lên giường, thậm chí cô còn nghe được hương thơm thoang thoảng của mùi nước biển trên áo sơ mi. Đây là lần thứ hai cô mặc áo của đàn ông, không giống với thời thiếu nữ, mùi hương của Lệ Tranh thuộc dạng đàn ông trầm lạnh và trưởng thành.

Nhan Giác bước xuống lầu thì thấy Lệ Tranh đang ngồi trên ghế sofa xem báo. Nghe được tiếng động anh liền ngẩng đầu lên, "Cùng nhau ăn cơm." Lệ Tranh vừa nói hết lời thì con cá màu trắng trong hồ cũng phụ họa theo mà phun bọt. Lờ của anh tự nhiên vô cùng.

"Không cần đâu ạ." Nhan Giác cho rằng mình chỉ là một giáo viên dạy vẽ mà thôi.

Biến mất một buổi chiều Chris lại xuất hiện ở cửa, cô ta hiển nhiên nghe được lời Nhan Giác cự tuyệt.

"Lệ tổng, chỗ ngồi đã đặt rồi ạ." Chris nói.

"Đi thôi." Lệ Tranh đứng dậy, mặc kệ lời Nhan Giác nói, anh đi ra ngoài trước.

Nếu như thời gian có thể lần nữa quay ngược trở lại, cô tuyệt đối sẽ coi thường sự kiên trì của Lệ Tranh, trực tiếp về nhà mách với bố mẹ, như vậy mới cảm giác được trên cõi đời này không chỉ có một tên đàn ông mà cô ghét.

Cho dù là Liya Phạm có phải là ngôi sao hay không thì cô ta cũng thích bôi son chét phấn, khác nhau chỉ ở thương hiệu mỹ phẩm, là Maybelline hay Chanel mà thôi. Nhan Giác chỉ cần nhìn sơ đã nhận ra người kia là Liya Phạm, tay cô ta cầm một chiếc kính râm đứng ở phía sau xe chiếc Rolls-Royce vẫy vẫy tay. Trời đã chạng vạng tối, ánh mặt trời cũng không còn, hà cớ gì cô ta phải đeo kính râm? Nhan Giác đang suy tính định "làm lơ", nhưng người tính không bằng trời tính, thị lực của cô ta tốt vô cùng, xoay người là đã nhận ra Nhan Giác.

"Đã lâu không gặp." Liya Phạm ngoắc tay đi tới bên cạnh Nhan Giác.

"Thật tiếc bởi vì 'đã lâu' chứ không phải vĩnh viễn." Nhan Giác nhận nhặt nói xong, xoay mặt về phía bãi đậu xe bên kia. Thiện ác chỉ là vấn đề thời gian, đêm giống như bàn tay vô hình, cố gắng vùi dập ánh sáng, mặt trời ra sức giãy giụa cuối cùng cũng phải đầu hàng dưới tay đêm tối. Thành phố mới vừa lên đèn, Liya Phạm đứng trước cửa hàng trang sức Pauli vô cùng thoát tục cười nói "Nhan Giác, cô hận tôi nhiều như vậy sao, từ lúc đại học cho đến tận bây giờ? Tôi nghe nói cô được nhận giải quốc tế trong ngành hội họa, thế nên chuyện năm đó cô hãy quên đi, cũng chỉ làm chậm trễ thành công của cô có vài năm . . . . ."

"Cách nói chuyện thật vô liêm sỉ thảo nào đến bây giờ cô cũng chỉ là ngôi sao hạng 3." Nhan Giác đột nhiên cười rục rờ "Thật ngại quá, Rolls-Royce không thể tiễn cô một đoạn rồi, tôi phải đi ăn cơm." Cô sáng khoái bước tới bên cạnh Lê Tranh, chủ động đưa tay mình khoác lên cánh tay anh ta. Liya Phạm bức tức đến nghiêng răng, tầm mắt nhìn thấy Lê Tranh thì vẻ mặt cô ta có chút thay đổi, cô ta nhìn về bóng lưng Nhan Giác, chầm chậm nói "Đồng Xuyên đã quay trở lại, cuối tuần sau sẽ tụ họp mọi người, cô có tới đó hay không?"

Nhan Giác từ tốn bước vào xe, vẫn như cũ mỉm cười, Lê Tranh nhìn cô một cái, sau chỉ hỏi, "Cô ta là?"

"Tiện nhân." Nụ cười trên mặt Nhan Giác càng to hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bí mật thời thanh xuân

【 Khi thời thanh xuân lặng lẽ qua đi, chuyện xưa đã sớm trôi vào quên lãng. 】

Nhan Giác ngồi ăn ở tầng cuối cùng trên tòa nhà Pauli, từ tòa nhà nhìn xuống như muốn thấy hết sự náo nhiệt của thành phố, đèn đường có vài phần mờ ảo và nhả nhện. Phòng ăn có nhạc công đang khảy đàn, bài hát này cô cũng không nhớ tên, chỉ biết là giai điệu nghe rất du dương, vừa vặn khác với với tâm trí của mình.

Lúc này, cô và Lê Tranh đang nói chuyện về Lê Viên.

Nhan Giác sững sờ cầm lấy đôi đũa trong tay, quay đầu nhìn người đàn ông đối diện. "Chính vì tận mắt chứng kiến cảnh tượng bố mẹ mình bị nổ chết, cho nên con bé mới như bây giờ sao?" Chỉ cần nghĩ đến việc đứa trẻ sáu tuổi kia phải gặp chuyện đau lòng này, cô đã không kiềm chế được.

"Ừ" Âm thanh Lê Tranh trầm thấp, anh nhớ ngày đó gia đình anh chị đang đi nghỉ lễ, Lê Viên đòi ăn KFC, không ai có thể ngờ tới kết cục của chuyện gia phá boom lại gặp phải tình huống này. "Bác sĩ nói đây là bệnh tâm lý."

"Cho nên anh mới thuê tôi dạy cho Lê Viên, là muốn giúp con bé sao?" Nhan Giác nắm chặt tờ khăn giấy, mũi cô sứt sùi. Có lẽ là do Lê Tranh bị khiếm thính, nên cô phát hiện, lúc nói chuyện anh ta rất nghiêm túc nhìn vào đối phương, tựa như bây giờ vậy. "Lê Viên chỉ thích nhìn những tranh vẽ của em, theo lời bác sĩ đó là cơ hội để phục hồi, Nhan Giác, xem như tôi cầu xin em."

Bàn tay anh ta nắm chặt trên bàn, chẳng lẽ người như anh ta cũng sợ kẻ khác cự tuyệt hay sao? Nhan Giác mỉm cười lau mũi, "Chuyện tăng lương xem ra không cần thiết nữa rồi, tôi sẽ có hết sức, có điều. . . . ."

"Làm sao?"

"Trước hết phải để tôi no bụng cái đã, tôi đói muốn xỉu rồi." Nói xong, cô còn sẵn sàng tư thế chiến đấu. Hành động này của Nhan Giác đã sớm khiến người đàn ông đối diện tò mò.

Đã rất lâu rồi cô chưa ăn món rau Hàng Châu chính tông này, vậy mà Lê Tranh lại chẳng đụng đũa bao nhiêu. Ăn xong cơm, Nhan Giác xin phép chạy vào toilet, lúc đi ra cô bất cẩn đụng phải một người.

"Liya Phạm, cô thật sự không muốn chấm dứt mọi chuyện tại đây đúng không!" Trong cuộc đời của Nhan Giác, cô ta chính là âm hồn bất tán không tan, bất kể là dung mạo hay là thời trang.

Nếu là ngày thường, Liya Phạm tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để muốn so tài cùng Nhan Giác, nhưng lần này, cô ta tựa như gặp quý, chỉ dám nhìn Nhan Giác một cái rồi vội vã rời đi.

Nhan Giác khẽ chửi thầm một tiếng, xoay người đi tìm Lê Tranh, ngoài ý muốn thấy chỗ anh ta đang ngồi hình như có chuyện hỗn loạn. Một số người phục vụ và mấy tên nhân viên bảo vệ động tác đều đều, giống như là đang tìm kiếm thứ gì dưới đất. Bên cạnh bọn họ, người quản lý đang cùng Lê Tranh nói chuyện.

"Lê tiên sinh, tôi nghe nói là anh thích ăn cay, nhưng không ngờ tới anh lại ăn hết những món ăn này, thật là vinh hạnh cho nhà hàng chúng tôi." Quản lý mặt hướng về phía Nhan Giác xoa xoa tay, vẻ mặt vô cùng nịnh hót, nhưng Nhan Giác lại chú ý đến tầm lưng của người trước mặt mình hơn, cô không thấy được biểu cảm của anh, chỉ nghe được giọng nói anh mơ hồ "Người bạn của tôi thích khẩu vị thanh đạm, nhà hàng của anh không tệ, trông cô ấy ăn

rất ngon miệng."

Trông cô ấy ăn rất ngon miệng, cô không nghĩ rằng người đàn ông này lại có lòng như vậy. Thời gian là liều thuốc chữa bệnh tốt nhất nhưng lại pha lẫn một chút độc dược, khiến con người như đã lãng quên chuyện xưa, cũng suýt nữa bỏ lỡ quá khứ ngọt ngào, cảm giác ấm áp này vừa vận làm cảm động một trái tim. Kéo vạt áo xuống, Nhan Giác giả bộ như chưa nghe gì, cô đi tới hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Một vị khách đụng trúng Lệ tiên sinh, bọn họ đang tìm. . . ." Biết Nhan Giác đi cùng Lệ Tranh, quản lý xoay người lại vội vàng giải thích, còn chưa giải thích xong, một bồi bàn đã cầm đồ chạy tới "Lệ tiên sinh, tìm được rồi, nhưng mà. . . ."

Lệ Tranh nhìn máy trợ thính trong lòng bàn tay bị vỡ vụn, đầu quay sang nhìn Nhan Giác "Nhan tiểu thư, em biết lái xe không?"

"Lỡ tai tôi không được tốt, rất phiền hà khi phải lái xe mà thiếu vật này." Lệ Tranh chỉ chỉ vào tai trái. Kỳ thực, mỗi con người đều luôn cảm thấy tự ti về khuyết điểm của mình, nhưng anh ta lại không một chút kiêng dè, thân nhiên nhìn vào đáy mắt cô, nói rõ nguyên nhân.

"Biết một chút." Cô mở miệng đáp.

Năm phút sau khi nhìn thấy Nhan Giác nhấn ga để vượt qua hai chiếc xe kia, người ngồi ở tay lái phụ lắc đầu một cái "Đây có nên gọi là 'biết một chút hay không'."

Cửa sổ xe nửa mở, gió lạnh ban đêm mang theo hương thơm hoa hòe lan tỏa, sâu kín như nụ hôn đầu, cũng đồng thời thổi loạn mái tóc dài của cô. Đèn đỏ vừa tới nên cô cho xe ngừng lại, tiện thể cánh tay cô dựa bệ cửa sổ day day thái dương.

"Lời nói của những kẻ tiểu nhân đều không đáng tin". Tay cô chợt nắm chắc vô lăng, sợ Lệ Tranh nghe thấy những lời khi này, bèn cố ý nói thêm "Khó khăn lắm tôi mới có dịp chạm vào chiếc xe thể này, xin lỗi vì không kiềm chế nổi cảm xúc nên đã cho xe chạy khá nhanh." Con người ta càng mặc kệ càng dễ xúc động.

Một chiếc xe Buick màu bạc dừng ở bên cạnh, vừa vận giai điệu quen thuộc Sealed with a kiss vang lên. Bên trong xe một đôi nam nữ đang cúi đầu trò chuyện, chẳng biết người đàn ông kia nói gì mà cô gái lại cười khúc khích. Hoa hòe nở rộ nhiều ở đầu đường Tứ Xuyên, người đi đường đi qua, ánh trăng mờ lung lộng hòa quyện vào nhau tạo nên khung cảnh nên thơ. Mặt cô có phần căng thẳng, tay nắm chặt tay lái, trước 1 giây khi đèn đỏ vừa chuyển sang xanh đã thấy cô vội vàng nhấn ga, bánh xe như muốn xông thẳng ra ngoài, cũng đồng thời cơ hồ nghe được giọng nói của người đàn ông đang ngồi trong xe truyền đến "Nhan Giác?"

Nhan Giác không biết mình đã chạy mất bao lâu? Cũng không đang ở hướng nào? Đến khi cô cho xe dừng lại thì cảnh trí xung quanh đã sớm trở nên xa lạ.

Lệ Tranh vốn định đưa Nhan Giác trở về, sau sẽ gọi người đến chở, nhìn quanh quẩn bốn phía, cuối cùng anh chỉ cười "Nhan tiểu thư, đây là tính toán chạy tới nhà tôi hay nhà cô vậy?"

Nhan Giác có chút phiền muộn, cô nhìn chòng chọc nơi xa ngõ hẻm, đột nhiên nói: "Tôi nay Lệ tiên sinh cũng ăn ít quá, hay là để tôi mời anh ăn cơm."

Nhan Giác mời anh ăn cơm là ngoài ý muốn, nhưng anh chỉ không ngờ cô lại dẫn anh đến nơi này. Chiếc ghế cộc và bàn gỗ thấp chum không thể thỏa mãn được chiều cao một mét tám của anh, cảm giác như bản thân anh không thể thích nghi với môi trường này.

Anh nói lòng cô áo, "Đồ ăn ở đây rất ngon?"

"Đối với tôi thì có thể không, nhưng nếu là Lệ tiên sinh thì chắc chắn như vậy." Nhan Giác đi tới gần cửa hàng bên kia, ngoắc ngoắc tay "Bà chủ, một phần mì sợi, hai mươi xâu xiên que, nhiều cay." May mắn là xe đã lái đến địa phương chỉ cách chợ đêm một con đường, đủ để Nhan Giác trốn tránh lúng túng.

Lệ Tranh xắn ống tay áo, nhìn về phía chợ đêm nhộn nhịp, như có chút dè dặt, sau lại hỏi: "Em xác định là ăn những thứ này?" Nhan Giác nhún nhún vai, trước đây Đông Xuyên ăn chưa đủ no thì nhất quyết không chịu rời đây, nếu không nhờ anh ta thì có lẽ cô sẽ không phát hiện ở tỉnh Tứ Xuyên lại có một nơi bán đồ ăn cay và ngon như thế.

Động tác bà chủ rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã đem đầy đĩa tới "Ái chà, cô gái dễ thương, lại mang theo bạn trai tới à. A, đôi người rồi ư!" Trí nhớ bà chủ khá tốt lại khiến ánh mắt Nhan Giác chợt dạt, ngượng ngùng như cũ, miễn cưỡng cười một tiếng, cô nhận lấy đồ ăn. Khách vô nùng nược, bà chủ quán cũng không có nhiều thời gian hàn huyên, chào hỏi một tiếng rồi mới rời đi. Bà chủ vừa đi, Nhan Giác đã len lén nhìn Lệ Tranh một cái, sợ anh ta lại hỏi thì toi.

"Tôi không có mang máy trợ thính, cho nên không nghe được gì." Nhan Giác nghe thế thì cúi đầu thong thả ăn, sau mặt hoàn toàn đơ: không phải anh ta có thể nhìn khẩu hình miệng của người khác sao?

Xem ra khẩu vị cay xè này mới thích hợp với Lệ Tranh hơn, Nhan Giác nhìn Lệ Tranh ăn sạch những món trước mặt, mới cảm thấy quyết định của mình đúng đắn.

"Em biết người ngồi trong chiếc xe kia?" Lau sạch miệng, anh sửa sang lại tay áo "Người đàn ông đó, có phải là người 'bạn trai' mà bà chủ đã nhắc tới?"

"Lệ tiên sinh, anh không phải là không nghe thấy gì sao? Cho dù có nghe được, bằng vào quan hệ của chúng ta, có thích hợp để tâm sự chuyện này hay không? Chúng ta căn bản không thân như thế." Lời vừa ra miệng Nhan Giác đã bắt đầu hối hận, cô và Lệ Tranh đúng là không phải bạn thân, nhưng ít ra

cũng đã dùng com với nhau được ba bốn lần, hơn nữa anh đối với cô không tồi.

"Tôi không phải ý đó." Nhan Giác đang định bổ sung, Lệ Tranh đã bác bỏ cơ hội của cô, "Không sao, tôi cũng không muốn lát nữa mình lại tiếp tục ngồi cùng quái xế."

Đây, quan hệ người với người chính là như vậy, một giây trước chung đụng hòa hợp cũng không trở ngại, một giây sau đã tùy tiện trở mặt. Trở mặt giống như lật sách, chỉ có con người mới có thể làm được. Nhan Giác lúng túng không biết nói gì, trên vai cô đột nhiên nặng nề, "Tiểu Nhan!"

‘Kẻ quấy rầy’ này mỗi lần xuất hiện thì toàn ‘bất ngờ’, Nhan Giác xoa vai "Yêu nghiệt, anh xuống tay nhẹ một chút thì chết người à?" Bất ngờ vì lúng túng, sau cô lại gạt qua một bên, chỉ vào chiếc quần cụt anh ta đang mặc, mỉm cười nói "Đền đường đã bắt đầu lên rồi, anh thế này là đi thay ca?"

"Nói vậy, anh mang Tiểu Tuyết đi chụp hình, thấy hợp nên chọn luôn một bộ." Anh ta ôm chặt một cô gái nhỏ nhắn giống như nữ sinh nói. Nhan Giác gật đầu, cho rằng đây chính là người bạn gái mới của anh ta.

Nhan Giác chú ý đến ‘anh ta’, ‘anh ta’ cũng chú ý tới Nhan Giác, nhìn về Lệ Tranh nháy nháy mắt, Nhiếp Văn Hiên hưng phấn giống như một con chó Husky vẫy vẫy đuôi "Tiểu Nhan, vị này là?!"

Nếu bạn có thể biến thành lũ lụt nhấn chìm người trước mắt, thì Nhiếp Văn Hiên lúc này nhất định giống như con chó đã được huấn luyện để bơi trong Thái Bình Dương. Nhan Giác khá bất lực.

"Tôi là Lệ Tranh, cháu gái của tôi học vẽ từ Nhan Giác." Anh chỉnh chu lại quần áo, tay hướng Nhiếp Văn Hiên vươn ra, mắt vô tình dừng lại trên tay người anh ta. Ngoại trừ tay anh ta đang ôm Tiểu Tuyết, tay còn lại vẫn đang gác trên vai Nhan Giác.

Ý thức được hành động của mình, anh ta liền vội vã thu tay "Chào anh chào anh, tôi là Nhiếp Văn Hiên, Tiểu Nhan hay gọi tôi là ‘yêu nghiệt’, tôi và cô ấy là bạn bè thân thiết, bây giờ thịnh hành nhất là quan hệ bạn bè kiểu này, vì vậy tôi không phải là ‘mối nguy hiểm’ đối với anh đâu, nếu anh muốn theo đuổi tiểu Nhan của chúng tôi thì anh nên táo bạo một chút!"

Nét mặt Nhiếp Văn Hiên tỏ ra trêu chọc, khiến cho Nhan Giác bức cả mình, vỗ ngực một cái "Lệ tiên sinh, thời gian không còn sớm, tôi tiễn anh về."

"Để sau." Lệ Tranh ngăn lại, "Bây giờ tôi không tiện lái xe, không biết cậu có thuận đường chờ đợi Nhan Giác?"

"Không sao, không sao, hai chúng tôi ở ‘gần’."

"Vậy còn anh?" Bị Nhiếp Văn Hiên lôi đi trước, Nhan Giác quay đầu lại hỏi Lệ Tranh. Chỉ mới đi được có vài bước, tầm nhìn giữa cô và anh đã bị che bởi nhiều người.

Ngày ấy, Lệ Tranh cũng không nói gì, trong chợ đêm ồn ào náo động, anh lấy điện thoại ra, trong tay quơ quơ.

Ngày ấy, Nhan Giác dọc theo đường dành riêng cho người đi bộ, đi thật xa, chung quanh là tiếng rao hàng huyền ảo nhưng cô vẫn cảm nhận được, sau lưng mình dường như đang có ánh mắt dõi theo, thật lâu mới không còn nữa!

Nhà tiểu Tuyết cách chung cư Nhan Giác không xa, Nhiếp Văn Hiên đưa cô ta lên lầu, xuống lầu ước chừng tốn mười lăm phút, anh ta trở lại xe thì Nhan Giác đã nói móc mấy câu, "Cô ấy còn chưa trưởng thành, anh cũng nên chừng mực một tý."

Nhiếp Văn Hiên cũng không nói gì, động cơ xe lần nữa cuộn cuộn vang lên thì cô nghe được anh nói, "Chỉ là hứng thú với vóc dáng mà thôi, cô ấy nhỏ hơn em ba tuổi, nhưng kỹ thuật hôn thì, chắc chắn. . . . ."

"Già đời như anh mà cũng dính?" Nhan Giác khẽ nhắm một mí mắt.

"Cho nên duyên phận của anh và cô ấy cũng chỉ đến hôm nay." Xe quẹo cua ra chung cư thì Nhiếp Văn Hiên mở đèn, ánh đèn xe như hù dọa đến một đôi mèo hang đang núp ở trong bụi cỏ, ‘meo meo’ một tiếng. "Tiểu Nhan, có một chuyện không biết có nên nói với em, cuối tuần này. . . . ."

"Cuối tuần này Hoắc Đông Xuyên tụ họp mọi người, anh là đang muốn nói cùng em chuyện này sao?" Nhan Giác phản ứng bình thản, ngược lại khiến Nhiếp Văn Hiên hơi sốc, anh đạp mạnh thắng xe, âm thanh bánh xe Jeep vang lên chói tai, Nhan Giác lúc này che mắt lại.

"Làm sao em biết?!"

"Liya Phạm nói."

Rõ ràng Nhan Giác và Liya Phạm là kẻ thù, Nhiếp Văn Hiên chỉ ‘ừ’ một tiếng "Ngày hôm qua Đông Xuyên đến tìm anh, cậu ấy hỏi anh em có phải hay không là một người. Tiểu Nhan, ban đầu chuyện kia lỗi phần lớn là ở Liya Phạm, quyết định của Đông Xuyên cũng không thể nói sai, anh hỏi em, nếu như Đông Xuyên chủ động, hai người bây giờ liệu còn có khả năng?"

"Ha ha." Nhan Giác cười to "Thật trùng hợp, em hôm nay cũng nhìn thấy anh ta, Văn Hiên, biết thời điểm đó em thấy gì không? Anh ta để cho Quý Vũ ngồi ở chỗ lúc xưa em ngồi, nghe bài ca em thích. Liya Phạm tác hợp cho chị họ của cô ấy và Hoắc Đông Xuyên nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đã thành công. . . . ."

Nhan Giác là người ưa thích sạch sẽ: cô sẽ không để cho những gì thuộc về mình có người thứ ba xen vào, bất kể là khi bọn họ ở cùng nhau, hoặc là đã

đường ai nấy đi. Cho nên Hoắc Đông Xuyên đã phạm vào điều cấm kỵ, khiến cô khi ấy hoảng sợ.

Yêu là chuyện của hai người, nếu chỉ có một bên chấp nhất và đau khổ, thì khác nào tự mình đào hố chôn vùi toàn bộ thời thanh xuân. Nhan Giác may mắn không phải một cô nàng ngốc nghếch. Cho nên tâm trạng của cô khi ấy khôi phục rất nhanh.

"Mẹ nó, vậy mà anh lại không phát hiện tên tiểu tử đó đã sống ở nước ngoài mấy năm, thay đổi cũng không nói gì, thiết thời anh còn đồng ý bị cậu ta thuyết phục đưa em đi tham gia tụ hội, tiểu Nhan, anh không đi, không chỉ một mình em không đi, mà anh cũng không đi nữa, Văn Cảnh cũng sẽ không đi!" Còi xe bị Nhíp Văn Hiến đè xuống đến mức bánh bạch vang lên, ở nơi trống trải xem bộ âm thanh này lộ vẻ chói tai.

Nhan Giác đánh nhẹ vào bả vai của Nhíp Văn Hiến, không muốn anh ta nổi điên nữa "Tại sao không đi, người làm chuyện xấu cũng không phải là em Lái xe."

Nhíp Văn Hiến gạt đầu một cái, đạp chân ga "Đứng, phải đi, nhất định phải đi! Đứng rồi, tiểu Nhan, cái người có tên Lê Tranh nhìn cũng không tồi, ánh mắt anh ta nhìn em như có tình ý, em không định suy tính gì sao?"

"Suy tính cái gì, anh ta là gia trưởng của học trò em"

"Đùa à, có gia trưởng nào lại gọi thẳng tên của giáo viên?" Nhíp Văn Hiến nói trúng tim đen khiến Nhan Giác không thể nói được gì, cô cũng phát hiện, từ sau khi 'yêu nghiệt' xuất hiện Lê Tranh cũng không còn gọi mình là "Nhan tiểu thư".

"Yêu nghiệt, phải nói thật với anh thôi. . . . ."

"Cái gì?" Nhíp Văn Hiến giảm tốc độ xe, đầu đưa lại gần. Nhan Giác nhân tiện nín lấy lỗ tai anh ta, nhỏ giọng thì thầm "Không ai nói cho anh biết, quần cụt phía sau của anh có vẽ một đóa Hoa Cúc à. . . . ."

Chiếc xe Jeep chọt về một đường vòng cung thật to, một vì sao trên bầu trời xẹt qua, vừa lúc bị cô nhìn thấy. Cô đột nhiên nhớ về thời đại học, rằng mình rất thích chữ ký kia: cuộc gặp gỡ giữa người với người giống như thiên thạch, nháy mắt phát ra tia lửa, nhưng cuối cùng vẫn vội vàng qua đi.

Bây giờ suy nghĩ lại, rất giống tình cảm giữa cô và Hoắc Đông Xuyên khi đó.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Một tòa thành, một giấc mộng.

【Quê hương, bắt luận là rời đi bao lâu, vẫn xao xuyến, vẫn nhớ nhung trong lòng.】

Gặp lại được Liya Phạm là bốn ngày sau.

Khi tiếng thét chói tai của Văn Cảnh truyền đến thì Nhan Giác đang sắp xếp hành lý ở trong phòng ngủ, nghe được âm thanh chói tai trong phòng khách cô đành để đồ xuống, "Văn Cảnh, cậu gặp quỷ à?"

"Tớ nhìn thấy, thấy. . . ." Ngón tay Văn Cảnh phát run, chỉ vào màn hình tivi 32 inch, lời nói không chút mạch lạc. Chờ khi Nhan Giác thấy rõ hình ảnh trên tí vi, cô mới hiểu nguyên nhân Văn Cảnh nổi nóng.

Thì ra là lời tiên đoán của cô khi ấy đã sai, từ lúc Liya Phạm bắt đầu chuyển qua ngành giải trí, Văn Cảnh đã chìa ngón giữa lên nói với Nhan Giác "Loại phụ nữ đó thì dù có chết cũng không nổi tiếng được", nhưng Liya Phạm hôm nay vẫn như cũ, trang điểm lòe loẹt hướng về trước ống kính, duyên dáng tạo hình tham dự buổi ra mắt bộ phim điện ảnh 《Hoa Cúc Nhỏ》, cứ như mình đang ở lễ trao giải Premiere*.

*Premiere: một giải thưởng về phim ảnh giống như Oscar

《Hoa Cúc Nhỏ》là một bộ phim điện ảnh được kỳ vọng, do chính vị đạo diễn nổi tiếng đã từng vắng bóng cách đây mười năm đứng ra sản xuất, điện ảnh ở thời kỳ đó Nhan Giác không rõ, cô chỉ nghe loáng thoáng từ những đồng nghiệp, cũng không quan tâm đến Làng Giải Trí. Người nào diễn 《Hoa Cúc Nhỏ》thì nhất định sẽ trở nên nổi tiếng. Cho nên khi vai nữ chính rơi vào tay của Liya Phạm, thì cô cũng ít nhiều hiểu được cảm xúc của Văn Cảnh.

Từ bất ngờ cho đến giận dữ, cuối cùng Văn Cảnh đã lấy lại tinh thần, nằm ôm gối thờ phỉ phò trên ghế sa lon, tức giận nhìn sau lưng Nhan Giác lúc lắc đầu. "Cô ta nhất định là dùng thủ đoạn, nếu không thì làm sao đến lượt cô ta!"

"Đứng thì sao?" Nhan Giác nhún vai, cũng không quan tâm đến Liya Phạm, "Cô ta có nổi tiếng hay không thì cũng không liên can đến tớ." Cuộc đời như một vở kịch, trong đó mỗi người đều đeo mặt nạ và đóng vai trò khác nhau, đôi khi chính bản thân chúng ta cũng không nhận ra. Hay nói một cách khác, ít người đang sống với con người thật, với giá trị thật của mình. Khi họ đeo những chiếc mặt nạ vào, họ có thể làm bất cứ việc gì mà họ muốn. Cô ta có cuộc sống thuộc về cô ta, dù là hạnh phúc hay không.

"Nhan Giác, nếu như không phải là Liya Phạm, cậu nhất định đã nổi tiếng rồi." Mỗi khi nhớ tới việc Nhan Giác bị lỡ mất thành công, Văn Cảnh lại tiếc thay, đồng thời càng oán trách Liya Phạm. Nhan Giác đứng ở ghế sa lon vỗ vỗ cánh tay Văn Cảnh "Bây giờ cũng không tồi, ít nhất cũng có bụi phấn và cậu làm bạn."

Người từng trải thì mới học được cách lớn lên, Nhan Giác bây giờ cũng không còn đánh đá như trước, bởi có một số việc, có một vài người cô cũng không cần quan tâm. "Một bức họa thôi mà, cậu không tin tớ còn vẽ được tốt hơn?"

"Tin chứ!" Văn Cảnh kéo kéo tay Nhan Giác "Vàng thật thì không sợ lửa, huống chi trên người cậu dát một mỏ vàng!"

"Cô nương à, chờ tớ thật tỏa sáng thì cậu trở lại đào vàng cũng không muộn, hai giờ chiều máy bay bay rồi, cậu mà không buông tay thì tớ sẽ đem theo cậu trở thành hành lý xách về nhà." Ngày mai là Chủ Nhật, do dự thật lâu cô mới mua vé máy bay về nhà.

Văn Cảnh vỗ ót một cái "Để tớ giúp cậu một tay."

Người hậu đậu như Văn Cảnh càng giúp càng rối, may là trước khi máy bay cất cánh 1 giờ là cô đã tới kịp.

Một giờ đồng hồ, đại sảnh rất nhiều người, trong loa phát thanh một giọng nữ trong sáng đang thông báo số hiệu chuyến bay, bốn phía có xe đẩy hành lý, lũ khách đi tới đi lui, trước đại sảnh có một số máy rút tiền tự động, Nhan Giác cầm thẻ căn cước xếp hàng đợi lên máy bay, cô chỉ mang theo hành lý đơn giản, không nhiều lắm, không cần gửi vận chuyển.

Điện thoại di động lúc này đột nhiên vang lên, Nhan Giác lấy ra, màn hình điện thoại hiện tên Lê Tranh. Không nghĩ tới anh ta sẽ điện thoại cho mình, Nhan Giác lách cổ để nghe điện thoại "Lê tiên sinh, có chuyện gì sao?"

"Nhan tiểu thư, tâm tình của Lê Viên hai ngày nay không tệ, không biết khi nào thì cô có thể quay trở lại?" Đại sảnh ở phi trường có chút huyền ảo, giọng anh không nhanh không chậm, người phía trước đã lấy được vé lên máy bay rồi vội rời đi, Nhan Giác đổi tay đem điện thoại đổi sang bên kia, tiến lên một bước quét thẻ căn cước "Sợ rằng không được, mấy ngày nay tôi không có ở Thành Đô."

"Ừ." Người ở đầu dây điện thoại bên kia trả lời một tiếng, nghe không ra cảm xúc. Nhan Giác từ từ lấy phiếu máy bay rút ra, tính toán ngày về, "Chiều thứ ba đi, thứ ba. . . . ."

Lời nói của cô còn chưa dứt đã liền nghe thấy có tiếng người gọi: "Nhan Giác?"

Quay đầu lại thì thấy cách đó không xa đang có ba người, người nói chuyện là người đàn ông đang đeo kính râm. Thấy Nhan Giác nhìn anh ta, anh ta thuận tay gỡ mắt kính xuống, "Thật đúng là em!"

"Thứ ba này tôi có thời gian, đến lúc đó sẽ tới dạy vẽ cho Lê Viên, xin lỗi tôi phải lên máy bay, trước tiên cứ vậy đã." Phía sau còn có người xếp hàng, Nhan Giác nhanh chóng kết thúc điện thoại, lấy hành lý đi ra hàng ngũ. Cô luôn tin rằng, trên đời này không hề xuất hiện tình yêu sét đánh, dù có thì cũng không thể bền vững dài lâu. Nhưng cô khẳng định, nếu bạn ghét một người thì cảm giác Đinh Chiêu Đông mang lại đúng là như thế.

Ngón tay anh ta cầm kính râm, sau đó khoát khoát tay kêu hai người bên cạnh rời đi "Nhan Giác, tôi mời cô đến dạy cho Lê Viên, cô lại thẳng thừng từ chối, Lê Tranh vừa lên tiếng, cô liền đồng ý. Phân biệt đối xử có cần phải rõ ràng vậy không?"

"Đinh tiên sinh, chúng ta không có thân quen đến độ gọi thẳng tên như vậy?" Nhan Giác cúi đầu sửa sang lại giấy tờ, mắt cũng không thèm liếc nhìn Đinh Chiêu Đông, chính chu xong cô mới đành ngượng đầu "Đến giờ rồi, tôi phải đi lên máy bay, hẹn gặp lại."

Trong loa phát thanh đang truyền số hiệu chuyến bay của Nhan Giác, sau khi liếc nhìn và xác nhận, cô mới xách theo hành lý đi qua kiểm an, rồi bước vào cửa để lên máy bay. Người bị Nhan Giác xem như bù nhìn chỉ biết dõi theo bóng lưng cô, trên mặt anh ta cười xấu xa, biểu cảm cơ hồ cứng ngắt, kính mắt Ray-Ban nằm trong tay anh ta sắp bị bóp thành biến dạng thì đột nhiên anh ta buông tay. Nhìn từ phía xa xa thì đã thấy Nhan Giác đi qua kiểm an, anh ta bèn lấy điện thoại di động ra, ấn xuống một chuỗi con số. Điện thoại rất nhanh thông tới, Đinh Chiêu Đông mở miệng, câu thứ nhất đúng là "Lê Tranh, cậu nói xem có phải vừa khéo hay không?"

Có người nói, yêu một tòa thành, là bởi vì trong tòa thành đó có người bạn thích. Cũng có người nói, yêu một tòa thành, là bởi vì trong tòa thành đó có những cảnh quan sinh động, có quá khứ, có người nhà. Nơi này Nhan Giác đã sống gần mười tám năm trời, quen thuộc từ những con hẻm, từ những phiên chợ, và từng giai điệu thấp sáng mờ nhạt mỗi tối trên đường. Quê hương, bất luận là rời đi bao lâu, vẫn xao xuyến, vẫn nhớ nhung trong lòng.

Nhưng lúc này, thị trấn Giang Nam lại khắc sâu trong lòng Nhan Giác đến khó quên. Xách theo hành lý đứng ở trước cửa kiếng tự động của phi trường, Nhan Giác nhìn xa xa đèn sau xe buýt biến mất trong màn mưa. Chỉ mới muộn có mười lăm phút, tắc xi, xe buýt cũng thay nhau mất hút. Ở một thành phố to lớn như Trung Quốc, dân cư đếm hơn 1 tỷ mấy người, nhưng tắc xi cũng chỉ có 2000 chiếc ở thị trấn này, thật sự là ngoài dự tính.

Sau khi miễn cưỡng bán thân, Nhan Giác cũng chấp nhận xách theo hành lý hướng về trạm xe buýt bên kia đi tới. Yu Yang là một thị trấn nhỏ, chuyến bay ít, đợi đến đủ người thì không biết là phải đợi đến bao lâu.

Trong khi Nhan Giác đang ngồi đợi xe buýt ở bên đường, tai cô chợt truyền đến âm thanh động cơ xe hơi, ánh đèn xe nhấp nháy trên đoạn đường xi-măng, tiếng còi vang lên cũng chứng tỏ được độ cao cấp của chiếc xe. Nhan Giác xoa xoa lỗ tai, nhìn vào bên trong cửa sổ xe dần dần lộ ra gương mặt đó.

"Hi hi, thật có duyên!" Đinh Chiêu Đông cười hi hi cùng Nhan Giác chào hỏi, không chút quan tâm về mặt "khéo cái rắm" của cô. "Không đón được xe? Xe buýt chắc là lâu lắm mới tới. . . . . Thăm thật!"

Đình Chiêu Đông lắc đầu cười hà hà, ở phi trường Thành Đô anh đã phát hiện Nhan Giác ngồi cùng chuyến bay với mình, chỉ là anh khoanh hạng nhất, còn cô ở khoang phổ thông. Nhìn tình huống bây giờ của Nhan Giác anh cũng sớm đoán được, ai kêu cô ta ở bên trong phi trường chậm chạp như rùa. Cười nhạo Nhan Giác xong, Đình Chiêu Đông cầm phần, hướng về phía cô phát tay một cái, anh đang định để Nhan Giác "đáng thương" bỏ lại, còn mình "thong thả" ngênh ngang rời đi, nhưng Đình Chiêu Đông vạn lần không ngờ: một giây trước cô còn mặc kệ đưa lưng về phía anh, một giây sau lại mở cửa xe ngồi vào bên cạnh.

"Ước hẹn không bằng vô tình gặp mặt, Đình tiên sinh sẽ không ngại tôi đi nhờ xe chứ?" Đem hành lý để trên đầu gối, thái độ Nhan Giác nghiêm túc. Cô luôn là người nguyên tắc, thay vì bị người khác ghê tởm đến chết, cô cũng có thể chủ động tình nguyện nhờ vả đối phương. "Phố Giang Lan, chung cư Hân Vinh, cảm ơn." Cũng không để ý trên mặt Đình Chiêu Đông bây giờ là vẻ mặt gì, cùng tài xế ở hàng trước lên tiếng chào hỏi, Nhan Giác xoay mặt hướng ngoài cửa sổ.

Mùa mưa dầm dai dẳng ở Yu Yang, luôn uyển chuyển cảm xúc mờ mịt, Nhan Giác nhìn đến mê mẩn.

Không nghe được chỉ thị của ông chủ, tài xế cũng không dám làm liều, ánh mắt ông xuyên qua kính chiếu hậu nhìn về hướng Đình Chiêu Đông xin phép. Đình Chiêu Đông trước trọn mắt há mồm nhìn Nhan Giác, sau lại suy sụp khoát khoát tay "Lái xe."

Tung hoành Thượng Hải khá nhiều năm rồi, Đình Chiêu Đông tự tin thấy không ít người, nhưng Nhan Giác như vậy cứ giống nữ thổ phi anh cơ hồ chưa từng gặp qua.

"Tính cách này, có thể đem Lê Viên dạy thành cái gì?" Nói thầm một tiếng, anh ta ngửa đầu dựa người về sau, nhắm mắt an dưỡng. Nhan Giác rắc rối, Lê Tranh cũng phiền toái, cùng mình nửa xu cũng không có quan hệ. Tự động như thám phải lựa chọn quên lãng, cuộc sống của Đình Chiêu Đông lại trở nên tốt đẹp tự do, kiểu ngao du đoán.

Tốc độ Audi nửa giờ sau đã lái vào nội thành, mưa phùn dần dần, cửa hàng trái cây ven đường của lão Lương đang được sửa sang lại. Tháng sáu mận chín thì cô đã trở lại. Nhan Giác thu hồi ánh mắt "Thả tôi xuống đầu đường là được rồi."

"Lái vào chung cư cho rồi, kiểu cách." 'Nhắm mắt' cả đoạn đường, Đình Chiêu Đông cuối cùng cũng tỉnh, mờ mắt ra anh ta đã trực tiếp dùng ánh mắt nhìn Nhan Giác theo cái kiểu 'Cô đã nhờ vả tôi cả đoạn đường dài, giờ thì để ý làm gì một quãng chút xíu'. Nhan Giác tự nhiên bắn khoăn, Đình Chiêu Đông đã nói như vậy, cự tuyệt lại nữa thì thật sự quá kiểu cách, cho nên cô chỉ gật đầu một cái "Cảm ơn anh."

Cô không thể hiểu được, chỉ sau vài giây cô đã không còn cự tuyệt Đình Chiêu Đông nữa, bởi vì dù là trễ một giây, Nhan Lương cũng không biết sẽ như thế nào. Còn chưa xuống xe, Nhan Giác nhìn xa xa đã thấy một đám người bao vây em trai của mình, cách đó còn có một người đàn ông đang niu lấy cổ áo của Nhan Lương, giương mặt cân thẳng vô cùng.

"Nhan Lương, mày là một thằng gây họa!" Bước xuống xe, Nhan Giác cuống quýt, đang chui ra cửa xe thì nháy mắt bị Đình Chiêu Đông gọi lại "Gặp phải phiền toái? Muốn giúp đỡ không?"

Mặc dù chỉ gặp qua Đình Chiêu Đông có hai lần, nhưng Nhan Giác lại hoàn toàn thấy rõ cách làm người của anh ta, nhiệt tình. Anh ta có thể mặt dày mày dạn mà đem tất cả chuyện không vui trước đó quên mất. Nhìn biểu cảm và nụ cười đều của Đình Chiêu Đông, Nhan Giác mặt không thay đổi nói ra bốn chữ, sau đó thư thái xuống xe.

"Tạm biệt, không tiễn!"

Cô không có thói quen dựa vào đàn ông, đối với giao tình cũng chưa nói gì tới Đình Chiêu Đông. Nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Nhan Giác, Đình Chiêu Đông mặt ngưng ngừng, anh hôm nay có gì phải vì một ngọn gió xuân lại có thể hăng hái tìm hiểu phụ nữ? .

"Ja-son, Lê Tranh có phải bị động kinh hay không, làm sao lại tìm được một người phụ nữ như thế để dạy Lê Viên?." Đình Chiêu Đông vô ý thức hỏi người phụ tá ngồi ở hàng trước, phụ tá cũng không trực tiếp trả lời, ngược lại đưa điện thoại tới "Đỉnh tổng, Hồ đồng hồ ngài lúc nào thì đến." Sắc mặt Đình Chiêu Đông trở nên nghiêm nghị, quan tâm đến chuyện tào, thiếu chút nữa anh quên mất việc chính sự.

Nhan Giác cũng không quan tâm đến chiếc Audi ở phía sau lưng đang nhanh chóng rút lui, lúc này toàn bộ lực chú ý của cô đều tập trung vào hai người kia. Trên đầu Nhan Lương bết đầy nước mưa, mặt vẫn như cũ cương quyết "Đúng là tôi đánh cậu ta, nhưng căn bản không bị thương nặng đến thế!"

Người đàn ông xách cổ áo của Nhan Lương đại khái đã hơn 40 tuổi, mặt giận đến không người được "Còn không thừa nhận? Không muốn phụ trách đúng không, không sao, tôi đi tìm cha mẹ cậu, nhà cậu không phải ngay trên lầu sao!"

Về mặt không sợ trời không sợ đất mới vừa rồi của Nhan Lương đột ngột có phần thay đổi, cậu ta giãy giụa cổ, cả người dùng sức muốn tránh ra "Không được tìm ba mẹ tôi! Đã nói rồi, vết thương tôi đánh cậu ta không nặng đến thế!"

Da đầu Nhan Giác cơ hồ tê dại, nghe thấy như thế thì vẩy vẩy tay đi vào "Tôi là chị hai của cậu ấy, có chuyện gì chúng ta cùng nhau bàn bạc. . . . ."

Thật ra thì không cần đối phương nói, Nhan Giác cũng đoán được là do Nhan Lương gây ra, chỉ là cô không nghĩ tới lần này lại nghiêm trọng thế, chấn thương sọ não, hơn nữa còn đang hôn mê nửa ngày? Nhan Giác móc ra một tấm thẻ "Nếu người là do Nhan Lương đánh, chúng tôi chắc chắn sẽ không đùn đẩy trách nhiệm, trong thẻ có 1 vạn tệ, các người cầm lấy trước để trả tiền viện phí. . . . ."

"Cô nghĩ tôi là ăn mày chắc!" Nhan Giác còn chưa dứt lời, đối phương đã hét to "Con tôi vẫn còn ở bệnh viện, có thể thành người sống đời thực vật hay không còn chưa biết kia!"

"Tôi mới từ vùng khác trở về, trên người không mang theo nhiều tiền, ông phải cho tôi thời gian chuẩn bị." Cách xử sự của Nhan Giác khiến Nhan Lương cáu gắt, cậu muốn hét thật to vào tai chị mình, rằng chuyện này không phải do cậu gây, nhưng câu nói tiếp theo của Nhan Giác đã làm cậu bình tĩnh lại. "Tiền sáng ngày mốt tôi sẽ sớm chuẩn bị, nhưng mong là thời gian này ông không được đến nhà tôi, lại càng không muốn ông làm phiền cha mẹ tôi."

Nhan Giác móc ra một tờ giấy trắng, soạn soạn viết xuống một chuỗi số "Đây là điện thoại di động của tôi, có chuyện gì cứ gọi cho tôi. Nếu như quá rầy đến cha mẹ tôi, đừng trách tôi tình nguyện cho Nhan Lương ở tù chứ cũng không cấp một xu cho ông." Trong lòng mỗi người đều có khu vực cấm, nơi đó dùng để bảo vệ những người mà họ trân trọng nhất. Đối với Nhan Giác và Nhan Lương, quý nhất vẫn là hai chữ "gia đình".

Đứng ở trước lầu bốn của gia đình, Nhan Lương nói: "Chị, Chị định cho ông ta thêm tiền à? Không phải là lỗi của em, thật, trước khi bỏ đi em thấy tình trạng của tên kia vẫn khỏe."

"Vấn đề không phải nhất thiết đưa tiền, nhưng trước đó em có thể giải thích cho chị, lý do tại sao đánh nhau? Trước khi đi chị dặn dò em cái gì, tất cả mọi thứ em đều quên rồi có đúng hay không?" Lời nói của Nhan Giác khiến cho Nhan Lương cúi đầu, nửa ngày mới ỉu ỉu mở miệng nói "Đồng Vĩ nói ba mình không chỉ giả nua ngốc ngếch, mà còn là kẻ điên, bởi vì ba nói với mọi người chị là một nghệ thuật gia nổi tiếng, một bức tranh vẽ đáng giá đến hàng chục triệu."

Lặng yên trong chốc lát, Nhan Giác vỗ vỗ bả vai em trai, kéo cánh cửa vô cùng quen thuộc, phía sau cửa, mùi thơm phưng phức từ trong phòng bếp truyền ra, kích thích vị giác của cô, nhìn vào người đàn ông tóc bạc râu ngời trên ghế mây, vô thức run rẩy thân thể, miệng lắp bắp.

"Cha, mẹ, con đã về."

Sau nhiều năm rời đi, Nhan Giác đã xác định được, thậm chí cô còn bỏ lỡ nhiều thứ ở đây, 'gia đình' vẫn là số một.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nề hà

【Đừng hỏi cuộc sống có thể làm gì cho ta, bởi vì nó luôn mang lại vô vọng】

Bảy tuổi, Nhan Giác thích nhất là trèo lên lưng rộng của cha, nằm ở đó cô như thấy được tất cả thế giới, mười sáu tuổi vào học trường cấp 3, cô thích chia sẻ cơm hộp cùng bạn, bởi vì cô tự hào về tài nấu nướng của mẹ mình. Năm nay cô hai mươi bảy tuổi, phát hiện mình vẫn còn rất gần bó với cha mẹ, mặc dù Nhan Tuấn đối với việc cô trở về không có phản ứng, nhưng mẹ cô thì vẫn trước sau như một, dùng phương thức cũ để nguyền rủa cô. Eo bà buộc tạp dề, thậm chí còn quên bỏ cái xẻng trong bếp mà trực tiếp cầm ra "Con đã về rồi? Sao lại không gọi điện thoại báo trước? Có phải là có chuyện gì hay không? Công việc không thuận lợi?"

"Dạ không, muốn trở về thăm ba mẹ một chuyến. Chẳng lẽ mẹ không muốn nhìn mặt con? Thật đau lòng. . . . ." Nhan Giác giang hai tay ôm Bộc Vân Tụ khi bà đến gần. Không cần nhìn cũng biết con gái bà đang làm mặt quỷ trên người, Bộc Vân Tụ giả vờ tức giận "Không thấy mẹ đang dính dầu mỡ trên người hay sao, nói ôm liền ôm, mau buông tay."

"Ôm một lát thôi ạ. . . . ."

Tính khí trẻ con của Nhan Giác khiến Bộc Vân Tụ vừa miễn cưỡng lại vừa uất ức, đã lâu như vậy rồi mà bà vẫn không nhớ rõ đây là lần thứ bao nhiêu bị cô làm nũng.

"Cái con bé này, thật là..." Bà định vỗ vỗ lưng con gái, lại vừa lúc liếc nhìn người đứng phía sau cô, Bộc Vân Tụ bắt đầu lo lắng "Nhan Lương, con lại cùng người khác đánh nhau?"

Âm thanh của bà khiến cho Nhan Lương giật mình, cậu co bả vai, đồng thời đưa tay tới hành lý của chị, giả là nói "Chị, em giúp chị cầm hành lý" Sau liền chui vào phòng ngủ. Bộc Vân Tụ đang cau mày định gọi thì cậu đã đưa mặt từ cửa phòng ra, mũi cậu ngửi ngửi, sau đó về mặt thành thật nói: "Mẹ với chị thật thân giao cách cảm, không biết chị trở về mà lại nấu ngay món ăn chị thích. Ha, lát nữa thì chị có thể ăn món mẹ trở tài rồi. . . ."

Bộc Vân Tụ "thờ dài" một tiếng, sau cũng không có thời gian giáo dục con trai, vội vàng chui vào bếp tiếp tục nấu những món đang dở. Bị mẹ bỏ lại ở phòng khách, Nhan Giác dùng về mặt "Tại em đây. . . . ." hướng về phía cậu, đồng thời cô cũng xoay người đi tới người nằm trên ghế mây.

"Cha, con đoạt giải hội họa rồi, lần này rất cực con cũng thành công. Cha, cha có biết không?" Nhan Giác cúi xuống cái ghế bên cạnh, dùng tay đập chặn cho ông nhưng ông vẫn phe phẩy nằm, đối với Nhan Giác thờ ơ ờ. Hai phút sau, Bộc Vân Tụ chuẩn bị xong xuôi thì đi ra ngoài gọi con gái, thấy được cảnh tượng con gái rơi lệ.

"Tiểu Giác. . . . ."

"Mẹ, con đã đoạt được giải thưởng quốc tế về hội họa rồi, con đang nói cho ba biết, mẹ nói xem ba nghe có hiểu hay không? Nhan Giác lau lau mắt, sau

đó quay đầu nhìn về phía mẹ.

"Ừ, dĩ nhiên có thể. . . . ."

Có vài người không thể mất đi, nhưng lại không thể không buông tay; có một số việc không muốn xảy ra, nhưng lại không thể không tiếp nhận. Tựa như Bộc Vân Tụ và hai đứa con của bà. Sau biến cố bất ngờ, chúng ta đều phải học cách chấp nhận, bất luận là tự nguyện, hay là miễn cưỡng.

Sau buổi cơm tối, Nhan Giác giúp đỡ Bộc Vân Tụ đưa cha vào phòng tắm, sau liền bị bà đuổi về phòng nghỉ ngơi. Nhan Lương đang định nói chuyện riêng với chị thì đã thấy ánh mắt mẹ đuổi mình đi. Nhan Lương năm nay đã mười bảy, dáng người cậu dần cao lên, Bộc Vân Tụ cũng không vì thế mà bỏ bê cậu. Trước khi vào phòng Nhan Giác còn liếc Nhan Lương một cái, người em trai này của cô cái gì cũng tốt, chỉ có điều tính quá bộc trực, từ nhỏ đến lớn không biết đã bao nhiêu lần mang đến tai họa cho nhà, mà lần này cũng giống như những lần trước, đề rồi người giải quyết sau cùng chính là cô.

Cửa phòng đóng lại trong nháy mắt, nụ cười trên mặt Nhan Giác cũng biến mất theo, cô lấy điện thoại di động ra, ấn xuống một dãy số, sau đó ngồi ở trên ghế chờ điện thoại tiếp thông.

Trên bàn sách có một chậu hoa thủy tiên, những lá cây Diệp Tử mềm mại cũng chưa nở. Bên dưới chậu hoa là một bức hình, khung hình cũ kỹ, nhìn qua hơn cả chục năm. Nhan Giác đưa tay vuốt ve khuôn mặt phía trên tấm hình, mấy năm trước khi Nhan Tuấn còn cười nói được, ông sẽ vuốt đầu cô trừu mến "Mặc kệ con gái ngoan của ta có trở thành Nghệ Thuật Gia nổi tiếng hay không thì ta cũng rất tự hào về con" Khi đó Nhan Giác cũng rất kiêu ngạo, nghe đầu trả lời "Cha, nhất định con sẽ làm được!" Chính bởi vì cô cố chấp nên cha cô mới bị người ta chế giễu, tất cả đều là lỗi của cô.

Cổ họng Nhan Giác nghẹn ngào thì Văn Cảnh ở đầu dây bên kia đã sớm không thể chịu được, hét to một tiếng "Nhan Giác! Gọi điện thoại rồi không muốn nói chuyện là sao! Nhớ nhưng tờ quá độ nên suy nghĩ đến nghẹn ngào à?!"

‘Bộp’ một cái, Nhan Giác liền đem khung hình để lên bàn, hắng giọng, "Văn Cảnh, cho tớ mượn ít tiền."

"Được, bao nhiêu?" Văn Cảnh nói chuyện dứt khoát còn hơn âm thanh khi cô ta "rột rột" ăn táo, chân động ở bên tai Nhan Giác vang lên, cô vội xoa xoa lỗ tai "Năm vạn thôi." Nhan Giác cũng không rõ bao nhiêu tiền có thể giải quyết, nhưng cô luôn nghĩ tới, chuẩn bị nhiều thì vẫn tốt hơn.

"Lão Trình đâu, mau vào chuẩn bị tư thế phục vụ. . . . ." Tiếng hét xa xa của Văn Cảnh ở trong điện thoại vang lên, như ‘lão phật gia’ tựa như sai bảo Trình Bắc Vọng, trong lòng Nhan Giác không hiểu chút nào "Văn Cảnh cô nương, xem ra trình độ giác ngộ của Trình tiên sinh nhà cậu còn cao hơn so với học sinh Bắc Đại."

Văn Cảnh râm rì một tiếng "Là do tớ giáo dục tốt. . . . ."

Âm thanh dế lè dề lại trong điện thoại, Nhan Giác nghe được một thứ tạp âm ‘tình cảm’, Văn Cảnh hướng nơi xa đưa tay hôn gió với Trình Bắc Vọng, nụ cười trên mặt Nhan Giác mở rộng "Chú ý chú ý, còn có người thứ ba ở đây."

Nhan Giác vẫn luôn cho rằng, trên thế giới này có hai chuyện khó khăn nhất: một là mang tư tưởng của mình bỏ vào đầu người khác; hai là đem tiền người khác bỏ vào trong túi sách của mình. Người trước thành công gọi là giáo sư, người sau thành công gọi ông chủ, hai thứ đó đều không bằng ‘người vợ’ của họ. Người ngốc nhưng có phúc như Văn Cảnh, thành công nhất chính là có một ông chồng tốt, Trình Bắc Vọng.

"Ước ao ghen tị à?" Văn Cảnh đối với lời nói của Nhan Giác xì mũi coi thường "Hâm mộ thì mau mau tìm một người đàn ông nào đó để yêu đi! Tiền chuyển vào tài khoản nào đây?"

"Số ATM của tớ là 6226900XXXXXXX." Nhan Giác đọc một dãy số, Văn Cảnh bên kia lập tức ‘giải quyết’, điện thoại bên này của Nhan Giác cũng đồng thời rung lên, là tin nhắn thông báo ở ngân hàng, sờ sờ điện thoại, Nhan Giác nói: "Tiền tớ sẽ trả lại cậu sau."

"Lại nói, lần sau về nhà nhớ mang theo tiền, được thưởng tiền mà thậm chí quên mang về, cậu thật là!" Kê hay quên trước quên sau tự động xem Nhan Giác trở thành ‘đồng loại’, "Lão Trình nhà tớ hứa làm mì Ý cho tớ ăn, tớ đi xem lão ta cái đã, bái bai!"

Âm thanh tí tít trên điện thoại không ngừng vang lên, Nhan Giác chỉ biết thở dài, đột nhiên cảm thấy hạnh phúc là một điều khó nắm bắt, người cần thì bị bỏ rơi, kẻ không muốn lại dễ dàng có được, tựa như Văn Cảnh bây giờ vậy.

Cô chỉ kỳ vọng sau cơn mưa trời lại sáng, để cô có thể vô tình tìm được hạnh phúc. "Hoặc là ‘gặp gỡ tương phùng’ cũng tốt rồi. . . . ." Nằm ngửa trên giường, cô cảm thấy che đầu lắm lắm.

Ở cùng cha mẹ cho đến Chủ nhật, thứ hai cô phải đi vào bệnh viện, trước mua chút trái cây, một hộp dương mai, hai mật dưa cùng với quả đào. Giờ đồ lên, Nhan Giác đứng ngẩn ngơ trước tòa nhà màu trắng đồ sộ, thật lòng hi vọng chuyện ngày hôm nay có thể thuận lợi giải quyết. Nhưng lý tưởng và thực tế thường không tồn tại, giống như một giấy trước khi ra khỏi thang máy Nhan Giác dù thế nào cũng không nghĩ ra một giây tiếp theo lại phải đối mặt với những điều kiện khó khăn của Đồng gia.

Bọn họ muốn không chỉ là tiền.

"Con tôi đã tỉnh lại nhưng đầu óc nó vẫn bị tổn thương, người khác nói chuyện nó đều không để ý tới, có thể hay không biến thành ngây ngốc cũng không biết chừng, cô nói xem bồi thường bao nhiêu tiền thì mới là đủ?!" Nhan Giác đến thăm bệnh là khi mẹ Đồng Vĩ đang ở đây, bà ngồi bên cạnh Đồng Vĩ vuốt từng ngón tay, đồng thời còn khóc nức nở. Nhan Giác biết chuyện này không dễ giải quyết, cô kéo ghế ngồi xuống "Vay nhà bà muốn gì?"

"Tiền chúng tôi cũng không thiếu, chỉ cần cô bồi thường thêm một vạn. Có điều, trước khi bà nội Đồng Vĩ qua đời có một di nguyện, hi vọng Đồng Vĩ có

thể đậu vào một trường đại học nổi tiếng, nhưng tình trạng hiện tại của Đông Vĩ thế này. . . Nghe nói cô là giáo viên ở Thành Đô, tôi hy vọng cô có thể giúp cho thằng bé. . . . ."

"Không thể được." Cả người Nhan Giác đang run, chuyện cô hận nhất chính là việc không nghiêm chỉnh liêm minh "Chuyện tiền nong coi như đã bàn bạc xong, nhưng đề cử cậu ta vào trường đại học là điều không thể!"

"Nhan tiểu thư, nghe nói thân thể cha cô sức khỏe không tốt, không thì chúng tôi cũng không miễn cưỡng đi đến nhà cô quấy rầy." Bà Đông phì phì cái váy, dáng vẻ không hề sợ hãi. Nhan Giác cắn môi, nghe lời của bà vang ở bên tai "Chúng tôi không vội, cô cứ từ từ suy tính. . . . ."

Đứng ở bên ngoài cửa bệnh viện, lần đầu tiên Nhan Giác không hạ được quyết tâm, thời gian ba ngày? Cứ cho là ba năm suy tính, cô cũng không thể đồng ý, nhưng nếu bọn họ cáo tố sự tình cho cha mẹ cô. . . . .

Tháng sáu ở Yu Yang, nhiệt độ mặt trời cũng giống như những âm thanh chói tai của còi xe vậy, nó khiến cho người ta trở nên nóng nảy, Nhan Giác vô ý tránh sang một bên nhưng những âm thanh đó cứ vang vọng trong đầu.

"Nhan Giác, mày thật sự không biết phải làm sao ư?!" Lỗ mũi cô ê ẩm, dứt khoát đi tới bên cửa lớn thì đụng cây cột ngồi xỏ xuống. Cho tới bây giờ cô mới học được bài học sâu sắc: ngàn vạn lần đừng hỏi cuộc sống có thể làm gì cho ta, bởi vì nó luôn mang lại vô vọng. Cuộc sống vốn là kỳ lạ như thế. Nhan Giác lau lau nước mắt, bên tai chợt truyền tới một giọng nam "Trời đẹp thế này, sao phải ngồi đây suy sụp?." Cô ngẩng đầu lên, thấy được người đáng ra không nên thấy.

Trong không khí ẩm ướt, Lê Tranh một thân long đong một mình, anh đứng ở trong gió nụ cười vẫn như cũ dịu dàng, hướng phía cô vươn tay "Chuyện gì mà làm cho em khóc thảm như vậy?"

Nhan Giác lấy tay lau lau nước mắt, lại quay đầu lúc này nói rõ với Lê Tranh: "Ai khóc chứ."

Mười phút sau, 'vịt cứng mỏ' Nhan Giác vẫn đem đầu đuôi câu chuyện thuật lại. "Đối phương muốn hai vạn, còn bắt em phải giúp họ một tay để cử con họ vào trường Bắc Đại? Em không phải là để ý đến giá tiền, nhưng lại không muốn giới thiệu, tại sao? Đây cũng không phải việc khó."

Nhan Giác trầm mặc một lát "Nguyên tắc của em."

"Cũng giống như việc em đã từng cự tuyệt khi Chiêu Đông ngỏ lời dạy vẽ cho cháu gái của tôi?" Lê Tranh nhìn Nhan Giác, ánh mắt anh nghiêm túc.

"Cũng không khác là bao." Nhan Giác không muốn nhiều lời. Cô không thể trông đợi vào Lê Tranh giúp đỡ, cho nên khi nghe Lê Tranh hỏi câu đó thì cô ngoài ý muốn suy nghĩ.

"Đi thôi, tôi thay em đi gặp bọn họ." Lê Tranh giao hoạt cười, xem ra đây là lần đầu tiên cô thấy anh có kiểu cười này. Mà chuyện xảy ra sau đó càng khiến cô thêm bất ngờ.

Mẹ Đông Vĩ hiển nhiên không ngờ tới Nhan Giác đã đi mà quay trở lại, cho nên khi thấy cô dẫn Lê Tranh vào phòng thì vẻ mặt bà cũng mất tự nhiên, bà liếc nhìn con trai rồi lại nhìn sang Nhan Giác "Cô quay lại sớm hơn tôi nghĩ?"

"Điều kiện của bà tôi sẽ đồng ý." Nhan Giác mặt kinh ngạc nhìn về phía người bên cạnh, bởi vì người nói lời này không phải cô.

Lê Tranh nhìn được vẻ mặt không tin của bà ta, tay anh hướng về phía bà vươn lên "Nhan Giác là giáo viên của Bắc Đại, còn tôi là nhà tài trợ cho trường học đó, bà nói xem cam đoan của tôi và cô ấy, người nào hữu hiệu hơn?"

Thấy Nhan Giác gật đầu khẳng định, vẻ mặt bà Đông hưng phấn "Thật sao, vậy tôi cảm ơn trước, vị này là. . . . ."

"Tôi họ Lê." Lê Tranh gật đầu một cái, "Không chỉ có thế, tôi còn có thể an bài cho cậu ta vào học ở lớp dự bị, trực tiếp học ở đại học, thi tốt nghiệp trung học cũng có thể không cần tham gia."

Bà Đông "woa woa" một tiếng, hưng phấn quá không biết phải làm sao. Nhan Giác đứng ở một bên trong lòng cũng bức rứt vô cùng, muốn bác bỏ cũng không dám, chỉ có thể nghe Lê Tranh nói tiếp. "Nhưng có một vấn đề, bây giờ đã là cuối tháng sáu, dù cho tôi có đề cử thì thằng bé cũng không thể đi học, hiện tại đến nói chuyện thằng bé cũng không nói được."

Sắc mặt bà Đông không được tự nhiên, bà đi tới trước giường bệnh nắm tay con trai "Con à, con nói một câu đi, chỉ cần con nói một câu thì con sẽ vào được trường đại học danh giá."

Nhan Giác không ngờ lời của bà Đông vừa xong thì Đông Vĩ thật sự lên tiếng "Con muốn lên đại học."

"Lê tiên sinh, con tôi nói rồi, con tôi có thể nói chuyện rồi!" Bà Đông mắt nhìn chăm chăm Lê Tranh, Lê Tranh cũng không có phụ hy vọng của bà "Tốt rồi, tôi sẽ liên hệ với trường, hai người cứ ở đây chờ tin, không ngoài ý muốn thì tháng tám năm nay thằng bé có thể đi học."

Lê Tranh nói xong thì kéo Nhan Giác ra ngoài, vừa đi vừa nói "Thật đáng tiếc, thằng bé không thể cử động thì chỉ được chọn Trung văn, e là khó có thể chuyển sang ngành khác, đến lúc đó đội bóng rổ, đội ban tuyển người thì. . . . ."

Lê Tranh lắc đầu, còn chưa đi tới cửa thì sau lưng xẹt qua một trận gió, ngay sau đó cánh tay anh bị Đông Vĩ nắm được.

"Tôi không muốn học Trung văn, thân thể tôi hoàn toàn khỏe mạnh, có thể chạy nhảy, chẳng qua tôi bị ba mẹ bắt ép nằm ở trên giường hai ngày rồi, Lệ tiên sinh, chú phải giúp tôi chọn một chuyên ngành và một môn thể thao. . . . ."

Quay đầu lại giường mắt nhìn bà Đông, Lệ Tranh cười cười "Hiện tại ngành gì cũng không cần thiết nữa rồi."

Khi cha mẹ làm điều tốt cho con cái thì con cái lại ngu xuẩn không biết phối hợp, chính vì lòng tham của bọn họ nên mới xảy ra có sự này. Đứng ở cầu thang lầu năm của bệnh viện, Lệ Tranh nhìn Nhan Giác, người này giờ không nói được gì "Cư xử với hành động của lưu manh thì không thể dùng thủ đoạn bình thường."

"Đúng vậy, tôi lại không thể ngờ anh cũng có mặt này." Nhan Giác cười cười, gánh nặng trong lòng nhẹ đi "Mà tôi cũng không hiểu, vì sao anh lại tới thị trấn này? Đừng nói là vì giúp tôi giải vây?."

Thời gian ngủ trưa vừa vặn trôi qua, thỉnh thoảng Nhan Giác nghe được những tiếng dép 'xoành xoạch' của bệnh nhân đi trên hành lang bệnh viện, ở nơi này tràn ngập mùi cồn, cô nhìn Lệ Tranh đưa tay lên đỉnh đầu mình, nhẹ nhàng vén mái tóc dài của cô.

Lá cây không biết từ lúc nào đã rơi xuống đầu cô, anh nắm chặt chiếc lá non nớt ở trong tay, Nhan Giác hoảng hốt khi nghe anh nói: "Chiều Đông nhập viện rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Xin chào, Hoắc Đông Xuyên

【Từ quen biết đến xa lạ, tình yêu giữa cô và Hoắc Đông Xuyên cũng rất mong lung.】

Nhan Giác vẫn đang nghĩ ngợi vì sao Đinh Chiêu Đông nằm viện thì một giọng nói vang lên "Con trai, cố nhịn thêm chút nữa, sắp đến phòng bệnh rồi! Cha bọn nhỏ đâu!"

Cô tò mò quay đầu thì bị một lực mạnh đẩy tới, giữa cái nắng trưa hè hùng hục đầu óc cô trở nên choáng váng, đến khi bình tâm lại thì đã thấy được vẻ mặt mất bình tĩnh của Lệ Tranh. Đôi vợ chồng trẻ ở phía sau lưng anh có phần lúng túng, bọn họ ôm khư khư đứa bé trai trong ngực, nhìn vào một mảng ướt đầm trên lưng anh, đứa bé trai mặt vô tội nói: "Ba, con nhịn không được."

Từ ngày đó trở đi, Nhan Giác sâu sắc nhớ một điều: phương thức trị liệu dành cho những trẻ em 'đái dầm' là phải cách xa người khác. Lúc ấy, cô chỉ có thể vào an ủi: "Không phải người ta thường nói, nước tiểu của trẻ con chính là thứ nước bổ dưỡng sao."

Cho đến khi đứng trước cửa nhà, Nhan Giác còn muốn cần lười, 'thứ nước bổ dưỡng', suy nghĩ cặn kẽ thì cô cảm thấy lời an ủi này quá mất mặt. Cô móc chìa khóa mở cửa, trong nhà rất yên tĩnh, cha chắc còn đang ngủ, Nhan Lương đi học, về phần mẹ thì cô không rõ đi đâu, những thứ này bây giờ không phải trọng điểm. Ngón tay cô chỉ vào cửa nhỏ "Nhà tắm ở trong kia, anh nên đi tắm thôi, tôi vào tìm áo cho anh."

Đi tới phòng tắm, cô thuận tay mở cửa cho anh. Cùng là phòng tắm, nhưng khi ở nhà Lệ Tranh, vật chất so với nơi này khác xa. Cô đứng ở tủ quần áo lật tìm trang phục, đồng thời nghe tiếng nước chảy ở phía bên ngoài, khóe môi giật giật, xem ra anh ta cũng không để ý.

Nhan Tuấn nằm ở trên giường ngủ rất say sưa, Nhan Giác lại rầu rĩ. Cha cùng Nhan Lương vốc người hơi nhỏ, trang phục của hai người đều không hợp với Lệ Tranh. Nhưng hết cách rồi, trong phòng ánh sáng mờ nhạt, cô chỉ hy vọng tìm được quần áo cho anh. Càng ngày càng nhiều trang phục bị xốc ra, tán loạn xếp thành núi nhỏ đặt ở trên giường. Dưới núi nhỏ ấy, Nhan Giác tay cầm trang phục, lấy lại tinh thần không biết anh tắm xong chưa.

Lệ Tranh không phải là lần đầu tiên nhìn thấy Nhan Giác im lặng thế này, nhìn cô bây giờ hình như đang nhớ chuyện xưa, ánh mắt mê ly lấp đầy những ký ức không hề có sự tồn tại của anh. Dựa vào khung cửa, anh mở miệng nói "Tôi đối với quần áo cũng không xem trọng, tùy tiện chọn một cái được rồi."

Từ trong ký ức ủa về, Nhan Giác ngẩng đầu nhìn đến Lệ Tranh ăn mặc chỉnh tề, đồ mặc "Ồ đây chỉ có một vài cái thôi." Lúc đưa áo mặt cô hướng về một bên, đừng hỏi cô tại sao! Có trời mới biết dáng người anh ta đoan chính thế nào, những lọn tóc thấm nước chảy xuống, bắp thịt trên người rắn chắc, người đàn ông 'ăn mặc chỉnh tề' đứng ở trước mặt cô, lực hấp dẫn lớn biết bao. Nếu như bây giờ Văn Cảnh ở đây, Nhan Giác tuyệt đối tin tưởng cô ta sẽ trực tiếp 'gục ngã'.

Cô không phải là người 'háo sắc', nhưng trái tim cô vẫn đập rất nhanh.

"Chiều nay bay rồi, giờ tôi phải đi sắp xếp hành lý đây, anh cứ từ từ mặc." Nhan Giác như đào binh bỏ trận, nói xong liền vọt trốn ra ngoài. Cô tin rằng, nếu như cứ đứng ở đó mà nói chuyện tiếp, nhất định trong thời gian sau cô sẽ không dám gặp anh. Tất cả đều tại câu kia 'Đông Xuyên, con đến rồi!' Ngày trước khi còn tỉnh táo, Nhan Tuấn đều nói như vậy.

Trở lại phòng ngủ của cha mẹ, Nhan Giác nghe được câu nói đầu tiên của ông: "Đông Xuyên, con không thể bắt nạt con gái ta, ta muốn hai con phải sống hạnh phúc."

Nhan Giác choáng váng đầu óc, tâm tình không còn ở đây.

Lệ Tranh mặc đúng cái áo chia tay năm đó cô chuẩn bị cho Hoắc Đông Xuyên làm quà sinh nhật, mặt anh ôn hòa: "Chú cứ yên tâm, Nhan Giác mạnh hơn con, nhưng con nhất định bảo vệ cô ấy."

Lúc nói chuyện, Nhan Giác nhìn thấy anh đang nhét máy trợ thính vào, bộ dáng chăm chú.

Lời của Lệ Tranh cứ văng vẳng bên tai cho đến khi cô lên máy bay, cô không nghĩ rằng, lời nói bịa đặt lại có thể xuất phát từ chân tâm. Dưới mắt Nhan Giác duy nhất là cảnh tượng hai người đàn ông cùng nhau trò chuyện ở bệ cửa sổ gần bồn hoa Lan Quân Tử, những đóa hoa màu đỏ đượm cả buổi chiều tà. Bởi vì Lệ Tranh, Nhan Giác mới thấy được nụ cười của cha, cho nên trước khi chia tay, cô nhìn anh dịu dàng nói: "Cảm ơn."

Trước khi máy bay cất cánh, Nhan Giác gửi hai cái tin, thư vừa ghi xong thì cũng là lúc tiếp viên hàng không nhắc nhở hành khách phải tắt điện thoại. Cô tựa vào ghế ngồi, chờ cho trái tim mình ổn định. Máy bay cất cánh trong nháy mắt, toàn thân cô nặng trĩu cùng với hồ hấp, hy sinh một chỗ giải thoát tất cả. Cô thích máy bay ở thời điểm tầng bình lưu*, 30.000 feet, không có sương mù, không có gió, không có gì để nhớ, không có tâm tình, chỉ là tự do vô tận, giống như cô là chủ nhân của nơi này, Vũ Trụ.

* Tầng bình lưu: hay còn gọi là tầng tĩnh khí, là một lớp của bầu khí quyển trên Trái Đất và một số hành tinh.

Nhan Giác không thích quá trình hạ xuống, bởi vì hạ xuống đồng nghĩa với việc bắt đầu lại.

Ban đêm ở Thành Đô, giao thông thuận tiện khiến người ta dễ chịu. Trong tắc xi, cô chỉ cảm thấy hai bên đường mây trời giống như đang bay, chốc lát đã đến chung cư nhà cô. Có thể không ngoài ý muốn, người đứng đợi dưới lầu không phải là Nhiếp Văn Hiến thì cũng là Văn Cảnh.

"Yêu nghiệt tính hoàn lương, cây dương mai* cũng không thu hút anh ta được đâu!" Nhan Giác từ trong hành lý lấy ra ba phần quà, sau đó tro mắt nhìn Văn Cảnh đem hai phần giao cho tài xế.

*Cây dương mai: hay còn gọi là thanh mai đỏ (red bayberry)

"Cậu cướp đoạt quà của anh ta như thế không sợ anh ta đòi mạng à?"

Văn Cảnh khoát khoát tay, thái độ phẫn hận, "Anh ta không có thì giờ nói lý với tớ...tớ cũng không muốn để ý đến anh ta."

Nói xong Văn Cảnh đuổi tài xế trở về, trước khi xe lái đi cô còn không quên dặn dò 'Không được để lão Trình chồng tôi ăn trộm cây dương mai của tôi biết chưa'. Hành động này khiến Nhan Giác khinh bỉ Văn Cảnh một hồi "Trình Bắc Vọng cưới cậu, coi như là thua thiệt lớn."

"Ngại thua thiệt thì ban đầu cũng đừng ngỏ lời kết hôn với tớ." Văn Cảnh ngược mặt lên trời, dáng vẻ kiêu ngạo "Đi, lên lầu nói chuyện. . . . ."

Nhan Giác nghĩ đến chuyện Văn Cảnh muốn nói cùng với việc Nhiếp Văn Hiến từng nhắc trước đó là có liên quan, chỉ là không ngờ sự tình lại còn có Liya Phạm. "Trước kia tớ biết ngay tên đó gặp 'sắc' là nổi lòng tham, không nghĩ tới bây giờ còn thấy tiền sáng mắt! Mấy đồng tiền dơ bẩn mà có thể khiến 'hắn ta' chụp ảnh cho Liya Phạm! Không có chính kiến!"

Lúc này người đang ở Tam Á giờ máy chụp hình, hắt hơi một cái, Nhiếp Văn Hiến cứ như vậy đứng đối diện với tư thế cứng đờ của Liya Phạm nửa ngày.

"Đó là công việc của 'yêu nghiệt' chứ sao." Tâm tình Nhan Giác ngược lại bình tĩnh, cô lấy ra một tấm thẻ đưa tới cho Văn Cảnh "Tiền không dùng, trả cậu."

"Không phải cho ba mẹ cậu à?" Văn Cảnh ngồi chồm hồm trên mặt đất bám vào ghế phía trên. Từ lúc bước vào nhà đã bận rộn, Nhan Giác mệt mỏi nghe được Văn Cảnh hỏi thì để đồ xuống, đem mấy chuyện xảy ra ở trong nhà nói một lần.

"Anh hùng cứu mỹ, khéo léo tỏ tình, Nhan Giác, Lệ Tranh đối với cậu là có tình ý." Mới vừa thay Nhan Giác hận gã 'yêu nghiệt', lần này phản ứng của Văn Cảnh trở nên bình tĩnh hơn "Bởi vì anh ta tàn tật nên cách thổ lộ vòng vèo, không như Hoắc Đông Xuyên, rung động và lãng mạn."

"Ngày mai tớ có tiết, tớ đi ngủ trước đây." Chỉ cần người khác nhắc đến cái tên Hoắc Đông Xuyên, Nhan Giác luôn muốn trốn tránh.

Trí nhớ luôn là khắc sâu như vậy, khắc sâu đến độ khiến cho người ta đau đớn.

Nằm ở trên giường trần trọc trở mình, cô nhớ về những ngày ấy.

Ngày quốc tế thiếu nhi vừa trôi qua, máy điều hòa ở trong phòng học cũng không thể xóa tan mùi mồ hôi nhễ nhại của những nam sinh mới vừa đá cầu xong, Nhan Giác ngồi ở hàng vị trí thứ ba gấp ngùi, nếu như không phải là Liya Phạm đẩy cô, cô cũng không biết suy nghĩ của giáo sư lúc ấy là gì.

"Thi giữa kỳ thành tích lớp chúng ta không tệ, duy chỉ có một bạn học được điểm 0, yêu cầu của em ấy là muốn đem bài thi của mình đọc cho mọi người nghe, Hoắc Đông Xuyên, em đứng lên."

Nhan Giác nhớ mang máng cái người này, đầu đầy mồ hôi trên người mặc áo thun cổ tròn, cô không chỉ gặp anh ta một lần, chỉ là hôm nay trông anh ta rất hồi hộp. Bài thi bị anh bóp nhăn nhúm trong tay, Hoắc Đông Xuyên bắt đầu đọc: "Cuộc thi lần này đề mục là 《Tôi muốn hạnh phúc》. Hạnh phúc của tôi rất đơn giản, tôi muốn cô gái mà mình thích cũng yêu thích mình. Không biết có phải phương pháp theo đuổi của tôi sến sảm hay không, ngay cả thổ

lộ cũng bị thất bại, tôi đánh đàn ghi-ta ở dưới ký túc xá của cô ấy, mới vừa đàn xong được đoạn thứ nhất thì tôi bị một chậu nước lạnh trên đầu tưới xuống; lễ Giáng Sinh ở ven đường thổ lộ tình cảm bằng nến trái tim, cô ấy không tới một giây thì thổi hết nến; kiên trì hai tháng viết thư tình, đổi lại được chỉ là một tờ giấy trắng. . . . . Tôi hiểu rõ không nên đem bài thi của mình để thổ lộ cùng cô ấy, nhưng tôi thật sự hy vọng giáo sư sẽ để cho tôi đứng ở trong lớp, đọc bài thi này cho cô ấy nghe. Nhan Giác sinh viên lớp mỹ thuật, anh thích em, hãy làm bạn gái của anh có được hay không! ! !"

Khi Hoắc Đông Xuyên rống to câu sau cùng, trán anh ta liên tục đổ mồ hôi, trực tiếp đem bài thi ném đi, nhìn chằm chằm Nhan Giác.

Nếu như có thể lần nữa cho cô lựa chọn, cô tuyệt đối sẽ lớn tiếng hô to: không được!

Thứ ba, thời tiết âm u, Nhan Giác ảm đạm tình lại trong giấc mộng, miệng cô lầm bầm "Không được". Mắt nhìn Văn Cảnh vẫn ngủ say bên cạnh, cô muốn nói cho mọi người biết, không phải là Hoắc Đông Xuyên từ bỏ cô, mà chính cô mặc kệ hắn.

Đầu tuần lễ mới, cô ngập mặt trong các bài thi, thời điểm này phòng học rất bận rộn.

Tiếng chuông reo một hồi, các sinh viên nộp bài cho Nhan Giác mới từ từ rời khỏi phòng thi, chạm mặt cô liền nhìn thấy Chu Dịch đang xé một tờ giấy của học trò. "Thưa thầy, thầy cũng không phải là chủ nhiệm của em, hướng chỉ tờ giấy này em chỉ mới lấy ra, căn bản còn chưa kịp sao chép."

Chu Dịch và Nhan Giác đều là đồng nghiệp, cũng chính là người mà cô hay gọi 'muôn đời đứng thứ 2', khô khan vô cùng nhưng lại mười phần nịnh bợ. Lòng mảy anh ta khê như rỗng "Sai chính là sai, cái gì gọi là chưa kịp sao chép? 0 điểm, không cần giải thích!"

Hôm nay là kỳ thi cuối khóa, thầy giáo với học sinh đôi co thì thật không hay, Nhan Giác vốn định tiến lên khuyên nhủ đôi câu, đang định mở miệng thì đối diện có một người đi tới, làm cô sực nhớ ra là mình đã thất hứa, cô đồng ý với Lê Tranh là thứ ba tuần trước sẽ đến dạy Lê Viên, có thể là do bận rộn nên cô vội quên mất.

Sáng sớm lúc ra cửa tin tức khí tượng báo hôm nay thời tiết lên đến 39 độ C, vì vậy cô chọn trang phục tơ tằm, trời nóng như vậy mà vẫn có người khiến cô nề phục, Chris, đang vận trên người bộ đồ công sở, vẻ mặt cẩn trọng nhìn cô.

"Nhan tiểu thư, Lê tổng muốn tôi tới hỏi cô khi nào thì có thể đến dạy cho Lê Viên?" Thân hình cô ta đáng như người mẫu, vẻ đẹp lạnh lùng, chưa nói đến tiếng thứ hai thì đã thấy các bạn sinh viên đi ngang trầm trồ. Thấy vẻ mặt không tin của Nhan Giác, tính chất nghề nghiệp của cô ta nổi dậy "Được rồi, là do tôi tự chủ trương, Lê tổng không muốn tôi thúc giục cô, nhưng mấy ngày nay tâm trạng Lê Viên không được tốt, tôi nhờ cô khi nào rảnh rồi thì ghé qua, con bé hình như không bài xích cô."

Nhan Giác hứa hẹn từ thứ ba cho đến tận bây giờ, dù một mồi cô vẫn đáp ứng Chris.

Đến Lê gia thì cô phát hiện Lê Tranh cũng đang ở đó, trên ghế salon trong phòng anh ta đang ngồi tiếp chuyện với khách. Thấy Nhan Giác, Lê Tranh hơi khê gật đầu, sau cũng không nói gì. Nhan Giác nhìn ra người kia chắc là trưởng bối của anh, nếu không anh sẽ không cung kính như vậy. Không có thời gian suy nghĩ nhiều, cô đi theo Chris lên lầu. Lê Viên lúc ấy đang ở phòng ngủ, Nhan Giác gõ cửa vào thì thấy thiên sứ nhỏ đang vui trong chăn.

"Lê Viên, cô giáo tới rồi, chúng ta đi tới phòng vẽ được không?" Đối với Nhan Giác là cách nói chuyện khó chịu, nhưng đối lại là Lê Viên thì Chris rất kiên nhẫn, ai ngờ cô ta mới vừa đưa tay, thiên sứ nhỏ đã la hét chói tai.

Nếu như tần suất vật lý có thể khiến người ta trực diện nhìn thấy linh hồn của mình, vậy tiếng hét chói tai bây giờ của Lê Viên chính là trực tiếp tiếp xúc với tế bào thần kinh của cô. Xoa xoa lỗ tai, Nhan Giác nói: "Vậy chúng ta học ở đây thôi."

Năm phút sau, Chris lần nữa nhìn quanh căn phòng, đợi đến khi an tĩnh cô ta mới đóng cửa rồi đi. Nhan Giác ngồi xếp bằng trên thảm trải sàn nhất thời không biết về cái gì, suy nghĩ một lát thì cô bắt đầu. Đầu tiên là cửa sổ, ngoài cửa sổ có ánh sáng, bên cửa còn có người. Đang vẽ thì cô cảm nhận được Lê Viên chui khỏi chăn, sau đó khoác cổ cô, dường như đang làm khán giả thưởng thức hội họa.

Người và người duyên phận thật kỳ lạ, giống như Nhan Giác thế nào cũng nghĩ không thông, cô tại sao lại được cô bé này để ý? Thời gian chậm chạp trôi qua, bút pháp phía trên cũng giống như vậy, trong lúc Nhan Giác vẽ xong một nửa, mặt trời ngoài cửa cũng dần ảm áp. Chuông điện thoại vang lên, một tay cô cầm bản vẽ, tay kia móc điện thoại ra.

Điện thoại vừa mới thông thì cô đã nghe được giọng nói mập mờ của 'yêu nghiệt', "Tiểu Nhan, em ở đâu?"

"Dạy thêm cho học sinh." Bộ mặt cô phớt lờ trả lời cũng khiến cho Nhiếp Văn Hiến sốc hông, "Quên đi, anh đã nhờ Văn Cảnh báo cho em, hôm nay tụ họp bạn bè! Bọn anh chờ em!"

"Ba ngày nay em không thấy Văn Cảnh rồi." Kể từ ngày đó tách ra, Nhan Giác cũng chưa gặp qua Văn Cảnh, trong phòng làm việc cũng không thấy cô ta. Nhiếp Văn Hiến đương nhiên tin lời Nhan Giác, nhưng là không thể chịu được "Văn Cảnh để anh giải quyết, trước năm giờ em phải có mặt ở đây!"

Nhan Giác còn chưa kịp nói gì thì Nhiếp Văn Hiến đã cúp điện thoại. Tụ họp với Hoắc Đông Xuyên cô có nên đi hay không, cô sợ sao? Không!

Nhan Giác đứng dậy tính toán thu bản vẽ, sau lưng có một lực mạnh ngăn trở, cô quay đầu thì thấy Lê Viên đang nắm vào tấm tranh vẽ không buông "Con thích sao? Thế thì cô sẽ cho con."

Sửa sang xong dụng cụ vẽ tranh, mắt cô nhìn chằm chằm Lê Viên đang cầm bức tranh rời phòng. Lầu dưới Lê Tranh cũng vừa tiễn khách, sau chỉ nói "Chris, lấy giúp tôi tài liệu và máy trợ thính trên bàn."

Nhan Giác đứng ở cầu thang lan can, sau vài giây cô vẫn không nhận được cười "Anh không sợ người khác phát hiện anh căn bản không nghe gì sao?"

Nếu như không phải tận mắt thấy, Nhan Giác nhất định không tin, một Lê Tranh nghiêm cẩn như vậy lại 'lừa gạt người'.

"Sợ, ông ấy mà phát hiện thì sẽ đánh người ngay." Lê Tranh nhận lấy máy trợ thính trong tay Chris, ngẩng đầu hướng Nhan Giác nháy mắt mấy cái "Chỉ sợ ông ấy cầu nhàu một chết người."

Nhan Giác nhớ tới một quyển sách: không có một loại khiếm khuyết nhất định, lạc quan và khôn ngoan cũng có thể khiến cho người ta trở nên ưu thế. Lỗi tai dùng để nghe những việc có lợi, nhưng nếu bạn không thích nghe thì không nên nghe.

Lê Tranh như vậy khiến cô hơi bất ngờ.

Nhan Giác còn đang đón nhận ý kiến của Lê Tranh thì cô đã thấy mình ngồi vào chiếc xe của anh rồi, lần này cô và Lê Tranh cùng ngồi phía sau. Cửa sổ xe nửa mở, chạng vạng tối gió mang hơi ẩm rủ vào mặt cô, không chút thương tình thổi ấm trái tim cô. Thật may, đến cửa thì đã thấy Nhiếp Văn Hiên, Nhan Giác hít sâu một hơi rồi cùng Lê Tranh nói lời từ biệt.

Tấm biển hiệu MG được thiết kế theo phong cách Gothic, trải qua nhiều năm bây giờ trở thành trường phái cổ điển, cùng Nhiếp Văn Hiên hòa quyện lại càng bổ sung khung cảnh cho nhau. Nghe được tiếng bước chân, Nhiếp Văn Hiên liền vỗ tay một cái "Hoặc là nói hai người ăn ý, thời gian không xê xích là bao."

Mặt Nhan Giác cứng đờ, nghe được giọng nói mấy năm không nghe "Nhan Giác!", cô chậm rãi xoay người.

"Hoặc Đông Xuyên, anh khỏe chứ."

Thật ra thì, trên cõi đời này chia tay tốt nhất là không nên gặp lại, mà lúc gặp thì đã trở nên xa lạ.

Từ quen biết đến xa lạ, tình yêu giữa cô và Hoặc Đông Xuyên cũng rất mong lung.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Luôn có bất ngờ

【Tôi từng dùng toàn bộ sức lực để đuổi theo tuổi thanh xuân, thu hoạch lại chỉ là những mảnh vỡ của ký ức. Tôi không sợ không thể buông tha đối phương, chỉ sợ rằng tình yêu đến bất ngờ —— nhật ký Nhan Giác】

Quý Vũ hôm nay trang điểm rất tự nhiên, quyến rũ nhưng không lòe loẹt, trước khi ra khỏi nhà cô còn đứng trước gương mấy lần, cảm thấy mình ăn diện thế này cũng sẽ không thua kém Nhan Giác. Đứng chung một chỗ, trái tim cô bỗng thất lại. Nhan Giác coi cô như là người vô hình, còn có Hoặc Đông Xuyên cũng vậy. Rốt cuộc Quý Vũ phải mở miệng: "Nhan Giác, đã lâu không gặp, cô khỏe không?"

Lời nói của Quý Vũ thể hiện rõ chân ý, 'không đối trời chung không nên đối diện', cô ta và Liya Phạm đúng là chị em, từ lời nói cho đến điệu bộ như hóa thành một. Nhan Giác cũng cười, cô tự nhận mình không phải người lương thiện, lại càng không có thời gian 'đeo mặt nạ' giả nhân giả nghĩa trước mặt người khác: "Không cần phải lo lắng cho tôi, bị người ta mưu hại lâu như vậy, bây giờ tâm tình đã ổn."

Mặt Quý Vũ trở nên trắng bệch, cô ta liền hướng mắt qua Hoặc Đông Xuyên cầu cứu, cũng không ngoài ý muốn thấy anh ta nghiêm mặt. Nhiếp Văn Hiên đứng ở một bên muốn hòa giải, nhưng lại không biết phải làm gì.

Cục diện bế tắc may mắn bị một âm thanh phá vỡ. Liya Phạm mang một đôi giày Gucci cao tám mươi hai cen-ti-mét như gió thổi tới bên cạnh Nhan Giác, tay cô ta nắm vào bả vai cô, bộ dáng thân mật: "Nhan Giác cũng không tồi, có thể một tay lo cho gia đình, không ai muốn bản thân mình bị ràng buộc cả."

"Thà thiếu để còn phần đầu chứ không dựa hơi kẻ khác." Nhan Giác mặt cũng không chớp, mỉm cười gạt phăng cánh tay của Liya Phạm, mặt không biến sắc đi về phía bên kia, giữ một khoảng cách rõ ràng. Thật ra thì không cần cô phải nghiên cứu tìm hiểu, trong làng giải trí không ít thì nhiều mấy cô mỗi chài đàn ông.

"Cô!" Mặt cô ta đánh lại, môi dường như run rẩy.

Cảm thấy tình huống trở nên tồi tệ, Nhiếp Văn Hiên đang định xoa dịu thì lúc này có một giọng nói chen vào. Âm thanh anh ta trầm thấp lạnh lạnh: "Tôi vừa mới tìm chỗ đậu xe, em gặp được bạn rồi à?"

"Vị này là?" Lần này Hoặc Đông Xuyên ngược lại mở miệng trước. Lê Tranh bước mấy bước đã đi tới bên cạnh Nhan Giác, đưa tay ôm eo cô: "Tôi là bạn của cô ấy, chào anh!"

Đa đầu Nhan Giác trở nên tê dại, chớp chớp ánh mắt khô khan, nhắm mắt giới thiệu: "Vị này là Lệ Tranh, còn đây là Hoắc Đông Xuyên. . . . . Là bạn thời đại học của tôi."

"Bạn thời đại học" Bốn chữ nói ra khiến cả khuôn mặt Hoắc Đông Xuyên tối sầm, ánh mắt anh ta gắt gao nhìn Nhan Giác, như muốn đem chuyện quá khứ nói ra. Liya Phạm ở một bên bĩu môi, loay hoay cầm kính mát trong tay, nghĩ nghĩ chằm chọc đôi câu lại bị Quý Vũ ngăn cản. Cho tới nay Quý Vũ cũng giống như con chim nhỏ nép vào người Hoắc Đông Xuyên, lúc này cũng học dáng vẻ Lệ Tranh, cô nắm cánh tay Hoắc Đông Xuyên, khẽ nghiêng đầu nói: "Lệ tiên sinh là người tài năng, cùng Nhan Giác rất xứng đôi, có phải hay không Đông Xuyên?"

Bị hỏi bất thành lời, mặt anh ta càng u ám, anh ta đẩy cánh tay Quý Vũ, xoay người không nói một lời đi vào cửa chính của MG. Quý Vũ đứng tại chỗ nhìn hai tay trống trơn, mặt lúng túng.

"Được rồi được rồi, chúng ta cũng vào trong thôi, tiểu Nhan, Văn Cảnh chờ em đã lâu, còn em nữa, Liya Phạm..." Là người từng trải cũng như muốn dàn xếp mọi chuyện êm xuôi, Nhiếp Văn Hiến làm mấy động tác chỉ vào Liya Phạm: "Dù sao em cũng là người của công chúng, gây họa ở đây không sợ nhà báo chụp hình sao?"

Lời nói của Nhiếp Văn Hiến càng khiến cho Liya Phạm căng thẳng, mặt trắng mặt xanh đeo mắt kính vào, cẩn thận nhìn ngó chung quanh mấy lượt, bực bội giẫm đạp giày cao gót lôi kéo Quý Vũ đi vào. Nhan Giác đứng ở ngoài cửa nhìn Nhiếp Văn Hiến nửa cười nửa không: "Yêu nghiệt, anh thật có triển vọng, không chỉ chụp hình cho cô ta mà còn muốn làm người quản lý?"

Nhiếp Văn Hiến nháy nháy mắt: "Cái này là ghen tị sao, anh còn chưa ghen với em nữa là? Đem theo bạn trai tới mà lại không thông báo cho anh. 'Né tránh ánh mắt 'hung dữ' của Nhan Giác, Nhiếp Văn Hiến nhảy đến gần: "Yên tâm, anh là thân tại Tào doanh, tâm tại Hán (1), Liya Phạm nhất thời cũng chỉ là mây, còn em mới ở mãi trong tim anh!"

(1) Thân tại Tào doanh, tâm tại Hán: 'người' thì ở doanh trại của Tào Tháo, nhưng 'tim' lúc nào cũng hướng về phe Hán (Lưu Bị – Quang Vũ – Trương Phi)

Nhan Giác còn chưa kịp hỏi chuyện anh ta và Liya Phạm, anh ta đã trực tiếp nhìn cô 'tò mò', sau lại dùng tốc độ ánh sáng biến mất.

"Cái người này!" Nhan Giác vừa nói xong người đứng bên cạnh cô đã mở miệng: "Cái người bạn này thật không biết điều, nhưng lại rất đáng tin."

"Đúng vậy." Gật đầu xong thì cô mới kịp phản ứng, thì ra Lệ Tranh vẫn luôn đứng cạnh cô, cô sai chân một cái đã đứng ở trước mặt anh, tay chân cô luống cuống, mấy giây sau mới nói: "Cám ơn anh đã tới giúp đỡ, nhưng không phải anh đã đi rồi ư?"

"Vốn là định đi, nhưng mà 'nhìn' thấy các người nói chuyện. . . . ." Mặt trời lặn về hướng tây, ánh nắng vụt tắt, Lệ Tranh cũng không vì thế mà lúng túng. Anh xuôi tay nhìn Nhan Giác: "Nếu như em cảm thấy chính tôi đã làm cho em xấu hổ, tôi có thể đi."

"Anh đi rồi, tôi còn xấu hổ hơn." Nhan Giác ảo não quay lưng lại nói thầm, không ai có thể uy hiếp cô như người đàn ông ở trước mặt này, lần đầu tiên cô bị cảm giác xấu hổ đàn áp. Hít sâu một cái, cô chấp nhận quay đầu: "Lệ tiên sinh, vậy tối nay làm phiền anh."

"Nhan Giác, tối nay chúng ta là 'bạn hữu'."

". . . . ." Anh ầm ập mỉm cười lại khiến cho cô cảm thấy khó xử: "Lệ Tranh, chúng ta vào thôi."

Nhan Giác cho rằng mình đến đây khá sớm, nhưng khi cô đẩy cửa phòng ra thì đập vào mặt là mùi rượu cùng với âm thanh chói tai, một đám người sớm đã thác loạn rồi. Cô bịt lỗ tai quay đầu nhìn anh, phát hiện vẻ mặt anh không có gì là không thích ứng, lúc này cô mới yên tâm đi vào.

Ngồi trước màn hình tinh thể lỏng, anh chẳng có biệt hiệu là 'Tầm Tre' năm nào giờ tự dung mập mạp như 'Trư Bát Giới', đang ngồi gào thét bài «Chết vì yêu», bên trái trên ghế sa lon vốn là những người trầm mặc ít nói, không biết đang lôi kéo thì thầm to nhỏ cái gì, thỉnh thoảng cười to một tiếng. Nhan Giác đưa ánh mắt nhìn vào trong, mấy bạn học nữ ăn mặc hợp thời đang thảo luận chọn bài hát, duy chỉ có Văn Cảnh ngồi một mình ở ghế sa lon trong góc, bộ dạng rầu rĩ. Nhan Giác bắt ngờ vì Quý Vũ, Hoắc Đông Xuyên, Liya Phạm, thậm chí là Nhiếp Văn Hiến cũng không có mặt ở đây.

"Sao thế, người nào có lá gan lớn như vậy, dám trêu 'lão phật gia' Văn Cảnh?" Nhan Giác ngồi vào bên cạnh, cổ tình giới thiệu với Lệ Tranh. Cô cũng không hỏi tại sao, vừa nhắc đến thì đã thấy bộ dạng Văn Cảnh tuôn trào: "Nhan Giác à, tớ và lão Trình nhà tớ không xứng đôi sao?"

Nhan Giác cầm lấy ly rượu đặt ở trên bàn uống một hớp nhỏ: "Chỉ số IQ 250 Văn Cảnh gả cho thương nhân Trình Bắc Vọng thì có gì là sai?!"

"Thật không? Vậy mà tớ lại không biết chỉ số IQ của mình cao đến thế!" Tâm tình Văn Cảnh xấu tới cũng nhanh mà đi cũng lẹ.

Được Nhan Giác khích lệ là cô nàng Văn Cảnh phiêu phiêu tới tận trời xanh. Mắt nhìn vào chất lỏng ly cam vắt, Nhan Giác nở nụ cười thâm: "Thật, người không thông minh thì thường nhận được sự ưu ái về tình cảm."

Bất chấp bị Văn Cảnh dùng tay bóp cổ đến 'lắc lư', Nhan Giác ôm cổ hỏi: "Rốt cuộc là ai, là ai ao ước ghen tị?"

"Trừ con nhỏ đắc chí Liya Phạm thì còn có ai!"

"À. . . . ." Nhan Giác nhàn nhạt đáp một tiếng: "Lời nói của 'cái thứ' đó mà cậu cũng tin?"

Một ly rượu đầy còn chưa kịp hòa tan với đá đã bị Nhan Giác uống cạn, xúc cảm lạnh băng ở bên trong cổ họng, cô chỉ mơ hồ thấy được cửa phòng bị

đẩy ra. Văn Cảnh đang ở một bên suy nghĩ, ‘phụt’ một cái rượu phun đầy bàn. Còn đang luống cuống tay chân dọn dẹp cùng Nhan Giác thì đã thấy Liya Phạm cố ý kéo Quý Vũ đi vào, nhân vật của công chúng mọi lúc mọi nơi đều phải chú ý hình tượng, nhưng cô ta mới vừa vào cửa liền mềm trọt chân.

Văn Cảnh lôi kéo tay Lê Tranh khuấy động, nghe được âm thanh liền đưa mắt nhìn Liya Phạm được Quý Vũ đỡ đi vào, Văn Cảnh nhỏ giọng nói với Nhan Giác: "Tớ xem cô ta diễn ‘Hoa Cúc Nhỏ’ rồi, diễn Thiết Quải Lý* rất hợp thích."

* Thiết Quải Lý: được minh họa như là một người xấu xí với khuôn mặt bần thiêu, râu ria lởm chởm, tóc tai bù xù.

Ngồi giữa Văn Cảnh và Lê Tranh, Nhan Giác bị Văn Cảnh chen lấn đến nỗi cô mấy lần đụng vào người anh, tuy rằng người này rất lịch sự, khéo léo bảo vệ để cô không bị thương, nhưng lại khiến cô dễ dàng đỏ mặt.

Văn Cảnh vốn muốn mượn cớ để khoe khoang ‘người bạn trai mới’ của Nhan Giác trước mặt mọi người, nhưng người chủ trì tối nay lại là chủ tịch năm xưa, Nhiếp Văn Hiên. Thế nên cô đành từ bỏ hy vọng. Kết quả ‘người nào đó’ lại cúi xuống thì thầm với ‘người nào đó’: "Nhan Giác, sẽ không vì tức Hoắc Đông Xuyên nên cậu mới đem ‘vị thần’ này mời tới chứ, dù sao thì, cũng đáng!"

Chẳng hiểu gì về mình, đây mà gọi là bạn hữu sao? Bạn xấu Văn Cảnh! Nhan Giác liếc mắt xem thường, quay đầu nhìn về phía màn ảnh lớn sau lưng Nhiếp Văn Hiên, trái tim tự lừa dối mình. ‘Yêu nghiệt’ đem cả cái này ra sao. . . . .?

Hình ảnh trên màn hình tinh thể lỏng được phát ra, những thước phim và hình ảnh của mấy năm trước về thời sinh viên, ghép hợp lại từng tác phẩm, Nhiếp Văn Hiên đứng ở một bên giải thích: "Bức này là tác phẩm nghệ thuật khi tôi lần đầu tiên chụp hình Văn Cảnh, biểu cảm không tốt tí nào, nhìn kỹ đi, cô ấy như vậy mà lại được gả cho Trình Bắc Vọng, chắc là em lại thâm mến ‘người ta’ trước chứ gì."

"Đi chết đi! thâm mến cái con khi!" Văn Cảnh ngồi ở phía dưới trực tiếp quăng một quả cam cộng với một câu thô tục. Nhiếp Văn Hiên lạnh lẽo chụp được quả cam, cọt nhả bỏ sung: "Bạn học Văn Cảnh hiện được trường học giữ lại giảng dạy, phụ trách công việc ‘gieo hại con cháu’. Bức tiếp theo của chúng ta đó là ‘tài tử trầm mặc’, Nhân Kính Nam. . . . ."

Nhiếp Văn Hiên từng chút giới thiệu, trong lòng Nhan Giác lại càng u ám. . . . . Thừa dịp Nhiếp Văn Hiên bù lu bù loa ở phía trên kia, Nhan Giác lặng lẽ đứng dậy rồi đi.

Mỗi tầng MG đều có một gian phòng riêng để hút thuốc, Nhan Giác chui vào trực tiếp đóng cửa, lục lọi khắp người, cho đến khi cô phát hiện trên người mình rỗng tuếch, cô mới nhớ tới mình đã sớm không còn dùng đến món đồ kia. Tay cô run run, đang định ngồi xổm xuống thì lúc này cửa phòng lại mở ra, người tiến vào không có hút thuốc mà là trực tiếp ôm cô: "Nhan Giác, anh nhớ em nhiều lắm."

Nhan Giác còn nhớ rõ năm đó, nghỉ hè ngày thứ hai, cô nằm gần giàn hoa ở bệ cửa sổ, chăm chú nhìn lên bầu trời. Một buổi sáng của quá khứ, những chú kiến con bò trên giá vẽ, dưới mái hiên chim Yến chiêm chiếp kêu 26 lần, người bán hàng rong qua lại rao hàng đúng 5 lần, cô và một người có tên là Hoắc Đông Xuyên vén vện xa cách đến 39 canh giờ.

Khi đó, không có gì hơn là muốn được nhìn thấy dưới lầu xuất hiện một người thiếu niên đầu đầy mồ hôi ngửa đầu nói: "Nhan Giác, đã lâu không gặp, anh tới rồi", hạnh phúc thật ngọt ngào.

Khi đó, chân trời cũng không cảm thấy xa, khoảng cách vốn không quan trọng.

Hiện tại, Nhan Giác nghe được nhịp tim của anh ta, nhưng lại cảm thấy mơ hồ.

‘Cám ơn đã nghĩ tới em’ Nhan Giác không có tâm tư để nói câu này, đây chỉ là câu nói kiểu cách trong phim, cô tùy ý để anh ta ôm một lát, sau mới hạ giọng: "Ôm đủ chưa? Ôm đủ rồi thì em có chuyện muốn nói."

Cảm giác được bàn tay ngang hông mình chậm rãi buông ra, cô điều chỉnh về mặt sau đó xoay người: "Những hình ảnh thời thanh xuân trên màn hình kia em đã sớm xóa, nếu anh cứ cố chấp giữ lại, em cũng không có ý kiến, nhưng chuyện ngày hôm nay lần sau đừng làm nữa."

"Nhan Giác, chúng ta thật sự không thể quay lại được sao?" Ánh mắt anh ta như đang nhìn về quá khứ, cô cũng đọc được vẻ ưu thương. Tránh Hoắc Đông Xuyên rồi cô đi tới cửa, đưa lưng về phía anh ta: "Nếu như quay lại, người đó chắc hẳn không phải là em"

Người yêu của cô, nhất định phải cùng cô đi chung lối, không thể dừng lại, cũng không được rẽ ngang, dù lối cô muốn đi có là địa ngục.

Trở về hành lang không ngoài ý muốn Nhan Giác bắt gặp vẻ mặt lúng túng của Quý Vũ: "Đừng sợ, tôi không có thói quen dừng lại đồ cũ."

Phải nói hôm nay, người duy nhất mà Nhan Giác không ngờ tới chính là Lê Tranh, vốn tưởng rằng chỉ có mình cô chống đỡ, ai ngờ đến cả anh cũng phải dựa vào ghế sa lon bị ép nghe hát karaoke.

"Không thấy âm ỉ sao?" Ngồi trở lại chỗ cũ, Nhan Giác nhìn anh hỏi. Lê Tranh cúi xuống mỉm cười, mở lòng bàn tay ra. Lần này cô thật lòng khinh bỉ chính mình, vì sao cô lại không có một cái máy trợ thính giống như anh. Văn Cảnh hát thật to, tiếng nhạc thật ồn ào, Nhan Giác vui mình cùng rượu trên bàn chiến đấu.

Nhiếp Văn Hiên biết mình đã vô tình chọc giận Nhan Giác, cả buổi tối anh ta vẫn duy trì khoảng cách với cô. Lúc còn học đại học, Nhan Giác nổi tiếng thanh cao, cho dù anh ta có là chủ tịch sinh viên thì cũng không dám tiếp tục làm liều. Vì vậy Nhan Giác yên tâm uống rượu, Lê Tranh lại giả vờ làm ‘khán giả’, thỉnh thoảng ứng phó một chút để chào hỏi bạn bè của cô. Lê Tranh, người bạn này rất xứng bầu bạn, Nhan Giác nửa tỉnh nửa say suy nghĩ.

Tiết tấu quen thuộc của Sealed with a kiss khiến cho cô tỉnh táo hơn, giai điệu này cô sớm đã thuộc lòng, nhắm hai mắt lại cô cũng có thể hát được. Trừ Lệ Tranh ra, tất cả mọi người trong phòng đều biết, đây chính là bài hát ước hẹn giữa cô và Hoắc Đông Xuyên.

Đôi mắt cô khẽ nheo, liếc nhìn xung quanh căn phòng, Hoắc Đông Xuyên ngồi ưu tư trong góc, còn Quý Vũ cùng Liya Phạm nói chuyện. Chợt cô đứng dậy, ngửa đầu đem ly rượu trong tay uống cạn, liếm môi một cái: "Mọi người không ai hát sao? Vậy để tôi hát."

Lệ Tranh cực ít nghe nhạc, nhưng lại chăm chú ‘lắng nghe’ Nhan Giác hát. Giọng cô giống như cây cỏ lau, giai điệu là gió, gió thổi cỏ lau lay. Hát xong âm cuối cùng, Nhan Giác mở mắt vung tay một cái vào micro, tự mình hô: "Bài hát rất hay!"

Cũng không đợi người khác vỗ tay, Nhan Giác trở lại chỗ ngồi của mình: "Như thế nào, tôi hát hay chứ?"

"Đáng ra tôi không nên cất máy trợ thính." Lệ Tranh mỉm cười lần nữa nhìn Nhan Giác, cô tựa như một vật sáng màu thuần, yếu đuối thì khóc thút thít, kiên cường cũng không ai đánh bại, miệng chua ngoa nhưng lại rất kiên nhẫn. Không biết từ lúc nào, ánh mắt anh đã bắt đầu truy đuổi cô.

Mọi người bắt tri bắt giác vỗ tay, Liya Phạm cả một đêm không gây sự đột nhiên đi tới: "Nhan Giác, bạn trai cô ngồi lâu lắm rồi, sao không để cho anh ta ca thử, cũng phải để cho bạn bè thưởng thức tài nghệ của anh ta chứ."

Liya Phạm và mọi người nhìn sơ thì ít nhiều cũng biết giá trị của Lệ Tranh, tiền thì chắc không dám đề cập tới, nhưng thật sự muốn thử bản lĩnh của anh ta. Liya Phạm giờ cao micro, mặt khiêu khích. Nhan Giác biết được thính lực không tốt thì sẽ phát âm không chuẩn, hướng chỉ là ca hát. Cô muốn tìm lý do từ chối, nhưng vạn lần không ngờ là Lệ Tranh tự tay nhận micro: "Vậy để tôi thử."

Đêm đó, Nhan Giác vui sướng chưa chịu về nhà, cô chạy một mạch vọt tới lẻ đường đối diện MG, rốt cuộc không kiềm chế được cười to.

"Lệ Tranh, anh có nghe được mình đang hát cái gì hay không?" Cô cơ hồ cười ra nước mắt, chống nạnh nhìn anh mang máy trợ thính vào, người sau trả lời cũng rất bình tĩnh "《Tôi là một con sói đến từ phương bắc》."

"Xác định là không phải như thế!" Nhan Giác thử lau sạch nước mắt, nhưng vẫn không ngừng được lần nữa cười to. Lệ Tranh phát âm xen lẫn âm hưởng bên trong, vấn đề không quá lớn. Mẫu chốt chính là khi anh đem bảy nốt: đô rê mi fa sol la xi hát theo kiểu ‘hành quân’ thì khiến cho người nghe ‘roi lệ’.

"Ngũ âm của tôi hoàn toàn không tốt, nhưng người bạn kia của em thật nhiệt tình."

Nhan Giác luôn tin tưởng là Lệ Tranh có ý, nhưng có ý thì sao, vừa nghĩ tới Liya Phạm bịt lỗ tai nhưng vẫn e ngại vỗ tay cho ‘Nhà Tài Phiệt’ không rõ lai lịch này, Nhan Giác đã cảm thấy há giận vô cùng.

"Cảm tạ người anh em. Nghĩ tới anh, em đành cảm tạ, hãy phát biểu một lời đi." Nhan Giác ngồi vào tay lái phụ, một buổi tối kẻ vai chiến đấu đủ để cô biến Lệ Tranh thành ‘người anh em’.

‘Người anh em’ chợt mở miệng hỏi: "Tôi muốn biết vì sao em và cậu ta lại chia tay?"

Nụ cười của cô bỗng ngưng lại.

"Cậu ta yêu người khác?"

"Vậy thì em chà đạp cậu ta?"

Nhan Giác không hiểu tại sao đột nhiên Lệ Tranh lại hỏi nhiều thế, cô xoa xoa đầu chào thua: "Anh ấy không làm bất kỳ chuyện gì có lỗi cả. Nói ra thì chắc anh sẽ không tin, chia tay là do tôi muốn."

Mỗi lần nhớ tới quá khứ đó, cô thỉnh thoảng sẽ hối hận, nhưng chỉ là thỉnh thoảng mà thôi.

"Chia tay thì cũng đừng nên đau lòng như vậy. . . . ."

Giỏ đêm phát phơ ngoài cửa xe, một đám côn trùng vây quanh đèn đường vẽ thành một quỹ đạo hình tròn. Cửa sổ xe không mở, Nhan Giác tay nắm dọc theo tay ghế phụ, không biết làm sao chỉ mở to mắt. Trong không gian hạn hẹp, Lệ Tranh mạnh mẽ chòm tới hôn vào môi cô.

10 mấy giây sau, khi hơi thở dồn dập của anh rời khỏi môi cô, cô mới lấy lại được hô hấp cho mình, cô há hốc mồm, nửa ngày sau nhỏ giọng: "Tôi uống không ít, anh như thế này thì có tính là người điều khiển xe có nồng độ cồn hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Nhịp đập của trời

【Shangri-La, nơi để gửi giấc ước nguyện.】

Một ngày chủ nhật cuối tuần.

Vừa mới đánh răng được một nửa, chuông điện thoại lại vang lên, Nhan Giác mở loa ngoài trả lời 'lập tức tới ngay', sau lại cúp điện thoại. Cô cầm bàn chải đánh răng chưa kịp trở lại toilet, hướng về phía ban công, hận không thể đem bột kem đánh răng phun vào trên mặt 'người nào đó': "Nhiếp Văn Hiên, lần sau qua nhà em thì cũng đừng có ăn mặc giống như ăn trộm có được hay không! Quần góc bết! Còn có hình con ếch xanh xanh!"

Sự xuất hiện của Nhiếp Văn Hiên chậm hơn mười phút so với dự kiến của Nhan Giác. Hôm nay cô nhờ anh ta chở cô tới trường. Cửa phòng làm việc mở ra, ngồi ở bàn là chủ nhiệm đang từ tốn đặt câu hỏi: "Chu Dịch bị thương, người nào có thể phụ trách lớp học tham gia ngoại khóa ở Vân Nam, ai có khả năng đây?"

"Cao Nguyên lại còn đèo núi, điều kiện kém như vậy có ai tình nguyện không. . . ." Gọi điện thoại thông báo cho Nhan Giác tới trường, chủ nhiệm nhỏ giọng than vãn. Cả phòng tổng cộng có bảy tám giáo viên, giáo viên nữ nào cũng có lý do từ chối tương tự.

Chủ nhiệm xoa bóp huyết thái dương: "Không ai chủ động? Vậy tôi chỉ điểm. . . ."

Nhan Giác đứng ở trong góc, nghe các giáo viên khác đang niệm thần chú, cô yên lặng gờ tay: "Chủ nhiệm, tôi đi."

Nhan Giác không phải thương cảm với việc Chu Dịch nằm viện, cũng không phải là một giáo viên gương mẫu, cô luôn cho rằng mình là người phạm tục, làm những việc đúng với quan điểm, vì vậy cô chưa từng kiêng dè hay trốn tránh những chuyện cực nhọc.

Ba ngày sau, khi Nhan Giác cáo biệt Văn Cảnh và vẫy tay với Nhiếp Văn Hiên để đến Vân Nam, trên xe cô mới sực nhớ và nhắn tin cho Lê Tranh. Đại khái nội dung là: trường học sắp xếp cho tôi dẫn sinh viên đi tham gia ngoại khóa, tôi tạm thời không thể tới dạy Lê Viên.

Còn chưa nhận được tin nhắn phản hồi của anh, cô đã bị mấy học sinh kéo đi đánh bài rồi.

Thoát khỏi cuộc chơi tình thần cô phấn chấn hẳn lên, ván bài kéo dài từ giữa trưa đến gần tối. Người bị thua thì oa oa kêu oan, Nhan Giác thấy đồng nghiệp cười cười: gọi các em đánh bại cô ấy nhưng ai ngờ cô ấy lại là một cao thủ.

Đánh bài hơi lâu khiến Nhan Giác đói bụng, vì quá lười nên cô tìm một hộp mỳ xoay sở.

Trong khi chờ nước sôi, Nhan Giác miệng ngậm gói gia vị lấy ra điện thoại trong túi, trượt màn hình, trừ Văn Cảnh cầu nhàu dạn dò cộng với tin tức 'mơ ám' của Nhiếp Văn Hiên 'em trở về thì sẽ có kịch hay để xem', cô cũng không nhận được tin của anh.

Nhan Giác cười ngớ ngẩn nuốt nửa thì rơi gói gia vị trong miệng. Cho gia vị vào hộp mỳ, sau lại chế nước sôi vào trong, nhìn sợi mỳ đang dần nở ra, trong lòng cô bỗng im lặng: nhìn đi, cũng chỉ là một cái hôn mà thôi, anh ta thậm chí còn không coi trọng, vậy mà mình cứ phô trương báo với anh ta?

Khi Nhan Giác không còn để tâm nữa, cô tự biến mình thành khách du lịch tìm hiểu Vân Nam.

Mây trời ở Shangri-La không xanh lắm, ánh mặt trời chói chang chiếu vào những chiếc lá màu xanh, gió Tây Tạng thổi vào lá cờ Phật giáo, ong ong phát ra tiếng vang, giống như là tinh linh* đang ca hát.

*Tinh linh: yêu ma, quỷ quái.

Xe đến trạm, Nhan Giác xuống xe chỉ huy học sinh mang hành lý vào nhà, mắt thấy nam sinh chủ động mở cửa, tay cầm giỏ xách hộ các nữ sinh.

"Phong cảnh nơi đây không tệ." Không đợi Nhan Giác hỏi, Lê Tranh đã đi tới cầm lấy hành lý của cô. Nhan Giác ngớ ngẩn vô ích nửa ngày trời, sau mới lấy lại tinh thần do bị đồng nghiệp và học sinh nhìn mình 'chê giễu', cô ho nhẹ một tiếng, dặn dò mấy nam sinh không được mượn cốc chui vào phòng nữ sinh: "Trở về phòng sắp xếp hành lý, nửa giờ sau tập hợp!"

"Người trẻ tuổi muốn yêu nhau, giáo viên có muốn gây trở ngại cũng không được." Lê Tranh vòng qua cột nhà chính, lên cầu thang. Tầng thứ ba bên cạnh cánh cửa cầu thang treo một tấm bảng có dòng chữ: "Cô giáo Nhan". Lê Tranh dễ dàng đẩy cửa đưa hành lý vào trong, lúc này mới quay đầu lại: "Tôi đến đây không phải vì công việc, tôi đến đây là vì em, em can thiệp vào việc yêu đương của học sinh, nhưng đừng hòng can thiệp được tôi."

Anh chặn đường lui của cô, cô chỉ biết thờ dãi: "Anh đã nói là cho em thời gian suy nghĩ."

Từ sau vụ hôn kia, anh liền đề xuất qua lại, còn cô thì lo lắng như rùa rút đầu. Lê Tranh nhìn cô, cười đến dịu dàng: "Nếu em cứ như thế này, đoán chừng mấy năm sau cũng chưa có câu trả lời, cho nên anh mới tới đây cùng em suy tính."

Nhan Giác biết, trong cuộc sống không thể xuất hiện tình yêu sét đánh, mà nếu có thì cũng chỉ là thỏa mãn nhu cầu đôi bên. Trong tình yêu, Nhan Giác thuộc loại bị động, nhưng cô lại ngoài ý muốn bị anh mặt dày mày dạn tấn công.

Từ trước đến giờ cô luôn thích mềm chứ không thích cứng, đối mặt với sự dịu dàng cùng cách tiếp cận chậm chậm của anh, nhất thời cô không biết xử lý thế nào, nghiêm mặt một chút, cô cúi đầu bước nhanh vào phòng: "Vậy anh thử suy tính xem, ngồi xe cả ngày rồi, liệu tôi có nên đi thay quần áo khác hay không!"

Nói xong cô lại hối hận, lời này rõ ràng là muốn đuổi người, chung quy lại không đúng lắm. Trước khi đóng cửa, cô còn nghe anh nói: "Thời gian tám có

thế không đủ, không phải lát nữa em muốn tập hợp mọi người hay sao?"

Nửa giờ làm sao không đủ, cô nổi tiếng là người tắm nhanh, cô vừa cởi quần áo vừa nghĩ. Cô nóng lòng ngồi trong bồn tắm suy nghĩ, thế nào anh ta lại biết nửa giờ không đủ?

Tập hợp là vì ăn cơm trưa, Nhan Giác thay xong quần áo vội vã xuống lầu, lại buồn bã phát hiện, bất luận là học sinh hay là đồng nghiệp, bọn họ đã sớm ngồi ở phòng ăn rồi, chỉ đang chờ một mình cô thôi.

"Nhan Giác, bên này." Một đồng nghiệp nam hướng cô ngoắc, Nhan Giác nhìn cũng không nhìn đi thẳng. Ngồi xuống rồi cô lại bắt đầu hồi hận. Bên tay trái Lê Tranh bình tĩnh thông dong, đang mỉm cười nhìn cô, bên tay phải là những ánh mắt 'tò mò' của những đồng nghiệp, hình như bọn họ đang muốn chứng thực cái gì. Rốt cuộc người đồng nghiệp cũng không nhịn được hỏi: "Vẫn biết tiêu chuẩn chọn bạn trai của cô rất cao, xem ra thanh niên độc thân ở Bắc Đại không vui rồi. . . . ."

Nhan Giác cắn cắn răng, buồn phiền nổi dậy, Trát Tây - chủ nhân của nhà trọ đang cùng người nhà mang theo rượu lúa mạch đi vào. Bữa cơm của người người Tây Tạng từ trước đến nay không thể thiếu rượu, Nhan Giác cũng nghe nói, người Tây Tạng giống như người Hàn Quốc, bọn họ rất xem trọng lợi ích của rượu, giá trị của nước hoa đôi khi không bằng rượu, cho nên khi Trát Tây rót một chén đầy đưa cô, cô nói tiếng 'cảm ơn' rồi trực tiếp uống cạn.

"Rất ngon." Cô bụng chén không quệt quệt mồm, rượu lúa mạch tươi nhập khẩu, hương vị mượt mà khuấy động đầu lưỡi, không nói hai lời cô liền thuận thế uống chén thứ hai. Sự nhiệt tình của họ khiến cô càng uống càng khí thế, một người Tây Tạng cũng thăm thán phục từ lượng của Nhan Giác. Cô vừa định nhận chén thứ ba, tay đột nhiên bị ngăn lại, chỉ nghe người kia nói: "Rượu này uống nhiều không hại sức khỏe, nhưng sẽ dễ say."

"Từ lượng của tôi rất tốt." Uống xong chén thứ ba, cô khiêu khích nhìn anh, ánh mắt kia như muốn tố cáo 'làm sao say được', Lê Tranh nói xong thì Trát Tây không ép buộc Nhan Giác nữa, ông quay sang những người khác kính rượu.

Nhan Giác không thích chủ động, càng không thích bị người ta quấy thúc. Khi đầu óc cô bắt đầu mơ hồ, thậm chí làm rơi cả cái muỗng trong tay, cô mới phát hiện Lê Tranh nói không sai. Nhan Giác kiểm soát không nổi, đầu cô gục ngay tại bàn.

"Phịch" tiếng va chạm không lường trước truyền đến, cô nhìn người trong vòng tay ấm áp của 'ai kia', ngay sau đó hai chân cách mặt đất, cô lại bị bế lên. Bên tai truyền đến giọng nói của Lê Tranh, âm thanh đó giống như mùi vị trên người anh, là mùi hương cỏ xanh nhàn nhạt: "Rượu của Trát Tây là rượu ủ, tác dụng rất chậm."

"Không, hiểu, thả, tôi, ra. . . . ." Cô say không biết trời trăng, không biết mình đang nói gì.

Ngày thứ nhất của Nhan Giác cứ như vậy trôi qua.

Cô cũng không biết mình ngủ bao lâu, tóm lại cho đến khi ánh trăng yêu kiều ngoài cửa sổ ló dạng cũng là lúc cô bị một tiếng thét chói tai đánh thức. Âm thanh đến từ sát vách, cô trực tiếp mang giày, mở cửa đi ra ngoài.

Tiếng thét chói tai kia là của hai nữ sinh, lúc cô đi ra thì thấy bọn họ đang ngồi núp ở cửa, còn có anh chàng trưởng lớp ở đây. Về mặt cậu ta bình tĩnh hơn, nhưng cũng rất hoảng sợ.

"Sao vậy?" Nhiệt độ ngày và đêm ở Shangri-La chênh lệch rất lớn, Nhan Giác hít hít mũi, kéo váy xuống đi tới hỏi.

"Gián. . . . . Con gián. . . . ." Nữ sinh đứng ở phía trước khóc lên, đưa tay lên ước lượng: "Cô ơi, có con gián to lắm!"

Một thầy giáo khác và các nam sinh ở lầu một nghe thấy thì chạy tới, hỏi rõ nguyên nhân sau lại cười hề hề, thầy giáo xắn tay áo rồi đi tới cửa: "Có gì đâu chứ! Ở Bắc Đại đâu phải chưa từng thấy qua. . . . . Ừc. . . . . chúa ơi, đó là con gián thành tinh, căn bản không phải con gián, á, á, á!"

Lão thầy giáo sợ sệt thối lui, chung quy cũng giống như các nữ sinh khác. Nhan Giác chường mắt nhìn, từng bước quay về phía sau anh ta, vỗ vào bả vai nói: "Đưa dép cho tôi."

Cầm chiếc dép đi vào, cô vỗ 'bộp bộp' xuống đất, sau lại quay ra nói: "Không còn con gián nào hết, mọi người đi ngủ đi!" Giương mặt ai nấy đều ngần tò te.

Sắc mặt thầy giáo trở nên lúng túng, vừa nhìn thấy người ở đầu hành lang kia xuất hiện thì nói chuyện vòng vo: "Lê tiên sinh, sao bây giờ anh mới đến, lúc này Nhan Giác còn can đảm hơn cả đàn ông?"

"Thầy Trần, thầy còn không mau trở về phòng, tôi không dám bảo đảm lát nữa sẽ xuống lầu giúp đỡ thầy giết gián đâu đấy." Nhan Giác nói một câu khiến cho thầy Trần xấu hổ, ảo não được học sinh đỡ về phòng.

Mọi người đều trở về phòng, trong hành lang yên tĩnh chỉ còn lại cô và anh. Lê Tranh mặc đồ ngủ, sạch sẽ nhưng có chút xốc xếch, anh chỉ chỉ lỗ tai: "Tôi không nghe thấy gì cả."

"Không sao." Nhan Giác nhún nhún vai: "Lê Tranh, đây là lời thật lòng, tôi không tin vào tình yêu sét đánh. Tôi biết hút thuốc, lại thích uống rượu, nóng nảy thì sẽ chửi bậy, bình thường ít nói muốn chết, bạn gái thì cho rằng tôi giống đàn ông, các đồng chuyện nam lại nghĩ cuộc sống của tôi không giống con người, cuối cùng tôi cũng không biết là tôi có điểm gì thu hút anh? Nếu như anh trả lời được câu hỏi này, yêu cầu hôm đó của anh, tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ."

Ánh trăng mờ nhạt rơi vào một bên gò má của Lê Tranh, thái độ yên lặng khiến cho trái tim Nhan Giác càng thêm hoảng loạn, cô cũng không biết, rốt cục là cô đang sợ cái gì, là sợ câu trả lời của anh sao?

Mặc dù không phải là kết quả, chỉ nghe tiếng Lê Tranh nói: "Đáp án này tôi muốn suy nghĩ thật kỹ."

Suy nghĩ thật kỹ! Đáp án này ngoài ý muốn khiến cô thất vọng. Cô thờ dãi một cái: "Cũng không vội!"

Đi tới trước cửa gian phòng của mình, Đang lúc đóng cửa thì đột nhiên cô nói: "À còn nữa, ngày mai tôi phải mang theo học sinh ra ngoài vẽ phong cảnh, tốt nhất là chúng ta không nên gặp nhau, như vậy sẽ ảnh hưởng đến phạm vi hoạt động của tôi."

Ở độ cao 3300 mét của Shangri-La, Nhan Giác không thể tập trung ngắm cảnh, những hình ảnh tuyệt đẹp về miền đất hạnh phúc, giai điệu cao vút vang vọng trên thảo nguyên bao la, lại không thể giữ gìn được ước nguyện tươi đẹp của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Mỗi tình thứ hai

【Em hút thuốc, em uống rượu, với tôi em cũng là một cô gái tốt.】

Đến Vân Nam đã là ngày thứ ba, Nhan Giác vẫn chưa quen với thời tiết nơi đây, cô vẫn chảy nước mũi rờn rờn.

Lấy một hộp khăn giấy trước mặt, Nhan Giác ngồi trên cỏ nhìn cách đó không xa, một nam sinh đang vẽ tranh cũng chảy nước mũi như cô, cảnh tượng này y chang một bộ môn nghệ thuật hào phóng. . . . .

Cầm trong tay một tờ khăn giấy sạch sẽ, Nhan Giác đi tới bên cạnh nam sinh: "Nước là nguồn tài nguyên khan hiếm ở Trung Quốc, em mau chùi sạch sẽ đi!"

Nhận lấy khăn giấy từ giáo viên, học sinh hít hà lỗ mũi, chi chi bản vẽ: "Cô xem, vẽ thế này có được hay không?"

"Chú ý độ sáng tối một chút. . . ."

Sau khi chỉ đạo xong, Nhan Giác vội vã thoát thân trở về chỗ cũ, nếu không nước mũi của cô sẽ chảy ra mắt. Cô cầm hai bao giấy trực tiếp xuống lầu, đi ngang phòng của Lê Tranh thì dừng chân lại. Cách đây mấy ngày, cô nói nhiều lời không hay với anh, đã 48 tiếng rồi cô cũng không nhìn thấy anh, nghe đồng nghiệp nói, tiền tài trợ cho chuyến đi này là Lê Tranh đóng góp, thế nên cả ba bữa cơm của anh đều do chính tay Trát Tây mang tới.

"Nghĩ thông rồi sao?" Nhan Giác tự giễu nhún nhún vai, trên cõi đời này, làm gì xuất hiện tình yêu sét đánh.

Trở lại khu vực vẽ tranh, âm thanh đàn hạc* dọc theo những đoạn đường nối quanh co trên cỏ, là cảnh tượng người dân Tây Tạng đang đưa dâu. Mắt cô hướng về nơi xa xa, lúc này một nữ sinh cầm bản vẽ chạy tới bên cạnh: "Cô ơi, bọn em nghe chú Trát Tây nói hôm nay sẽ có đám cưới, bọn em muốn đi xem một chút, thuận tiện tìm chút tư liệu, ở chỗ này không có cảm hứng gì hết."

* Âm thanh đàn hạc: một loại đàn ba dây.

Nhan Giác nhìn những người đang đi đưa dâu, không yên lòng: "Đường đi ở đây khá phức tạp, bọn em không được tự ý hành động."

"Không sao đâu ạ, có con trai của chú Trát Tây dẫn bọn em đi." Nữ sinh tiện tay hướng phía sau lưng chỉ chỉ, Nhan Giác hiểu, thì ra còn có đồng phạm. Cô nhìn chằm chằm nam sinh đang chảy nước mũi cũng ở đây, lấp đầy một bọc giấy lau, sau nói: "Chăm sóc tốt cho mọi người, tập hợp thời gian đúng hạn."

Gần tới cũng không thấy hai người học sinh kia trở về, trong lòng Nhan Giác lo lắng: "Tôi phải đích thân đi tìm thôi."

Con dâu của Trát Tây đang sắp xếp lại drap giường, bỗng nhiên cất giọng: "Một lát nữa có thể sẽ mưa, lại nói, lần này Hòa Nhân cũng ở cùng bọn họ. . . ."

Nhắc "Tào Tháo" tào tháo đã đến. Lần này Hòa Nhân cầm mảnh pháo vụn đi vào nhà, câu thứ nhất đã hỏi: bọn họ trở về chưa?

Thấy học sinh vẫn chưa trở về, phản ứng đầu tiên của Nhan Giác chính là phải đi ra ngoài tìm.

"Không được rồi... khoảng nửa tiếng nữa trời sẽ đổ mưa." Trát Tây lên tiếng ngăn cản, nhưng Nhan Giác nào nghe lọt tai, giờ phút này cô chỉ nghĩ đến hai người học sinh kia, cô nhất định phải tìm bằng được bọn họ trở về. Cầm áo mưa trên tay, Nhan Giác xông ra ngoài cửa. Vừa chạy khỏi ngưỡng cửa, sau lưng đã truyền đến một giọng nói: "Đợi chút."

Cô cho là Lê Tranh muốn ngăn cản, nhưng lại không ngờ anh ta chỉ nói: Tôi đi cùng em.

Hòa Nhân nói, nhà chú rẽ cách nơi bọn họ về tranh mất hai mươi phút lộ trình, chân Nhan Giác khẽ dừng, sau lại quyết định muốn chạy đi. Cao Nguyên, bốn phía mưa trút ào ào, Nhan Giác cắn răng đi về phía trước, thỉnh thoảng bị tiếng bước chân sau lưng kéo người cô lại: "Nếu mưa lớn hơn nữa, rất có thể gây sạt lở đất, chúng ta trước phải tránh mưa đã."

Thấy vẻ mặt Nhan Giác không tin, Lê Tranh chỉ chỉ dưới chân: "Nơi này là Vân Nam, em không nghe tin gì về nó sao? Tôi không phải dọa em."

"Sao anh không nói sớm." Nước mưa xối xả khiến tóc Nhan Giác ướt nhẹp, Cô vuốt vuốt mặt hướng phía Lê Tranh liếc mắt.

Lê Tranh lại khá thanh thản, một tay lôi kéo Nhan Giác, chân trước dò dò mặt đường: "Trát Tây đã nói rồi, em có nghe lọt tai đâu? Nhưng mà, chưa tới phút cuối thì cũng không nên từ bỏ hy vọng."

Một câu nói của anh ngược lại khiến cô thông suốt, cô cắn cắn môi, không lên tiếng nữa.

Nhan Giác không biết vì sao Lê Tranh lại biết chỗ này có một hang động, cô chỉ biết đi theo anh chui vào. Tránh được mưa, cô khom lưng vịn nước đọng ở ống quần, nước mưa cùng vết bẩn theo ngón tay vắt nước của cô trút xuống ào ào, hòa lẫn vào bùn đất cao nguyên, Nhan Giác hỏi: "Trước đây anh đã từng tới nơi này?"

"Ừ." Giọng nói của anh có chút mệt mỏi, Nhan Giác vội vàng xua tay, ngẩng đầu mới phát hiện sắc mặt của Lê Tranh không được tốt lắm, xanh xao đáng sợ. Dùng sức vắt khô lần cuối, Nhan Giác vẫy vẫy tay đi tới: "Anh làm sao vậy?"

"Lỡ tai hơi khó chịu, cũng không phải việc hệ trọng." Lê Tranh mỉm cười, chân mày đồng thời cau chặt. Anh nói dễ dàng, nhưng Nhan Giác vẫn nhìn ra anh không được thoải mái: "Anh dị ứng với độ cao ư?!"

Cô đưa tay lên sờ trán anh, nóng bỏng: "Phát sốt còn cùng tôi chạy ngoài mưa, Lê Tranh, anh thích tự ngược đãi bản thân mình sao?."

"Cũng như nhau." Lê Tranh như cũ mỉm cười, nói lạnh nhạt. Em có thể vì học sinh chạy trong mưa, tôi có thể bắt chấp để tới Shangri-La tìm bóng dáng em.

"Vài lần là thích ứng thôi." Mấy ngày nay anh phát sốt kéo dài, ù tai, thậm chí như nhức đầu, thế mà anh chỉ hơi hột nói 'vài lần là thích ứng thôi'. Anh tổng cộng đã tới Vân Nam ba lượt, một lần thì lỗ tai bị chấn thương. Lần thứ hai là do áp lực của độ cao, về sau thầy thuốc khuyên nhủ, thể chất của anh không hợp với Cao Nguyên. Nhưng lần này anh lại đi tới Vân Nam, lần này là bởi vì Nhan Giác.

"Xem ra em rất thích ứng nơi đây?" Lê Tranh vẫn về huyết thái dương, tựa vào hang động chất vấn Nhan Giác, khuôn mặt che dấu một nụ cười.

Nhan Giác nhún nhún vai: "Thích ứng cái gì, em đã tốn mất năm bọc khăn giấy rồi đó."

Bất giác, cuối cùng cô cũng biết được nụ cười của Lê Tranh từ đâu mà tới, nước mắt trên mặt lẫn vào nước mưa, càng khiến cho cô mất mặt.

"Đồ ngốc!" Không biết là mắng Lê Tranh không hiểu sự việc, hay là tự chửi bản thân mình, tóm lại Nhan Giác nhanh chóng xoay người, lại phát hiện trên người một bọc khăn giấy cũng không mang theo.

"Của em." Lê Tranh đưa tới khăn giấy cho Nhan Giác, cô lúng ta lúng túng nhận lấy.

"Khi cảm tôi cũng thường chảy nước mũi, lúc bé Đình Chiêu Đông toàn gọi tôi là 'Lê nước mũi'." Cuối cùng anh cũng phá vỡ lúng túng của cô, cô lau sạch lỗ mũi: "Vậy anh chấp nhận sao?"

"Dĩ nhiên không, tôi và cậu ta đánh nhau một trận, cậu ta thua nên mới 'tự nguyện' đón nhận biệt danh 'Đình đại dâm'."

Dáng vẻ nói chuyện nghiêm túc của Lê Tranh hoàn toàn chọc cười Nhan Giác, nhưng giây tiếp theo cô cũng không cười nổi nữa.

Giọng anh nhàn nhạt xen lẫn tiếng mưa bên trong bên ngoài, có lẽ cô không nghe rõ tiếng mưa rơi, nhưng từng lời từng chữ của anh đều lọt vào tai cô.

"Em nói rằng em biết hút thuốc, còn tôi thì không, điều này không thành vấn đề. Phổi của tôi tháng trước vừa mới kiểm tra, coi như khá mạnh mẽ. Em thích uống rượu, vừa khéo tôi cũng vậy... chúng ta có cùng sở thích, coi như gia tăng thêm một phần mười điều khoản. Em nói em nóng nảy sẽ mắng người, tôi nóng nảy cũng thế, chỉ là tôi mắng người không có trình độ như em. Lê Tranh cười khẽ hai tiếng, ánh mắt dõi theo từng ngón tay đang thu hồi: "Còn nữa, em bảo em ít nói, tôi cũng không nhiều lời, coi như hai chúng ta cùng nhau tiết kiệm năng lượng, cũng sẽ không thể ghét bỏ đối phương."

Áp lực ở cao nguyên khiến màng nhĩ của Lê Tranh đập mạnh, anh khẽ híp mắt, bỏ qua những lời thuyết phục tiếp theo: "Ồ cùng nhau thôi."

Ngay từ lúc lên đại học, Văn Cảnh thường cùng Nhan Giác suy nghĩ qua 'n' phương thức tỏ tình của nam sinh. Sau khi tốt nghiệp, Nhan Giác và Hoắc Đông Xuyên chia tay, Văn Cảnh lập gia đình, bọn họ mới phát hiện, thời đại học mơ tưởng và thực tế cách nhau rất xa.

Nhưng bây giờ, khi phải đối mặt với lời tỏ tình vô cùng bình tĩnh của Lê Tranh, cô mới hiểu được, cái gì gọi là rung động.

"Em hút thuốc, em uống rượu, với tôi em cũng là một cô gái tốt."

Tình yêu là một vấn đề về nhân duyên, Nhan Giác không nghĩ ra, tại sao khi cô nhìn vào mắt của Lê Tranh, tựa như trái tim cô lại tự động đập nhanh.

Sự thay đổi của Nhan Giác lại làm cho Lê Tranh chắc chắn một điều, cũng giống như khi anh xuất hiện ở Vân Nam, đang định duỗi tay hướng về gương mặt của Nhan Giác, ở cửa hang động chợt có hai người ướt sũng đi vào: "Cậu là một người to khỏe như thế mà lại té nhiều hơn tớ, rõ là. . . . . Nhan, cô giáo Nhan, Lê tiên sinh. . . . ."

Trên thực tế, không phải mất tất cả mà lại được lòng người trấn an, ít nhất thì bọn họ nhìn thấy cô giáo mình gương mặt ửng đỏ trước Lê tiên sinh.

Cũng may là chuyến đi này chỉ có duy nhất một trận mưa, sau khi trải qua sự việc kia, màu cỏ ở Shangri-La ngày càng xanh tươi. Trời xanh mây trắng, Nhan Giác một thân khoác áo ngồi trên sườn núi, ngắm nhìn. . . . nhân vật ở phía xa xa.

Lê Tranh đứng ở giữa nhà gỗ bên cạnh sườn núi, đang cùng một người dân Tạng nói chuyện. Ngày đó trở lại nhà của Trát Tây, Nhan Giác nhờ vả Trát Tây mời thầy thuốc đến xem bệnh cho Lê Tranh, không biết là do tác dụng của thuốc hay do ý chí của Lê Tranh, sắc mặt của anh khi đó từ từ tốt lên, Nhan Giác cũng không nghe anh nói lỗi tai không thoải mái nữa.

Thí dụ như hiện tại, người đàn ông đang đi về phía cô trong làn gió xuân phơi phới, cô làm thế nào cũng không thể tránh mặt được anh như mấy ngày trước.

"Ngày mai về lại Thành Đô, tôi mới vừa liên lạc với một vị tài xế bên này, lát nữa anh ta sẽ dẫn em và các học sinh ghé xem thành cổ." Lê Tranh gặp người ngồi bên cạnh Nhan Giác, ghé đầu nhìn cô về tranh, lại không nghĩ rằng Nhan Giác đưa tay chặn lại bức tranh: "Bọn họ cũng chưa từng đi xem thành Cổ."

Nhan Giác cử động không để ý đến Lê Tranh, anh ngồi thẳng người, ôm đầu gối nhìn về phía xa xa cò bay trong gió: "Không phải em cũng chưa đi hay sao?."

Lê Tranh đối với tất cả mọi chuyện của Nhan Giác rõ như lòng bàn tay, cô bây giờ đã không còn cảm thấy kỳ quái, nhưng khi anh nói ra câu đó thì cô cũng không khỏi ngạc nhiên.

"Không phải là vẽ tôi sao? Không cần phải thẹn thùng che giấu."

"Người nào vẽ anh, vì cái gì tôi phải vẽ anh chứ?" Nhan Giác nói xong thì hoảng hốt, đang che tấm vải tranh sơn dầu vội vàng phui sạch. Lê Tranh cũng không gấp, tay anh đưa đến đầu cô, nhẹ nhàng xoa hai cái: "Tôi nào biết em tại sao vẽ tôi? Cảm thấy tôi tốt?"

"Mặt dày!" Nhan Giác cúi đầu nhỏ giọng.

Thời tiết Thất Nguyệt* vốn là mùa hè nóng bức, cô lại mặc quần áo mùa đông ngồi im ở trong nệm, ôn lại tiếng tim đập thình thịch ban nãy, cảm giác như hồi mới tình đầu xa xưa.

*Thất nguyệt: cúng tuần (cho người chết, cứ bảy ngày cúng một lần, cho đến 49 ngày)

Tình yêu giống như nước chất của đậu hũ, Nhan Giác đột nhiên cứng họng là bởi vì cô có thể uống nhầm bầu nước chất này.

Nhan Giác vẫn đi đến thành cổ, Lê Tranh nói rất đúng, nếu như không phải vì học sinh, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua nơi này, chỉ là Lê Tranh không đi cùng với cô. Đi vào bên trong đường đá của thành cổ năm tháng lâu đời, Nhan Giác dặn dò học sinh nhớ tập hợp khi đến thời gian, còn cô thì từ từ theo đoàn người phía trước lưu dấu chân mình ở nơi đây.

Thành cổ Lê Giang nằm ở huyện tự trị Naxi Lê Giang, tỉnh Vân Nam bắt đầu được xây dựng vào cuối thời nhà Tống đầu thời nhà Nguyên. Đô thị cổ Lê Giang thường được biết đến dưới tên gọi Đại Nghiên cổ trấn. Đây là một thành phố cô tuyệt đẹp cả về phong cảnh và lịch sử, nơi sinh sống của các dân tộc Bạch (Bai), Nạp Tây và Tạng. Thành cổ này nằm trên độ cao 2.400m, trên cao nguyên Vân Quý, cách Côn Minh hơn 500km và có diện tích 3,8km².

Cô biết bọn học sinh đều thích nơi này, vì ở đây có Bánh Xe Nước nổi tiếng, có thể cầu xin bình an, hơn nữa còn phù hộ cho tình yêu. Cô không có tình yêu, nên không cần đi theo bọn chúng.

Thành cổ cất chứa 1300 năm dấu ấn lịch sử, Nhan Giác dọc theo đường đá vừa đi vừa nghỉ, trong tay là bản ghi chú rất dày.

Mặt trời lặn xuống phía tây đến một góc chệch thì Nhan Giác đã đi tới quảng trường Ngọc Hà, tránh không thể tránh cô nhìn thấy ở điểm cao nhất là Bánh Xe Nước cầu nguyện, thờ dài, Nhan Giác thu hồi bản ghi chú, cái gì tới đều tới, đi lên đó xem một chút vậy.

Nhan Giác đi lên nhìn hai bên một chút, hoàn toàn không thấy một học sinh nào, cô vuốt vuốt sợi giây thừng của bánh xe, thử kéo... trải qua hồi lâu vẫn không nhúc nhích.

"Dân bản địa nói 3 giờ là thời gian bánh xe chuyển động đẹp nhất, chúc phúc chân thành sẽ hóa kỳ tích. Hiện tại vẫn chưa đến 3 giờ, nhưng em đã tới đây rồi, tôi nghĩ Phật tổ đã đem đến may mắn cho tôi." Bánh xe nước vòng vo nửa vòng, Lê Tranh tay kéo giây thừng lại không ngờ Nhan Giác xuất hiện ở trước mặt mình, phía sau anh còn có hai người Tây Tạng xa lạ, cũng không quên kéo lấy sợi dây. Lê Tranh hướng Nhan Giác vờn tay: "Chờ em lâu rồi. Phải liên tục kéo hết 7 vòng, mới có thể đem tâm ý của tôi báo cho Phật tổ biết, Nhan Giác, em đồng ý quen với tôi chứ?"

Nhiệt độ Vân Nam ngày và đêm chênh lệch khá cao, Nhan Giác nhìn quần áo mùa đông vẫn chưa kịp thay của mình, đã thấy đầu Lê Tranh chảy đầy mồ

hôi, hít hà lỗ mũi: "Hứa là đừng đối xử với em như giải pháp thanh toán trực tuyến, về sau hàng không đáp ứng được lại muốn hoàn trả."

"Dù là hình thức gì, tôi cũng tuyệt đối không trả."

Ngày ấy, ở bầu trời thành cổ, Lê Tranh vì Nhan Giác mà kéo Bánh Xe Nước đến 7 lần, chìm bỏ câu ở hai bên người bay lên rồi xuống hai lần, anh ưng thuận lời hứa kỳ hạn cùng cô —— cả đời.

Nhưng tâm tình vui vẻ của Nhan Giác hạ xuống mức 0 khi trở lại Thành Đô. Tường và cửa nhà trước mắt không khác gì một đồng đồ nát, Nhan Giác xách hành lý cắn răng, lửa giận trong lòng bốc lên nghi ngút: "Nhiếp Văn Hiên, anh có nghĩ là mình đang tùy tiện đùa với lửa hay không!!!"

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tòa nhà B

【 Trời tối, khê hôn, nói ngủ ngon. 】

Nhan Giác ngồi trong quán cà phê của tòa nhà B, nhìn tạp chí trong tay.

Mặt bìa rất đẹp, là tấm áp phích tuyên truyền cho bộ phim. Hai nam hai nữ, từ phong thái cho đến đồng phục, mặt mũi đều rất đẹp. Nhìn sơ lược mấy lần nội dung bên trong, cô khép hồ tờ tạp chí trên mặt bàn, bùng ly cà phê lên: "Ý của cậu là, những tấm ảnh này khiến tớ trở thành người vô gia cư?"

Văn Cảnh trừng to hai mắt, về mặt ‘cậu thật vô lương tâm’ hiện rõ nhìn về phía Nhan Giác: "Này này, cậu có biết ‘yêu nghiệt’ vì muốn cậu vui, đã hao tâm tốn sức tuyên truyền tấm áp-phích của cô gái bên cạnh Liya Phạm, bây giờ cô gái kia nổi tiếng, kết quả là nhà ‘hai người’ mới bị thù rui không."

Bên ngoài quán cà phê là một cao ốc trên đường cái, màn hình LCD cực lớn có hai mỹ nữ xuất hiện đang giới thiệu son môi, người mẫu chính là cô gái ở trên tạp chí, cô gái trẻ sánh vai cùng Liya Phạm.

Văn Cảnh chỉ chỉ bên ngoài, ánh mắt liếc nhìn Nhan Giác: "Cho nên, cậu đó, chỉ là vô can gặp họa."

"Ý cậu là, tớ vẫn may mắn hơn Nhiếp Văn Hiên?" Nhan Giác nhú mày, hóp một ngụm cà phê trên tay. Cà phê rang phảng phất một mùi thơm nồng đậm, lưu luyến trong cổ họng, kích thích tư duy. Nhan Giác uống xong đem đáy ly nâng vào lòng bàn tay, ngón tay cọ xát đáy ly: "Biết Nhiếp Văn Hiên đi đâu rồi không?"

"Không biết, từ khi cậu đi Vân Nam đến ngày thứ ba thì nhà bị cháy, còn về phần Nhiếp Văn Hiên, thông qua Đoàn Mộc thì tớ chỉ biết anh ta trốn rồi, cũng không liên lạc được với anh ta. Lão Trình nhà tôi nói, Liya Phạm tương đối không đơn giản." Văn Cảnh than thở thương cảm, đồng thời ợ một cái.

Đoàn Mộc là người đại diện của Nhiếp Văn Hiên, nói trắng ra giống như trợ lý, sắp xếp tất cả lịch trình cũng như các buổi chụp hình của Nhiếp Văn Hiên, còn kiêm thêm chức vụ giúp việc. Nhan Giác đề ly xuống: "Không đơn giản? Hiếm độc hay sao?"

"Thâm sâu, hiểm độc và khó lường!" Văn Cảnh khoa trương gật đầu một cái, sau đó tiếp tục nói: "Cậu biết Lâm tiên sinh chứ, là một trong những thủ lĩnh đứng đầu ‘thế giới ngầm’ ở Thành Đô, Liya Phạm bắt tay với hắn —— đứng thứ hai, thật không biết con ‘hồ ly tinh’ đó làm gì mà leo lên được vị trí như thế."

Nhan Giác nhìn Văn Cảnh chặc chặc lưỡi, về mặt tiếp tục căng thẳng: "Nhiếp Văn Hiên lần này gặp họa rồi, ít nhất phải ẩn nấp mất nửa năm, không biết chừng tương lai sau này thế nào. Haiz, nếu tớ biết trước có ngày hôm nay, tớ đã bắt tên đó mặc kệ con ‘hồ ly tinh’ kia rồi!"

"Biết sớm hay muộn thì cũng không có cách giải quyết." Nhan Giác khẽ cười một tiếng, chuyển động cái ly trong tay: "Đúng rồi, chuyện phòng ốc giúp tớ hỏi thăm thế nào rồi?"

"Cậu có một người bạn trai quyền lực, trực tiếp đến chỗ anh ta ở là được rồi, còn phí gì sức lực đi tìm?" Ngày thứ hai Nhan Giác trở lại Thành Đô, Lê Tranh không biết cô xảy ra chuyện, Văn Cảnh lại sớm rõ ràng chuyện giữa cô và Lê Tranh, nhìn cô chế nhạo: "Giấu được anh ta sao, trước khi đi còn nói là trùng hợp, trở lại thì tâm trạng tốt hơn, danh chính ngôn thuận trở thành bạn trai của cậu! Không thành thật."

"À, cách làm người của tớ luôn luôn không giống như cậu." Nhan Giác lại cười khúc khích: "Chỉ không gặp cậu có hơn mười ngày, không biết Trình tiên sinh đã cho cậu ăn cái gì, nhìn vóc dáng cậu bây giờ cứ như một ngôi sao."

Văn Cảnh cũng không thèm đếm xỉa đến lời tán dương, cảnh giác nhìn Nhan Giác: "Cậu lại dè biau tớ, trước còn nói tớ giống Hàn Hồng*!"

*Hàn Hồng: Han Hong – nữ ca sĩ của Trung Quốc, mũm mĩm dễ thương.

Ngay từ thời đại học ngũ chung phòng, Nhan Giác từng nói thân hình béo phì của Văn Cảnh giống như Hàn Hồng. Lúc này, cô nắm chặt tay ghế salon, lại dựa vào: "Chỉ giống ngoại hình không giống số mệnh, thế nào, Trình phu nhân, thưởng cho ‘tiểu nhân’ một chỗ ở chứ."

Nhan Giác không thích ở trong khách sạn, cảm giác sạch sẽ ngăn nắp không có hơi người. Cô hướng Văn Cảnh nháy nháy mắt, có chút vô lại. Văn Cảnh bị cô nhìn chăm chăm thì trở nên lo lắng, tay khẽ chà xát: "Thời gian gấp quá, muốn tìm một căn phòng thích hợp cũng hơi khó, nhưng phòng trống thì cũng có, tòa nhà Fuxin tầng 6 khu C, thế nào?"

Văn Cảnh làm vẻ mặt ‘gây ông đập lưng ông’ khiến Nhan Giác bất lực: "Tớ nghe nói mẹ chồng cậu thúc giục sinh em bé, hiện tại muốn tớ đến trú nhà cậu? Tớ làm kỳ đà cản mũi tốt lắm đấy, có cần hay không?!"

"Thôi đi, kỳ đà gì chứ. Lại nói, đó là ý của mẹ chồng tớ, tớ còn chưa nghĩ tới vụ đó nữa là." Gần mực thì đen, Văn Cảnh nói chuyện cũng ít nhiều ảnh hưởng bởi Nhan Giác, chỉ là không thể sánh bằng. "Được rồi, mau trở về dọn dẹp đồ đạc, còn tớ sẽ ở nhà chờ cậu, lão Trình nói hôm nay muốn ăn thịt gà uống rượu, ngày hôm nay coi như tớ tình nguyện biến thành người giúp việc vậy!"

Văn Cảnh cảm thán vỗ vỗ trán, ném cho Nhan Giác một cái chìa khóa: "Nhanh lên đi, trước giờ cơm tối phải có mặt."

Nhìn bóng dáng bận rộn của ‘người giúp việc’ Văn Cảnh đã dần rời xa, trong lòng Nhan Giác thật sự bình yên. Cả đời người cần phải trải qua 2 chuyện, một là du lịch, hai là tình yêu. Nhan Giác may mắn được hưởng điều thứ ba —— có một người bạn không bao giờ bỏ rơi mình.

Hành lý của Nhan Giác không nhiều, phải nói là sau vụ hỏa hoạn đã không còn gì. Cô kéo dây kéo xe đẩy, đặt trên sàn nhà, lại nhìn vòng quanh bốn phía, sau đó bước tới cửa. Chỉ là, cô không nghĩ tới, sẽ gặp phải người kia nhanh đến vậy, còn chủ động đi tới nhà cô. Vóc dáng của Liya Phạm và Nhan Giác không hơn kém nhau, nhưng cô ta nhờ có đôi giày cao gót 10 cm, nên khí thế cô ta trông凛凛 át hơn. Trong hành lang khách sạn không có cửa sổ, ánh đèn màu vàng chiếu xuống thảm đỏ, bao trùm khuôn mặt đen tối của Liya Phạm.

Cô ta gỡ cặp mắt kính trên mặt xuống, môi đỏ hướng về Nhan Giác cảm thán: "Đáng tiếc là cô về hơi trễ, không thấy được trận hỏa hoạn kia, chắc chắn, rất đẹp. Quên nói cho cô biết, lúc ấy tôi ở dưới nhà cô, nhà cháy là do tôi báo."

Liya Phạm hé miệng cười hai tiếng: "Nhưng ngọn lửa phải đến nửa giờ sau mới dập tắt được."

Nhan Giác cũng cười: "Liya Phạm, cô có biết tôi rất hâm mộ cô không?"

"Hâm mộ cái gì?" Lời nói của Nhan Giác khiến Liya Phạm không hiểu, miệng cô ta mím chặt, mặt cảnh giác nhìn.

Nhan Giác đem hành lý để trên mặt đất, nhìn xung quanh nói: "Tôi cũng tính toán kỹ rồi, cả hai căn hộ của tôi và Nhiếp Văn Hiên khi mới mua là 50 vạn, cộng thêm tiền trang trí nội thất, dụng cụ vẽ tranh, ngọn lửa này phỏng đoán đã đốt rụi hơn hai trăm vạn."

Nói đến đây, Nhan Giác thả tay xuống, mặt thương hại nhìn Liya Phạm: "Cảm giác thỏa mãn của cô xem ra thấp thật, thế nào không để cho tôi hâm mộ." Ở thời điểm Liya Phạm còn chưa kịp phản ứng, Nhan Giác đã đi tới gần cô ta, mặt cô gần sát mặt Liya Phạm, cơ hồ có thể từ trong con ngươi của Liya Phạm nhìn được bản thân mình: "Đối lại là tôi, ai dám đụng đến tôi và bạn bè mình, không để người đó táng gia bại sản, mất hết danh dự, con mẹ nó, răng cũng chẳng còn."

Nhan Giác rõ ràng là đang cười híp mắt nói những lời này, nhưng Liya Phạm không thể nhìn thấy nét cười trên mặt cô. Kính mát nằm ở trong tay, "Phăng" một tiếng, Liya Phạm lúc này mới phản ứng được, cô ta lui về phía sau một bước, giấu mắt kính trong tay bị gãy làm đôi, sau mới ngẩng đầu: "Nhan Giác, không cần phải hù dọa tôi, trước đó nên lo cho Nhiếp Văn Hiên đi, khi nào Liya Phạm này còn sống, cái máy ảnh kia cũng đừng hòng lấy lại. . . . ."

Nhan Giác nghe Liya Phạm lao thao nửa ngày, ngáp một cái: "Tốt, tôi sẽ chờ xem. Chỉ là cô nên nhớ, trước khi đập gãy chân ‘ếch’ thì đừng để chính mình trượt chân."

Liya Phạm còn chưa rõ lời nói ẩn ý kia, trên chân liền đau xót. Hành lý của Nhan Giác kéo lê qua chân cô ta, những bánh xe ròng rọc theo đó mà đi, chiếc tất trên chân cô ta cũng bị rách một đường. Khóe miệng Nhan Giác kéo dài đến tận mang tai, cô nghiêm túc nửa quỳ dưới đất nhẹ nói: Muốn uy hiếp người khác thì nên xem lại bản thân mình.

Hả giận trên người Liya Phạm xong, tâm tình Nhan Giác lại cực vui. Coi thường lời nói phía sau: "Cô không sợ ‘thủ lĩnh Lâm’ đúng không. . . ." Cô khẽ huýt gió đi vào thang máy. Muốn cô sợ ư, sợ rằng chỉ có ‘trong mộng’. . . . .

Nhan Giác ngồi tắc xi đến khu nhà của Văn Cảnh, đứng dưới lầu thì điện thoại cũng chuẩn bị ngắt: "Biết việc này sẽ gây rắc rối cho anh, nhưng em không còn cách nào khác."

Tài xế dừng xe chờ Nhan Giác trả tiền, cô cầm tiền đang chờ đầu dây điện thoại bên kia trả lời chắc chắn, rốt cuộc bên kia truyền đến một tiếng thờ dài, Nhan Giác cũng thờ phào nhẹ nhõm. Cô cúp điện thoại, cách ghế ngồi đưa tiền cho tài xế, sau đó cầm hành lý xuống.

Tòa nhà cao tầng che mất ánh sáng của buổi chiều tà, bóng tối bao phủ cả khu vực nơi đây, Nhan Giác lặng lẽ đứng nhìn những bông hoa được trồng trong khuôn viên, trong lòng thở dài: Vẫn là tránh không được phải tới làm phiền Văn Cảnh rồi.

Thang máy trực tiếp đưa cô đến tầng 6, Văn Cảnh đang ở trong bếp bận rộn, cảnh tượng khói lửa đi kèm với tiếng la hét của Văn Cảnh: "Lão Trình, giúp em một tay tiếp đón Nhan Giác, thuận tiện đưa cô ấy vào xem phòng, còn nữa, anh mau mau thu xếp giày dép vào kệ, em mới vừa dọn dẹp xong!"

"Cô ấy thường như vậy sao?" Nhan Giác nháy nháy mắt sang Trình Bắc Vọng, đôi phương nhìn cô cười sáng khoái, lộ ra hàm răng trắng đều: "Em là bạn cùng phòng với bà xã anh ba năm rồi, còn không hiểu rõ tính cách của cô ấy sao?"

Cầu nhàu, quần giáo, ép buộc, cùng người ta nói chuyện luôn mang theo khí thế đàn áp. . . . . Làm bạn cùng Văn Cảnh đã ba năm, đương nhiên Nhan Giác biết chứ. Cô đồng tình làm bộ vỗ vai Trình Bắc Vọng: "Em rất đồng cảm với anh!"

"Quen rồi, cũng hạnh phúc như ai thôi." Trình Bắc Vọng cao 1 mét 8, diện mạo thư sinh, anh ta nhận lấy hành lý trong tay Nhan Giác, khẽ mỉm cười: "Không phải em cũng giống như anh sao?"

"Chính vì như vậy, cho nên người cùng cảnh ngộ nên thông cảm nhau!" Nhan Giác lần này vỗ thật vào vai Trình Bắc Vọng.

"Hai người nói xấu gì tôi đây?" Không biết nghe được cái gì hay là thế nào, Văn Cảnh giờ muống com lên, từ phòng bếp đi vào phòng khách.

Nhan Giác che miệng cười vui: "Chúng tôi đang thương lượng phải sống chết thế nào mới có thể trị hết tật xấu của Trình phu nhân được đây."

"Thôi đi, vấn đề sống chết bị Arthur Schopenhauer* lý luận còn chưa đủ sao? Các người muốn thảo luận thì có thể thảo luận tiếp theo là nên bỏ trốn thế nào, cái này thực tế hơn." Văn Cảnh xi mũi coi thường.

*Arthur Schopenhauer: là một nhà triết học người Đức, lý thuyết siêu hình của ông chính là nền tảng cho các tác phẩm về đề tài tâm lý học, mỹ học, đạo đức học và chính trị học, Phật học.

Nhan Giác lại lắc đầu một cái: "No, no, no. Sống chết là vấn đề triết học, bỏ trốn là vấn đề đạo đức, hoán vị quá nhanh, không chịu nổi."

"Cậu ít lăm mồm đi, nào, vào xem phòng của cậu đi, tớ chiến cá xong rồi, chờ ăn com thôi." Văn Cảnh cầm cái muống chi rô, thì ra lúc cô không để ý, Trình Bắc Vọng đã xách hành lý của cô vào phòng.

Tivi trong phòng khách truyền bá tin tức, giọng nói của MC mềm mại và tinh tế, loáng thoáng bay vào phòng ăn. Văn Cảnh đang gấp thức ăn cho Trình Bắc Vọng và Nhan Giác, đột nhiên cô ném chiếc đĩa, xông ra ngoài. Nhan Giác lúc đầu còn chưa rõ lý do, nhưng sau khi nghe Trình Bắc Vọng giải thích, cô lập tức hiểu ra.

《Hoa Cúc Nhỏ》mở máy sớm, thời gian tuyên truyền trước đó vô vấp, tựa như lời khen ngợi trong tivi đang truyền bá về nữ chính trong phim. Bởi vì tầm áp-phích nổi trội của Nhiếp Văn Hiến, ánh mắt truyền thông lại tập trung vào Liya Phạm, cô ta rất có khả năng trở thành tiêu điểm.

"Nghe nói cô Liya Phạm xuất thân chính quy bên ngành mỹ thuật, từng là nữ họa sĩ đường phố, tôi tin rằng sẽ tạo cảm giác mới mẻ cho người xem. . . . ." Trên TV nói như vậy.

"Chó má chính quy, chính là ‘cái xe cộng cộng’, người nào cũng có thể ‘ngồi lên’." Văn Cảnh cứ như thế mà mắng.

*Ý của bạn Văn Cảnh tức là: loại đàn ông nào cũng có thể ăn nằm với Liya Phạm.

Nhan Giác buống đĩa, định đem chuyện hôm nay nói với Văn Cảnh, cửa nhà đột nhiên mở ra. Người tiến vào là mẹ của Trình Bắc Vọng, một người đáng đáp lịch sự, tư tưởng lại vô cùng truyền thống.

Tư tưởng truyền thống đi tới thúc giục con trai, cho nên 5 phút sau Nhan Giác vẫn đang đứng ở dưới lầu, một lần nữa trải nghiệm cảm giác ‘vô gia cư’.

Cô định tìm một chỗ ngồi, ngẫm lại lát nữa sẽ lên khuyên giải Văn Cảnh, hoặc là dứt khoát ngồi ở dưới này một đêm, trước mặt cô đột nhiên có ánh đèn xe.

Ánh sáng chói lóa khiến Nhan Giác nheo mắt lại, lông mi khẽ nhú, người nọ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, thản nhiên đi về phía cô. Trong nháy mắt, cảnh tượng Lê Tranh đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, cô chợt nhớ tới một câu nói —— Hãn xuyên qua ngàn năm luân hồi, chỉ vì một người mà tới. Cứu Khổ Cứu Nạn, Đại Từ Đại Bi.

"Cô gái, chỉ một mình em thôi sao?" Lê Tranh kéo tay Nhan Giác.

Ban đêm ở bờ sông của tòa nhà B không còn sự nhộn nhịp và hối hả như ban ngày, ánh sáng phía trên của tòa nhà như ánh sao băng xuyên qua dải Ngân Hà. Nhan Giác và Lê Tranh sóng vai đứng cùng 20 người ở trong thang máy, không gian chật hẹp khiến cô có chút khẩn trương: "Lê Tranh, em còn phải về chỗ Văn Cảnh, hành lý của em đều để bên đó."

Khi thang máy dừng lại ở con số 28, "Đing" một tiếng. Lê Tranh bước ra, xoay người hướng Nhan Giác vờn tay: "Hành lý ngày mai anh kêu người tới lấy."

Thấy Nhan Giác đứng ở nơi đó bất động không nói, về mặt Lê Tranh cuối cùng từ yên lặng biến thành bất lực: "Đây là căn hộ của anh, em cứ yên tâm, tối nay anh sẽ không sống ở đây."

Nhan Giác trước giờ không phải là người đạo đức giả, Lê Tranh nói mọi việc đều để anh lo, cô còn kiên trì cái gì, không thể làm gì khác hơn là nhắc chân đi vào.

Ngày ấy, Lê Tranh đưa cô vào cửa liền xoay người đi, trước khi đóng cửa, anh đột nhiên đưa tay chặn lại, trầm mặc một hồi, anh nói: "Nhan Giác, anh có thể hôn em được không?"

Ngày ấy, tiền Lê Tranh đi, Nhan Giác đứng ở tầng hai mươi tám gần phía cửa sổ, mặc cho gió mùa hè mát rười rượi thổi vào.

Mặt cô vẫn còn nóng lên, không phải là do anh hôn quá nhiệt tình, chỉ là một nụ hôn nhẹ trên trán, sau đó anh nói: "Đừng lúc nào cũng tỏ vẻ mệt mỏi, người khác không biết lại nghĩ rằng nhà em thường có đàn ông lui tới. Chúc ngủ ngon."

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tình yêu màu nắng

【Em hỏi vì sao anh yêu em? Trái đất xoay quanh mặt trời không than mệt mỏi, cũng giống như anh đối với em.】

Ba ngày sau, Văn Cảnh và Nhan Giác hẹn nhau ở một tiệm bánh ngọt gần đường dành riêng cho người đi bộ.

Kỳ nghỉ hè đã gần hết, thời tiết đầu tháng tám, mặt trời ở Thành Đô tăng thêm nhiệt độ, ánh nắng gay gắt, những đóa hoa đại hai bên đường bị khô quéo lại. Mấy chú ve sầu núp trong tán cây, phát ra tiếng kêu ong ong để gọi bạn tình.

Thời tiết oi bức đến độ ly nước trái cây của Văn Cảnh biến thành nhão nhẹt, cô không nhịn được mở miệng hỏi: "Nhan Giác, cậu thả gắp họa cũng không chịu ở nhờ nhà tớ mà lại đến nhà Lê Tranh đứng không?"

Trông mặt đen láy sâu thẳm của Văn Cảnh nhìn về phía Nhan Giác, trên mặt lộ rõ con thịnh nộ. Về mặt Nhan Giác lạnh nhạt, tay sờ vào chiếc ống hút của ly nước ngọt, thông thả nói: "Tớ làm sao dám phá hư kế hoạch ôm cháu của mẹ chồng cậu đây, ngày đó trước khi ra khỏi cửa, không phải mẹ chồng cậu đã ra hạ sách rồi sao? Tớ nghĩ cậu và Trình Bắc Vọng nên nỗ lực thôi."

Nhan Giác nhìn đắm chiều vào cặp mắt của Văn Cảnh, ý vị sâu xa.

"Nghĩ cái đầu cậu! Tớ bắt Trình Bắc Vọng ngủ ở phòng khách ba ngày nay rồi. . . . ." Bà vai Văn Cảnh run lên, khí thế đột nhiên giảm xuống: "Lão ấy chịu đựng sắp bệnh rồi. Cho nên, Nhan Giác, cậu nhất định phải trở về nhà tớ, nếu tớ kiên trì không cho lão ấy ngủ cùng nữa, thật mất mặt."

"Mặt mũi của cậu không đáng giá, tớ có đến ở nhà cậu hay không căn bản không quan trọng. Lê Tranh không ở cùng tớ, đây chẳng qua chỉ là căn hộ của anh ta. Cho nên, cậu cứ yên tâm mà thực hiện 'trọng trách' mẹ chồng giao đi."

". . . ." Văn Cảnh trầm mặc một lát, chợt quẳng ly sữa xuống đứng dậy: "Không nói sớm, lão Trình sáng sớm nay cổ họng bị đau, nói không ra hơi rồi, tớ đi tới công ty thăm lão ta một chút!"

Đối trá, thấy 'sắc' quên bạn, gì mà trái tim luôn hướng về mình cơ chứ. . . . . Những từ này không thể mô tả được cảm xúc bây giờ của Nhan Giác. Cô một hơi đem ly coca uống sạch, lại còn gọi thêm một ly.

Uống đến ngụm thứ hai thì điện thoại di động của Nhan Giác vang lên, cô đảo đảo mắt, lập tức ngồi ngay ngắn lại —— là Lê Tranh. Hắng giọng một cái, cầm điện thoại lên, alo một tiếng. Nhan Giác cũng không biết tại sao, tại sao cô thường mất bình tĩnh trước anh như vậy, khoảng khắc khi cô chuyển vào căn hộ của anh, những điều trước kia giữa cô và anh trở nên vô nghĩa.

Người ở đầu dây điện thoại bên kia mặc dù không nhìn thấy biểu cảm của Nhan Giác, nhưng dường như anh ta cười khê: "Nhan Giác, bạn trai của em có phải cộp đờ đầu, đáng sợ vậy sao?"

Nhan Giác thờ dãi, trong lòng cảm thán con cộp ngược lại còn không đáng sợ bằng anh. 'Bạn trai của em' nghe xa lạ quá, xa lạ đến mức khi nghe được lại tưởng là ký ức chôn vùi kia sớm bị khai quật trở lại. Cô đem ly nước ngọt trên bàn lúc lắc: "Em không có sợ, trừ Văn Cảnh và 'yêu nghiệt', lần đầu tiên có người gọi em thân mật như thế, nhất thời em không quen."

Thật sự cô chưa thể quen, vào ở căn hộ của Lê Tranh đã ba ngày, ngày nào anh cũng điện thoại cho cô, sáng tám giờ sắm vai 'đồng hồ báo thức' gọi cô dậy, nửa giờ sau thăm hỏi bữa ăn sáng, giờ ngủ trưa trôi qua 'lại tiếp tục nói chuyện phiếm' . . . . . Lê Tranh luôn chừa cho cô một không gian riêng, không phải lúc nào cũng xộc vào thế giới của cô.

Nước ngọt thêm đá uống nhiều quá, nhiệt độ 35°C khiến Nhan Giác rung mình, cô xoa xoa cánh tay hỏi: "Có chuyện gì ạ?"

"Em đang ở đâu?"

"Tiệm bánh ngọt gần đường dành riêng cho người đi bộ, sao vậy?" Lê Tranh ít khi nói chuyện khó hiểu, Nhan Giác có chút hồ đồ.

"Xem như khá gần. . . . ."

Lê Tranh lăm bằm lầu bầu khiến Nhan Giác có chút mơ hồ: "Anh nói cái gì? Alo, Lê Tranh."

"Nhan Giác, giúp anh một chuyện, được không?"

Anh lúc nào cũng hòa hoãn nhẹ nhàng nói chuyện với cô, để cô muốn cự tuyệt cũng không thể tìm được lý do. "Là chuyện gì vậy?"

Lệ Tranh đứng ở ngoài cửa lớn của tập đoàn Hằng Long đợi Nhan Giác, Nhan Giác đi theo anh vào cửa, mới phát hiện Chris cũng ở đây. Có lẽ là nghe được tiếng bước chân, Chris ngẩng đầu lên, chỉ vào một chiếc dây chuyền ngọc bích: "Lệ tổng, sinh nhật của phu nhân, cái này có vẻ hợp nhất. . . . ."

Lời nói một nửa, Chris nhìn thấy Lệ Tranh đang đứng bên cạnh Nhan Giác, tiếng nói của cô ta lập tức dừng lại. Nhìn Lệ Tranh nắm tay Nhan Giác, ngập ngừng một lúc, Chris mới ra sức chào hỏi: "Nhan tiểu thư."

Nhân viên của cửa hàng Phù Dung nhìn thấy bộ quần áo giá trị trên người Lệ Tranh thì lập tức nhiệt tình: "Tiên sinh, thẩm mỹ của cô ấy không tệ, đây chính là kiểu mới nhất trong năm nay của cửa hàng chúng tôi, ngọc quý có thể chữa bệnh, mặt hàng cao cấp, ngài xem màu sắc của nó thử đi, rất trong suốt. . . . ."

Người bán hàng bla bla suốt buổi, Chris nhìn Lệ Tranh quyết định. Nhưng cô ta lại không ngờ tới, cuối cùng Lệ Tranh chỉ nói: "Nhan Giác, em cảm thấy thế nào?"

Nhan Giác không ngờ Lệ Tranh lại nhờ mình chọn quà sinh nhật, có nhân vật ‘băng giá’ Chris ở đây, Nhan Giác có chút không vui. Đang đứng nhàm chán, lại thỉnh linh nghe được vấn đề của anh, cô nhún nhún vai: "Cũng được đó ạ."

Nhìn thấy bộ dạng khen ngợi thiếu sức sống của Nhan Giác, nhân viên bán hàng hơi mất bình tĩnh: "Tiểu thư, đây thật sự là loại ngọc quý thượng hạng, rất khó kiếm được, hơn nữa giá tiền cũng rất hợp lý."

Lời của người bán hàng khiến Nhan Giác trực tiếp hươ tay, cắt ngang nói: "Tôi không biết gì về ngọc bích, nhưng cũng nghe nói qua ‘vàng có giả nhưng ngọc bích vô giả’, trừ phi hàng hoá được trộn lẫn, nếu không ‘giả cả hợp lý’ thật sự đang lừa gạt người ta. Hơn nữa ngọc thủy cũng không phải là hàng cao cấp nhất, nếu so sánh với băng ngọc vẫn còn thua xa. Cửa hàng Phù Dung đã có tiếng ở thị trường đá quý hơn 56 năm rồi, chẳng lẽ bây giờ còn muốn lừa đảo khách hàng?"

Nhan Giác không phải là người tùy tiện hà khắc với người khác, nhưng đối với cái miệng bép xép kia, cô cực kỳ không ưa. Góc độ của quầy hàng này đã làm kinh động đến quản lý, anh ta bước tới mấy bước, lên tiếng hỏi thăm: "Vâng, xin chào, xin hỏi tiểu thư đang gặp vấn đề gì với nhân viên phục vụ của cửa hàng chúng tôi?"

Hỏi xong, quản lý lại chuyển tầm nhìn sang nữ nhân viên bán hàng, nhỏ giọng nói: "Chủ tịch sắp tới nơi này để thị sát, cô lại làm gì sai lầm đúng không."

Anh ta vừa dứt lời, cửa chính bên kia của Hằng Long có một đám người đi vào. Mới vừa ‘giận dữ’, ánh mắt của Nhan Giác lại nhìn ra cửa, hướng quản lý khoát tay: "Thôi, không có gì đâu."

"Lệ Tranh, anh cứ ở đây xem tiếp, em phải vào toilet một lát." Nhanh chóng rời đi, có chết cô cũng không dám thừa nhận là mình đang trốn một người.

Nhan Giác đi vào thang máy đến tầng hai, hướng góc toilet đi tới, chạm mặt đụng phải một ‘người’.

Trong trí nhớ của Nhan Giác, mỗi lần cô nhìn thấy Đinh Chiêu Đông sẽ tránh không được hai chữ phiền toái, lần này ngược lại cùng hai lần trước không giống nhau, Đinh đại thiếu gia lại gặp rắc rối.

Người nào có thể tưởng tượng ‘mặt người dạ thú’ như Đinh Chiêu Đông lại bị một cô gái ăn mặc lịch sự giằng co với nhau? Nếu như không phải là tận mắt chứng kiến, Nhan Giác nhất định không tin.

"Anh đã nói anh yêu em, giờ anh phải có trách nhiệm với em chứ. . . . ." Cô gái nũng nịu dặt ổng tay áo Đinh Chiêu Đông, nhất quyết không buông ra.

Đinh Chiêu Đông mặt mày hết sức đau khổ giải bày: "Đầu phải em không biết anh yêu rất nhiều, nếu ai cũng muốn phụ trách, anh phụ trách thế nào đây? Lại nói, em tình anh nguyện."

Nhan Giác đã hiểu vì sao cô lại không thể nào có ‘hào cảm’ với Đinh Chiêu Đông, trước đó ngàn lần dụ dỗ, sau lại đổ tội do ‘nhu cầu’, đây là điều Nhan Giác khinh bỉ nhất.

Rửa tay xong, cô tính xoay người rời đi.

Nhưng chuyện cũng không dừng tại đó, Đinh Chiêu Đông không biết từ lúc nào đã nhìn thấy Nhan Giác, giống như xem cô là vị cứu tinh, hướng về ‘cô gái kia’ hô một tiếng: "Thật ra thì, anh đã trót yêu một người!"

"Là ai?"

"Cô ấy!"

Ngày ấy, Nhan Giác không hiểu rõ tình huống, cô bị Đinh Chiêu Đông ‘lăng mạ’ trên người, nói rằng gia đình cô kham khổ, được anh ta nuôi dưỡng, còn có điểm quan trọng nhất. . . . .

"Chúng tôi yêu nhau!" Hai mắt anh ta thâm tình cuối cùng cũng phá vỡ kiên trì của cô gái kia, Nhan Giác đưa mắt nhìn cô gái kia lao đảo rời đi. Cho nên

mới nói, tình yêu có lúc không đáng tin, đối diện với người đàn ông tình cảm, phụ nữ sẽ dễ dàng xúc động, càng xúc động lại càng vướng vào ái tình của anh ta, cho đến cuối cùng, một bên vui vẻ, một bên đau lòng.

Nhan Giác nhìn người đang để cánh tay trên vai mình thật lâu, sau đó hỏi: "Sáng nay anh đã tắm chưa?"

Đình Chiêu Đông đang cười vui vẻ, bị câu hỏi này đột nhiên trầm xuống: "Hôm qua, tối hôm qua tắm rồi, thế nào?"

"Vậy bây giờ anh có thể đi tắm rồi đó, sạch sẽ thì hãy xuống lầu tìm tôi với Lệ Tranh." Nhan Giác cười híp mắt làm một cử chỉ trêu ngươi, ngay sau đó ung dung rời đi.

Đi thang cuốn xuống lầu một, âm thanh "Khoan đã, chị đâu" của Đình Chiêu Đông vẫn còn lộn lờ quanh tai. Cửa hàng Phù Dung đang bị người nào đó đi thị sát, Nhan Giác ngoài ý muốn cũng không thấy Chris đâu.

"Chris đâu rồi à?" Nhan Giác đi tới nhìn vào khối thủy tinh trong tủ trưng bày, hỏi Lệ Tranh. Anh chỉ chỉ vào chiếc vòng có hình Phượng Huyết, hỏi ý kiến cô: "Cô ấy về công ty có việc. Cái này thì như thế nào, người trong nghề?"

"Sao lại gọi em là người trong nghề?" Từ nhỏ đúng là cô đã tiếp xúc với những thứ này, mưa dầm thấm đất nên sớm khắc vào trong xương, Nhan Giác bị Lệ Tranh nói thì hơi chột dạ, không dám nói mình chuyên nghiệp: "Em thấy rất đẹp."

"Thế, em thích không? Vậy thì cái này."

Lệ Tranh hướng nhân viên bán hàng ngoắc ngoắc, ý bảo viết hoá đơn, Nhan Giác nhìn chăm chăm quây hoa tai bạch ngọc mà Chris vừa chọn, cùng Lệ Tranh nói: "Chắc là Chris rất ghét em."

Giác quan của phụ nữ tuyệt đối không sai, có thể trước tiên dò xét người chung quanh đối với mình, tựa như lần đầu tiên Nhan Giác nhìn thấy Chris, trong mắt cô ta hiện rõ khinh thường và tình địch.

"Phụ nữ không phải lúc nào cũng bài xích nhau sao? Huống chi . . . ."

"Huống chi, em còn bắt cóc thần tượng của cô ta, Lệ tổng." Nhan Giác trực tiếp bổ sung, Lệ Tranh đối với ý tứ của Nhan Giác không hề ngạc nhiên, anh nhận lấy tấm thẻ từ tay nhân viên bán hàng, ôn hòa nói: "Anh chỉ không muốn tình cảm trong tương lai của hai chúng ta bị hiểu lầm bởi Chris. Cô ấy là một cô gái thông minh, anh nghĩ cô ấy sẽ hiểu."

Lời lẽ thừa nhận của anh khiến trái tim cô xiu xuống, cho tới bây giờ cô vẫn còn nhớ rất rõ, bất luận là khi đó cô có biểu hiện vui mừng hay mất hứng, Hoắc Đông Xuyên vẫn lạnh lùng nói: "Anh và Quý Vũ chỉ là bạn bè bình thường".

Cùng là đối tượng theo đuổi, nhưng hành động của Lệ Tranh lúc nào cũng khiến cho cô xúc động, Nhan Giác hít hà mũi: "Làm sao anh lại để ý tới em như vậy?"

Nhan Giác thua Lệ Tranh đến những 10 cm, anh xoa xoa đầu cô, chỉ nói: "Điều này anh cũng không thể trả lời, hoặc là em có thể hỏi thử Trái Đất, tại sao mỗi ngày nó đều xoay quanh mặt trời tới 24 giờ, vì sao lại không biết mệt?"

Tựa như sông Seine lãng mạn chỉ thuộc về thành phố Paris, câu trả lời này không phải đáp án, nhưng lại là câu trả tốt nhất.

Nhan Giác không biết nên nói thế nào, thang máy cách bọn họ không xa đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào. Cô không rõ lắm chuyện gì đang xảy ra, người nọ ăn mặc sang trọng bị té xuống mặt đất ở cầu thang cuốn. Bộ dạng này rất quen thuộc, bởi vì 10 phút trước cô bị anh ta dùng cánh tay gác qua bả vai.

Lệ Tranh ngược lại so với Nhan Giác phản ứng nhanh hơn, anh đem chiếc hộp chứa vòng tay Phượng Huyết giao cho cô: "Hình như là Đình Chiêu Đông, anh qua xem một chút."

Nhan Giác rất muốn nói, anh đừng nhìn, đó chính là Đình Chiêu Đông.

Ngày ấy, Nhan Giác cùng Lệ Tranh đưa Đình Chiêu Đông đến bệnh viện, cô ngoài ý muốn biết được Đình Chiêu Đông căn bản không phải bệnh nặng.

"Cho nên lần trước ở Giang Nam anh ta mới nhập viện?" Trong phòng bệnh Đình Chiêu Đông kêu gào rồi rít, ngoài phòng bệnh Nhan Giác giật mình hỏi lại: "Viêm ruột thừa tái phát? Cắt ruột thừa không phải tốt hơn sao?"

"Ừ." Lệ Tranh gạt đầu đồng thời tiếng kêu thảm thiết trong phòng bệnh vang lên, anh cau mày mang cô theo vào, bác sĩ cầm lấy tờ đơn giải phẫu trong tay: "Buổi chiều giải phẫu."

Người ôm bụng ở trên giường đau đớn kháng nghị: "Lệ Tranh, cậu dám! Cậu mà quyết định hộ tôi thì tôi không thể kiếm tiền được nữa!"

"Yên tâm, bác sĩ đã nói rõ là không sao!" Lệ Tranh nói thân nhiên, cầm bút máy nghiêm túc ký tên.

Nhan Giác đi tới trước giường bệnh, nhìn đỉnh đầu chảy đầy mồ hôi của Đình Chiêu Đông cảm thán, "Haiz, thật mong anh có sao, trừ hại cho dân."

"Cô!" Đình Chiêu Đông cứ 'cô' 'cô' nửa ngày lại không biết phải nói gì, anh đứng là sợ Nhan Giác đem chuyện của mình nói với Lệ Tranh.

Ký xong, Lê Tranh mắt nhìn Nhan Giác đang trợn mắt cùng Đinh Chiêu Đông: "Hợp đồng hiện tại của công ty cậu nên tạm dừng lại, phẫu thuật xong nghỉ ngơi cho tốt."

Thấy vẻ mặt ‘còn chưa muốn phẫu thuật’ của Đinh Chiêu Đông, Lê Tranh bổ sung: "Cuối tuần này chú sẽ trở lại."

Ba giờ chiều, Đinh Chiêu Đông được đưa vào phòng phẫu thuật, Nhan Giác và Lê Tranh ngồi ở ngoài, cô nhìn Lê Tranh không hiểu: "Đinh Chiêu Đông tại sao lại sợ ‘người kia’ như vậy?"

"Bởi vì cậu ấy từng bảo với anh, ông ấy chính là cha của cậu ấy. Chú ấy không thích Chiêu Đông buồn bán."

Nhan Giác vẫn không hiểu: "Nhưng mà, anh ta lớn vậy rồi, sao còn sợ mổ ruột thừa?."

Lê Tranh lắc đầu: "Là viêm ruột thừa mãn tính, lần đầu tiên phát tác ở quê nhà, bà nội của cậu ta bảo, viêm ruột thừa tượng trưng cho ‘việc làm giàu’. Cho nên, đau đến cỡ nào cậu ta cũng không chịu cắt."

Nhan Giác nén cười, cô không ngờ thời phong kiến mê tín lại xảy ra ở trên người Đinh Chiêu Đông.

Đinh Chiêu Đông phẫu thuật mất một canh giờ, Lê Tranh giúp anh ta chuẩn bị xong tất cả mới đưa Nhan Giác về nhà, trời lúc này đã là sáu giờ tối. Mặt trời ở cuối đường chân trời, lưu lại ánh sáng đỏ rực cuối cùng thì cũng là lúc Nhan Giác xuống xe, cô chuẩn bị chào tạm biệt, lại nghe được bụng Lê Tranh phát ra tiếng ‘ọc ọc’.

Nhan Giác mỉm cười: "Em cũng đói bụng, nếu không ngại tay nghề của em kém, anh có muốn lên nhà ăn một tô mì hay không?"

Đề nghị của cô, Lê Tranh tự nhiên tiếp nhận.

Nói là một tô mì, Nhan Giác lại làm rất công phu, trước cắt thật mỏng thịt bò, tiếp đó là hai quả trứng chiên, lúc để nồi xuống thì mì cũng đã chín, vớt những sợi mì vào tô thủy tinh, bỏ nguyên liệu cùng với mấy miếng rau thơm, Nhan Giác hài lòng nhìn.

Cô bung mì ra khỏi phòng bếp, Lê Tranh lại trùng hợp nghe được tin tức về Liya Phạm ở trên tivi. Từ trong tay Nhan Giác nhận lấy, Lê Tranh bày ra bàn cơm hời: "Là cô ta đột căn hộ của em và Nhiếp Văn Hiến?"

"Vâng." Đói bụng dẫn đến đầu óc choáng váng, Nhan Giác cũng không nhiều lời, còn chưa ngồi xuống cô đã trực tiếp gấp miếng thịt bò vào miệng, nhai nhai rồi nói: "Chuyện kia tự em có cách giải quyết, anh đừng nhúng tay vào."

Ngẩng đầu lên, cô chống lại ánh mắt ám áp cứng chiu của anh, lúc này mới phản ứng được tình hình ăn uống của mình bây giờ, nuốt thịt bò xuống, cô làm bộ như không quan tâm: "Em vốn là không có tài nấu ăn, anh bây giờ hối hận cũng còn kịp."

Lê Tranh cười cười không lên tiếng, vui đầu bắt đầu ăn mì.

Ngày ấy, mùi thơm của rau cùng với những phiến thịt bò lan tỏa khắp phòng khách, Lê Tranh và Nhan Giác chỉ yên lặng thưởng thức, nếu như không phải là Nhan Giác thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn anh, bữa cơm này căn bản như trước kia không khác gì nhau. Nhưng chỉ là ánh nhìn tình cảm, dịu dàng thấm thiết.

Cơm nước xong, thời gian là bảy giờ tối, bản tin thời sự kết thúc cứ theo lẽ thường vang lên. Nhan Giác rửa hết chén đĩa, đi ra ngoài tính thúc giục Lê Tranh về nhà. Nhưng dường như anh không có ý rời đi, cô lại không biết mở miệng thế nào. Cứ như vậy, hai người ngồi ở trước tivi xem xong bộ phim truyền hình đến tám giờ.

Lê Tranh nhìn về phía cửa sổ, màu đen như mực. Nhan Giác kéo kéo vạt áo của anh, bắt lực nói: "Trời không còn sớm nữa, anh nên về nhà thôi, muộn quá lái xe sẽ không an toàn."

"Tin tức khí tượng bảo rằng hôm nay có mưa to . . . . ." Một câu không đầu không đuôi nói với Nhan Giác, đang lúc này, ngoài cửa sổ sấm sét nổi lên, ngay sau đó tiếng sấm ầm ầm theo sát phía sau, mưa to tầm tã.

Lê Tranh quay đầu, mỉm cười với cô: "Nhan Giác, em có thể cho anh qua đêm nay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chúc mừng sinh nhật

【Anh cố thức đến khuya chỉ vì nói lời chúc mừng sinh nhật. Không liên quan đến tình bạn, đây rõ ràng là yêu】

Nhan Giác lật người, mắt lướt qua đèn ngủ ở phía đầu giường, cây kim đồng hồ báo hiệu chỉ hai phút nữa thì tới 0 giờ, nói một cách khác, cô ở trên

giường lăn qua lộn lại mất gần 3 tiếng.

Bên ngoài mưa rơi nhỏ dần, Nhan Giác lại lật người toan tính đứng lên uống nước, đêm nay bởi vì người đàn ông sát vách kia mà cô không dám ra ngoài.

Chăn còn chưa vén lên, cửa phòng cô chợt bị mở ra, trong phòng đen như mực, Nhan Giác nắm góc chăn, không dám cử động hí mắt nhìn người nọ đi vào, đi tới gần cô thì anh đặt một vật cạnh gối.

Vòng tay Phương Huyết cùng với hơi thở trầm lắng, Nhan Giác nghe Lê Tranh nhẹ nhàng nói: "Nhan Giác, sinh nhật vui vẻ."

Trái tim cô đập mạnh, nhắm mắt suy tư, hôm nay là ngày mừng 2 tháng 8, sinh nhật của cô là 16 tháng 1, lẽ nào hôm nay lại sinh nhật của cô. . . . .

"Hôm nay mới là ngày sinh của em, là khi đăng ký hộ khẩu cảnh sát đã bắt cần ghi nhầm. Nhan Giác, em nghĩ rằng mình có thể tiếp tục giả vờ ngủ sao, anh không cho rằng bánh kem ở ngoài kia sẽ không cháy."

Lê Tranh mang theo nụ cười khê, ngọn đèn đầu giường chợt phát sáng, sắc màu tươi sáng thu về bộ mặt ngạc nhiên của cô, tỉnh táo nửa ngày cô mới mở miệng: làm sao anh biết?

Nhan Giác năm nay hai mươi bảy tuổi, từ nhỏ đến lớn, cô ước chừng chỉ tổ chức có vài lần sinh nhật. Cô cùng người nhà trải qua buổi tối đầm ấm, cùng bạn bè đãi tiệc vui vẻ, căn bản là quá chén say sưa. Nhưng cô chưa bao giờ thử mặc đồ ngủ, nửa đêm ngồi ở phòng ăn nghe một bài hát 《Chúc mừng sinh nhật》, thổi tắt cây nến.

"Lê Tranh, cảm ơn anh." Cảm ơn anh đã dụng tâm đến nhà em, cảm ơn anh đã đem lời hứa của cha em tổ chức sinh nhật vào nửa đêm, cảm ơn anh đã cùng em ngắm trăng ở tuổi này.

Hương thơm của rượu xen lẫn màu xanh u sầu, hòa với giai điệu âm nhạc, Nhan Giác không nhớ rõ cô và Lê Tranh quán nhau khi nào, thời gian trước anh còn không đáng một đồng trong tâm trí cô, không đúng, là cô thật sự động lòng với anh, muốn ở cùng anh một chỗ, ngay bây giờ.

"Lê Tranh, anh có mưu đồ trước đúng không?" Ánh sáng vàng nhạt xuyên qua chiếc vòng tay ngọc bích tỏa sáng lên người Nhan Giác, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông ở phía trên, ánh nến, rượu còn: "Anh tuyệt đối là có tính toán trước."

"Không như em nghĩ." Mặt anh hơi đỏ, miệng âm ừ nửa ngày mới nói ra bốn chữ. Nhan Giác mỉm cười, cô vẫn nghĩ anh là người thông minh, tỉ mỉ chu đáo, tổng kết suy tính đến việc cô không ngờ tới. Anh đúng là một người đàn ông quyết đoán, tình huống khẩn cấp như vậy mà lại không nhanh không chậm trả lời khôn khéo, cô chưa từng nghĩ anh lại xấu hổ thế này.

Không nói một lời, Nhan Giác ôm cổ Lê Tranh xuống gần khoe miệng của mình.

Đèn tắt, trong bóng tối, hai người quấn nhau giống như dã thú, trừ dục vọng bên ngoài, chỉ còn lại tiếp xúc va chạm, cắn xé bản năng. Cô bị anh hôn đến nổi áo ngủ bị vén cao hơn phân nửa mặt. Đây là chiếc áo ngủ tơ tằm cô mua ở cửa hàng, đơn giản mát mẻ không nghĩ tới lại quyến rũ người nào đó. Lê Tranh cách vài vốc cắn cắn lên môi Nhan Giác, miệng cô đau xót, không chịu yếu thế trực tiếp lấy chân mình quăn hông anh, còn bắt chợt giấy dựa ở thắt lưng anh. Hai con người điên cuồng kẹp chặt nhau, quần áo tán loạn trên mặt đất, ánh trăng mờ nhạt ngoài cửa sổ chiếu xuống gương mặt chảy đầy mồ hôi của Lê Tranh, tay anh ôm dưới nách cô luồn đến vai, cúi người, ôm sát, chuẩn bị thăng tiến.

Xúc cảm ướt át cọ xát bên ngoài khiến cho Nhan Giác run rẩy, cô hôn vào cái trán anh, đang không biết nên làm thế nào nghênh hợp thì một âm thanh bỗng vang lên, chuyện xảy ra đột ngột đến độ Lê Tranh phải dừng động tác.

Nhan Giác cắn môi nín cười, nhỏ giọng ghé sát lỗ tai Lê Tranh nói: "Không phải anh bắt lực chứ?"

Bị hỏi bất ngờ, con người kia ấp úng nửa ngày, nhìn thân thể phía dưới áp chế: "Tự em kiểm tra đi."

Nhiệt tình của anh ừ ừ kéo đến, vừa mới chuẩn bị áp xuống, vẫn như cũ không chịu được âm thanh điện thoại làm phiền người khác. Tiếng chuông lần thứ ba vang lên thì anh rút cuộc cũng buông tha cô.

"Chắc không phải là điện thoại quấy rầy, em mau nhận đi, nhất định là có việc gấp, nếu không tại sao lại muộn thế này." Anh thở dài nhìn người đang nằm bên dưới, cô nằm ngửa trên giường, đáng vẻ mời gọi. Phải một lúc sau thì cô mới thoát được anh, cảm giác anh vẫn chưa thể hạ hỏa dục vọng, cô trợn mắt nhìn anh một cái, đưa tay cầm điện thoại, trên màn ảnh lúc sáng lúc tối chính là cái tên kia.

"Liya Phạm, chúng ta chưa thân đến mức phải điện thoại vào giờ này, đừng nói với tôi cô muốn cãi nhau?" Nhan Giác kéo cái mền qua che kín thân thể, mặc dù không cùng Liya Phạm mặt đối mặt, nhưng cảm giác ít đi trang phục trên người sẽ khiến cho cô mất đi khí thế.

Đem cái mền bọc quanh người, ngồi xếp bằng trên giường, Nhan Giác lại không ngờ tính tình Liya Phạm còn điên hơn cô, trong ống nghe phát ra những âm thanh vô cùng lớn. Mặc dù điện thoại di động bị cô giờ ra xa, cô vẫn nghe rõ tiếng cô ta mắng chửi.

"Nhan Giác, cô giỏi lắm, ngay cả Lâm tiên sinh mà cô còn được anh ta đỡ đầu, không phải là cô đã từng lên giường với anh ta chứ? Không cho tôi động vào Nhiếp Văn Hiến sao? Nói cho cô biết, cô và những người phụ nữ khác cùng một loại người, đều là tiện nhân! Con đi!"

Nhan Giác cảm thấy tức cười, lắc đầu một cái: "Liya Phạm, đừng so sánh tôi với loại như cô, trào cao không nổi."

"Cô. . . . . Nhan Giác, cô. . . . ." Âm thanh của Liya Phạm trực tiếp kết thúc sau khi Nhan Giác nhấn phím kết thúc, nắm điện thoại không một tiếng

động trong tay, cô cười nhìn Lê Tranh: "Tâm trạng của em bây giờ rất tốt, chúng ta tiếp tục thôi!"

Lê Tranh tiến tới gần Nhan Giác, tay anh ngăn lại động tác của cô, bọc cái mền quanh người cô, chỉ để lộ ra hai con mắt: "Hôm nay tâm tình tốt, không cần thiết nữa!"

Nhan Giác chính là một người như vậy, làm việc hoàn toàn theo tâm ý mình, tựa như hiện tại, cô muốn tặng cho anh món quà đặc biệt ở lứa tuổi này.

Một cơn mưa to bao phủ thành phố thay đổi hoàn toàn, sáng sớm ngày thứ hai, Nhan Giác lại bị những người trong khu quấy nhiễu giấc mộng. Nhớ tới cái tin nhắn kia, Nhan Giác vô vô đầu, cầm lấy điện thoại, sau vài giây khởi động màn hình, màn hình bỗng tắt. Suy nghĩ một chút, người nọ từ trước đến giờ so với mình đều dậy sớm.

Tắm rửa mặc quần áo đánh răng chải chuốt xong, Nhan Giác đi vào phòng khách, lúc phát hiện thì bánh ngọt và cây nến tối qua không thấy nữa. Hai cái đĩa song song bày trên bàn, bên cạnh còn có ly sữa, hơi nóng bốc lên lượn lờ ở trên ly thủy tinh, cảnh tượng ấm áp. Nhan Giác đi tới, cầm tờ giấy kẹp ở đáy ly.

Chữ viết của anh cô từng thấy qua, bút phát căng chùng vừa phải, Nhan Giác cười. Lê Tranh chỉ viết cho cô ba chữ: Chào buổi sáng.

Thật ra thì cô luôn cảm thấy ba chữ 'anh yêu em' có ý nghĩ khắc sâu trong lòng, mỗi một cặp tình nhân đều có thể nói một trăm lần một ngày, một ngàn lần 'anh yêu em' chỉ cần bọn họ nguyện ý. Nhưng sau đó thì sao, tình yêu không còn, người cũng phân ly.

Nhan Giác là người tôn trọng quyền tự do tín ngưỡng, thế nên khi ánh mặt trời chiếu vào phòng buổi sáng, ăn trứng chiên, dùng bánh bao nướng, hoặc là uống sữa tươi do Lê Tranh làm, những thứ này đều khiến cô cảm thấy lãng mạn.

Dùng xong điểm tâm, sắp xếp đồ đạc, ra đến cửa bắt xe đến 'U' thì đã mười giờ sáng. Quán 'U' vừa mới mở cửa không lâu, xuyên qua cửa kính Nhan Giác nhìn thấy lác đác vài người ở trong.

'U' là một quán cà phê được trang trí theo kiểu Pháp, Nhan Giác vào cửa nhìn xung quanh, người cô hẹn vẫn chưa tới. Cô chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ, gọi ly cà phê chờ đợi. Mùi cà phê có hương vị trái cây phảng phất trước mặt, còn chưa kịp uống thì Nhan Giác đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc. Để ly xuống, cô xoay người lại, một tay tựa lưng ghế, tay kia hướng phía cửa sổ kêu: "Liya Phạm, thật khéo."

Từ cuộc điện thoại tối qua của Liya Phạm, Nhan Giác mơ hồ hiểu được 'họ Lâm' kia đã dùng truy đuổi Nhiếp Văn Hiên. Trái tim kiêu ngạo của Liya Phạm đã vô tình mách bảo cho Nhan Giác, bạn gái trước kia của anh ta vì chuyện này mà tìm đến anh ta, vì vậy anh ta mới chủ động dừng tay.

Bởi vì một người phụ nữ trong quá khứ mà dừng tay, Liya Phạm không cam lòng, nửa đêm không ngủ làm phiền Nhan Giác. Nghe có người gọi tên, Liya Phạm xoay đầu gỡ kính râm xuống: "À, xem ra tôi không tìm nhầm chỗ."

Nói xong, cô ta trực tiếp đi tới bàn Nhan Giác: "Cô cũng giỏi thật, có thể tìm được người ra tay giúp đỡ, tôi cũng muốn xem rốt cuộc con 'hồ ly tinh' đã quyến rũ được Lâm tiên sinh là ai!"

Giọng nói của Liya Phạm rất to, chỉ mấy câu thôi đã khiến mấy người ngồi trong quán chú ý, phát hiện được điểm này, cô ta vội vã đeo kính lên.

Nhan Giác cảm thấy buồn cười, nhân vật của công chúng như Liya Phạm thậm chí có phần láo xược, cô duỗi thẳng cái ly trước mặt, đi tới trước mặt Liya Phạm, mỉm cười với người phụ nữ sau lưng cô ta: "Còn tưởng chị không tới, em biết làm thế nào?"

Tối hôm qua Bộc Ngọc xử lý công việc đến tận ba giờ sáng, lúc định ngã đầu lên giường thì phát hiện tin nhắn của Nhan Giác. Nhưng Bộc Ngọc chính là người như vậy, bất luận là ngày hôm trước ngủ trễ, ngày hôm sau đồng hồ sinh vật vẫn phát tác, thần thái như cũ sáng láng. Cô vô tình nghe được lời nói của Liya Phạm, cảm xúc tay đề vào chỗ ngồi đối diện Nhan Giác, sau đó đi theo ngồi xuống. "À, Phạm tiểu thư đúng không, tôi chính là con 'hồ ly tinh' mà cô vừa nói, thế nào, có gì chỉ giáo?"

Bộc Ngọc chính là luật sư cao cấp ở thành phố này, bất luận là nói chuyện với ai đôi mắt cô cũng rất sắc bén, nhìn thẳng vào mắt Liya Phạm đang có phần khàn trương.

Liya Phạm nhìn người phụ nữ tóc ngắn đối diện, diện mạo cũng không quá xuất chúng, sợ hãi giảm bớt một phần: "Tôi cứ nghĩ trên đời này có 'hồ ly tinh', căn bản chỉ là người đẹp hết thời, có phải đầu óc của Lâm tiên sinh mù mị rồi không?"

"Lâm Uyên đầu óc có mù mị hay không thì cô đi hỏi anh ta, nhưng chắc chắn là anh ta bị xe đụng đầu, ngu đến nỗi chọn mặt hàng rẻ mạt như cô, ngồi sao hạng ba, không phải sao?"

Nhan Giác nhìn người chị em của mình cãi nhau với Liya Phạm, tinh thần hăng hái đang dâng cao, thỉnh thoảng bị Liya Phạm cướp ly cà phê trước mặt, phút chốc thấy cô ta hất cả phê về phía Bộc Ngọc.

Chất lỏng màu nâu dọc theo đỉnh đầu Bộc Ngọc chảy xuống mặt, nháy mắt mấy cái, cô không nhanh không chậm cầm lấy khăn mặt Nhan Giác đưa tới: "A Tường, bà chủ của cậu bị người khác ăn hiếp, cậu còn định xem trò vui này đến khi nào?"

Giọng nói hơi trầm, phía sau quán phần phật đi ra mấy người trẻ tuổi, không đợi Liya Phạm kịp phản ứng, cô ta đã bị vớt khỏi cửa lớn của quán. Cách cửa kính, Nhan Giác nhìn thấy dáng vẻ hùng hùng hổ hổ của Liya Phạm, sau cô lại cầm tiếp khăn giấy vừa giúp Bộc Ngọc lau mặt, có phần không hiểu: "Chị giỏi như vậy, làm thế nào lại không tránh được ly nước kia?"

"Đừng lau nữa, chị đi tắm một lát. Bộc Ngọc quay đầu đi, né tránh tay Nhan Giác, hỏi ngược lại mấy người trẻ tuổi: "Chụp được rồi chứ?"

"Vâng, ảnh rất đẹp, đã gửi đến hộp thư của Lâm tiên sinh rồi ạ." Thanh niên đứng ở phía trước cúi đầu đáp.

Nhan Giác lờ mờ hiểu được, khổ nhục kế. Nhìn Bộc Ngọc vuốt vuốt những sợi tóc dính dính ở trán: "Hiếm khi nào em cầu xin chị, coi như chị thay em dạy dỗ con nhỏ đó một trận. Không được rồi, để chị đi tắm một cái rồi cùng em nói chuyện."

Hai mươi phút sau, Nhan Giác ngồi ở trong phòng của quán, trước mắt là phòng tắm thủy tinh, bên tai cô vang lên tiếng nước chảy ào ào, Bộc Ngọc đang tắm.

Tiếng nước chảy ngưng một chút, Bộc Ngọc trần trụi đi ra, duy nhất chỉ có một chiếc khăn lông trên tay. "Có ba chuyện chị cần nói." Bộc Ngọc ngồi xuống ghế đưa lưng về phía Nhan Giác lau tóc: "Một, bức họa ở đại sảnh trong quán cả phê nên thay. Hai, ngày hôm trước chị về nhà, ông già hình như biết chuyện của em, chuẩn bị tìm em thăm hỏi."

"Ông ấy đã cắt đứt quan hệ với chúng tôi, đi thăm hỏi có phải thừa quá không." Nhắc tới người kia, Nhan Giác liền đổi đề tài: "Bộc Ngọc, chị làm cách nào mà Lâm Uyên lại đồng ý không truy sát Nhiếp Văn Hiến nữa vậy? Liya Phạm nói chị và anh ta. . . ."

Đầu tóc Bộc Ngọc rối bời xoay người hướng Nhan Giác: "Ngủ?"

Ánh sáng trong phòng khá tối, trên đầu Bộc Ngọc vẫn còn ẩm ướt, tiếng nước nhiều từ tóc xuống sàn bao trùm bầu không khí xung quanh. Bộc Ngọc từng nói, con người trên thế giới này nếu đã nhuộm màu bụi trần, dù muốn tẩy rửa hoặc thay đổi thế nào cũng không lặn át được linh hồn bản thù.

Bộc Ngọc nói xong, cầm lên chiếc lược trên bàn trang điểm chải đầu: "Anh ta nói nếu chị đánh thắng anh ta, anh ta sẽ đồng ý. Sau đó chúng tôi đánh nhau, chị thắng, anh ta giữ lời."

"Lần này thế nào?" Nhan Giác nhẹ nhàng hỏi.

"Tay phải, xương cánh tay gãy, xuống tay hơi nặng một chút."

Nhan Giác nhìn xuyên qua tấm gương, nhìn thấy gò má của Bộc Ngọc không thay đổi, trong lòng thổn thức, ở trên đời này, có thể để cho một người đàn ông cam tâm tình nguyện bại bởi một người phụ nữ, trừ yêu còn có thể có những nguyên nhân khác.

Người tình, kẻ thù.

Bộc Ngọc thay quần áo xong thì chuẩn bị ra cửa, đột nhiên dừng bước, nhớ tới cái gì liền dừng lại lớn tiếng: "Thiếu chút nữa quên mất, mau mau đem hai con rùa của em mang đi, chỉ mới hơn mười ngày mà bọn chúng đã làm chị tiêu tốn hết bao nhiêu tiền!"

Tay cầm hai con rùa, Nhan Giác ngồi trong chiếc xe Hummer màu đỏ của Bộc Ngọc, nhìn phong cảnh rực rỡ bên ngoài, thật lòng cảm thấy xấu hổ, cùng Bộc Ngọc ở thành phố này đã mấy năm, tốc độ lái xe của cô so với chị ta một trời một vực.

Xe dừng lại ở tòa nhà B, tiếng còi cảnh sát ở phía xa dần dần gần lại. Bộc Ngọc thò đầu ra cửa sổ xe để xem "Cũng không tệ lắm."

Một câu ‘chị đi đây’ cũng không có, Bộc Ngọc trực tiếp để Nhan Giác xuống xe.

Khi còi xe cảnh sát hú lại gần chiếc xe của Bộc Ngọc thì Nhan Giác lần nữa xác định có chuyện, bất luận là Bộc Ngọc như thế nào, chị ta và những người phụ nữ khác cũng không giống nhau.

Vào cửa thang máy, ra khỏi thang máy, Nhan Giác chuẩn bị cầm chìa khóa mở cửa, lại phát hiện cửa không đóng, mấy người công nhân ở tại cửa ra ra vào vào, cô còn đang khó hiểu, Lê Tranh đã đi ra ngoài.

Thấy cô, Lê Tranh mỉm cười kéo cô gái nhỏ ở sau lưng ra: "Em khỏe như vậy chắc là có thể dạy vẽ cho Lê Viên rồi, cho nên anh mang con bé đến đây."

Yan Jue nhức đầu chóng mặt, cái này có thể coi là ‘ba người sống cùng’ hay không’?

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Nước hoa

【 Phụ nữ giống như nước hoa, hàng thứ phẩm mãi mãi là hàng thứ phẩm 】

Tin tức mong đợi chậm mấy ngày.

Nhan Giác ngồi gần cửa sổ sát đất ở phòng vẽ tranh trước ban công, còn Lê Viên thì vẫn quỳ quọ các bảng màu phía trước, cô gái nhỏ tấy má tay chân cầm đệm tre xoay xoay nước trong hồ, thỉnh thoảng còn khều đến những con rùa. Trừ lúc ăn ra, hai con rùa này chẳng thêm vận động, nhìn chúng đi chuyển theo sự trôi dạt của Lê Viên, tâm tình Nhan Giác trở nên vui vẻ.

Văn Cảnh như gió đi đến, thuận tay nhắc bức tranh cũ đang vẽ dang dở, hi hục đá mấy cái, Nhan Giác để bảng màu xuống, nói: "Cậu tới chơi thì được, đừng nên phá hoại của công."

"Không phải, không phải, Nhan Giác. . . . ." Văn Cảnh tức tốc chạy tới, thờ gấp ngồi chồm hồm trên mặt đất, khoát tay lia lịa: "Tivi, tivi, mở tivi lên mau!"

Nhìn bộ dạng thờ gấp của Văn Cảnh, Nhan Giác phớt lờ, trực tiếp cầm lấy remote tivi bên cạnh, bấm nút mở màn hình. Hình ảnh của Liya Phạm xuất hiện ở trong màn hình trắng đen 12 inch được sản xuất năm 1982, thương hiệu Philip vẫn rõ mồn một, Nhan Giác cơ hồ thấy rõ sau cặp mắt kiếng kia, là ánh mắt sung húp của Liya Phạm.

"Ha, vẫn may là còn kịp. . . . ." Văn Cảnh ôm bắp đùi, mặt thỗn thức: "Được rồi, được rồi, nhìn xem con tiện nhân kia đang gặp rủi ro kìa."

Nhan Giác nghe Liya Phạm nói trong tivi: 'Là tôi cảm thấy nhân vật thứ chính có vẻ thách thức hơn so với vai diễn chính, nên tôi mới xin đạo diễn cho thử sức', màn hình trực tiếp bị Văn Cảnh tắt đi.

Nhan Giác lại cầm bảng màu lên, lắc đầu một cái: "Là tớ đánh giá thấp khả năng sinh tồn của cô ta, cô ta còn múa may được đến giờ này đều ngoài ý muốn."

Thật ra thì cô không ngờ tới, nhờ Bộc Ngọc giúp đỡ Nhiếp Văn Hiến, lại một phần ảnh hưởng đến sự nghiệp của Liya Phạm. Sau khi Nhan Giác và Bộc Ngọc chia tay vào buổi chiều hôm ấy, một bài viết được đăng trên mạng, tiêu đề là «Bộ mặt thật của nữ minh tinh mới nổi, Liya Phạm». Toàn bộ là hình ảnh Liya Phạm mắng chửi người khác ở trong quán cà phê.

Chỉ ngày hôm sau, tất cả bài báo lớn nhỏ trong nước đều đề cập đến vấn đề này, hầu như là tốn không ít giấy mực về tin tức của cô ta. . . . .Văn Cảnh lòng đầy căm phẫn, thái độ dứt khoát, không hề cắt đứt dòng suy tư của Nhan Giác.

Học kỳ mới bắt đầu, nhân lực không đủ, trường học tạm thời điều các giáo viên đi phụ giúp, Nhan Giác bị bắt đến chỗ hướng dẫn dành cho sinh viên mới, còn chưa kịp định thần, Nhan Lương và Lê Tranh đã xuất hiện ở trước mặt cô.

Người xung quanh rất nhiều, nấy gia trưởng chen chúc ở phía sau, sợ con mình trong lúc ghi danh đăng ký nhầm. Nhan Giác cùng đồng nghiệp chào hỏi một cái, sau đó đi ra khỏi bàn: "Nhan Lương, em không lo ở nhà học, chạy tới thành phố này làm gì?"

Nhan Lương rất sợ chị mình, vừa nghe Nhan Giác hỏi, những lời định sẵn trong đầu toàn bộ quên hết. Lê Tranh vỗ vỗ đầu Nhan Lương, dịu giọng nói: "Nhan Lương thi đậu vào lớp dự bị của trường đại học này, hôm nay cậu ấy tới đây báo cáo. Có phải hay không, Nhan Lương?"

"Đứng, đứng, chị, em tới đây để học lớp dự bị." Nhan Lương gạt đầu lia lịa, cậu còn muốn nói nữa nhưng lại bị cánh tay Nhan Gian bắt lấy: "Cái gì, em còn chưa bàn bạc chuyện này với gia đình, đã dự tính học lớp dự bị rồi sao?!"

"Chị, em. . . ." Cậu rất muốn nói cho chị mình biết nhưng lại sợ Nhan Giác nổi giận đùng đùng. Hai người giằng co một lúc thì sắc mặt Nhan Giác đột nhiên thay đổi: "Hiệu trưởng, sao ông lại tới đây?"

Học kỳ mới, khó có khi hiệu trưởng ghé thăm chỗ ghi danh, rõ ràng là ông đang tìm cô. Hiệu trưởng hướng về phía Lê Tranh vờn tay: "Lê tiên sinh, tất cả vẫn thuận lợi chứ?"

"Còn phải cảm ơn sự sắp xếp của hiệu trưởng, cậu ấy chuẩn bị ghi danh." Lê Tranh dịu dàng cười, nhìn về Nhan Lương phát tay. Hiểu ý Lê Tranh, Nhan Lương trực tiếp rút tay khỏi Nhan Giác, ba chân bốn cẳng chạy trốn. Kết quả ở học kỳ mới của ngày thứ nhất, Nhan Giác là người buồn nhất, không chỉ chưa chất vấn Nhan Lương, cô còn phải tiếp chuyện hiệu trưởng, trong lòng thầm nghĩ 'thì ra là như vậy', vẻ mặt lạnh nhạt của Nhan Giác nhìn vào Lê Tranh, nội tâm cố gắng kiềm chế, sợ rằng mình sẽ bốc hỏa tại chỗ.

Nhan Giác bận đến xế chiều cuối cùng một cũng xong xuôi, cô cúi mò hôi cầm lấy mấy bản hồ sơ đăng ký, tra số lần chạy thẳng tới ký túc xá chỗ Nhan Lương.

Lớp dự bị được an bài ở hai ký túc xá, lầu 5 của nam sinh, lầu 6 của nữ sinh. Nhan Giác đi đến lầu năm thì Lê Tranh ở lầu dưới đang kéo tay áo sơ mi ngồi ở trước bồn hoa, dọc theo ban công trên lầu quan sát cô.

Những học sinh mới đến ký túc xá trước tiên đem quần áo đi giặt, còn Lê Tranh thì ngồi đó.

"Lê Tranh." Nhan Giác chạy có chút gấp, mò hôi dọc theo cái trán chảy xuống, cô đưa mu bàn tay lau một cái: "Lê Tranh!"

Lần này giọng nói của cô hơi lớn, Lê Tranh cuối cùng cũng có phản ứng, anh quay đầu lại nhìn, sau đó tự nhiên mỉm cười: "Xong rồi à, em mệt không?"

Rõ ràng là cô đang tức giận với anh, cô không thích em trai giấu diếm mình chuyện gì, hơn nữa Lê Tranh còn là đồng phạm trong kế hoạch này. Nhưng khi nhìn thấy anh đang kéo kéo tay áo sơ mi, ngồi ở một nơi xanh tươi màu mỡ, hỏi cô đã xong rồi ư, có mệt hay không, tự nhiên sức lực cạn kiệt và hơi thở gấp gáp của cô không còn nữa.

Cô khuất tất ngồi vào bên cạnh anh, bộ dạng như một học sinh an tĩnh trả lời: "Hôm nay em xong rồi, ngày mai lại tiếp, mệt chết đi. Còn nữa, anh nói xem, chuyện của Nhan Lương là như thế nào?"

"Việc của Nhan Lương em hãy đích thân đi hỏi cậu ấy, đây là lời hứa của bọn đàn ông các anh." Lê Tranh mặt không biến sắc trả lời rõ ràng, giống như bây giờ, Nhan Giác định dùng tư duy theo quán tính để anh nói thật với mình, nhưng đối phương lại không hề mắc câu.

"Hừ, các người được lắm!" Nhan Giác đứng dậy chuẩn bị lên lầu, Lê Tranh bỗng kéo cô lại: "Ngốc thật, anh ở chỗ này chờ em, đương nhiên Nhan Lương đang ở nhà của chúng ta rồi."

"Ký túc xá vẫn đang bẽ bộn, ngày đầu tiên không có mặt cũng không sao." Kéo Nhan Giác đi về phía bãi đậu xe Lê Tranh bỏ sung, Nhan Giác cũng cảm thấy đúng, mặc kệ như thế nào, ngày thứ nhất trình diện không trọ ở trường, có vẻ không thích sống chung.

Về đến nhà thì di Lư giúp việc chăm sóc cho Lê Viên không còn ở đây, Nhan Giác nhìn xung quanh thì mới tìm thấy Lê Viên đang nói chuyện với Nhan Lương.

"Hà, sao lại không nói tên của em cho anh biết?"

"Em bao nhiêu tuổi rồi?"

"Trên mặt em sao nhiều tàn nhang như thế? Nhìn cứ như cút chim vậy."

Bởi vì lời nói của Nhan Lương, Nhan Giác cứng họng, cô nhanh chóng chụp được cánh cửa, đi vào trong đem Nhan Lương xách ra ngoài: "Em cùng Lê Viên nói bậy cái gì đấy?"

"Em tên là Lê Viên à. . . . ." Mặc dù lỗ tai cậu bị Nhan Giác níu lấy, nhưng cậu vẫn không quên nói nhiều.

Vào phòng ngủ, Nhan Giác đóng cửa đồng thời thuận tay đẩy Nhan Lương vào góc tường. Cánh tay cô đỡ trên tường, sau đó với tới bả vai của em trai, khí thế áp đảo: "Nói đi, chuyện gì xảy ra?"

"Chị, thật không có gì?? Trường học của chị nổi tiếng như vậy, em thi vào, cứ như vậy. . . . ." Nhan Lương sợ nhất là thái độ lúc này của chị cậu, vẻ mặt lạnh băng, khí thế hùn hột, dứt lời thì cậu có phần chột dạ. Nhìn lại nét mặt của Nhan Giác. Đăm lao thì phải theo lao, cậu nuốt vài ngụm nước miếng, chột nói: "Chị, em nói thật đấy."

"Nhan Lương, chị từng yêu cầu em những gì?" Nhan Giác chỉ chỉ cổ mình. Nói xong mấy câu, Nhan Giác bất ngờ thu tay lại, cô lui về phía sau, cùng Nhan Lương kéo ra khoảng cách, phát tay: "Không nói cũng được, giáo viên dạy lớp dự bị vừa lúc quen biết với chị, lần sau tán gẫu chị có thể kể một chút thành tích khi xưa của em cho anh ta nghe, cái gì tám tuổi đái dầm, mười tuổi ‘đầu khâu’ với con gái hàng xóm, bị người ta mắng là lưu manh. . . . ."

"Chị, em đầu hàng, em đầu hàng được chưa." Nhan Giác rõ ràng hiểu rõ con người Nhan Lương.

Nhan Lương chạy đi lúc nào thì Nhan Giác không biết, trong đầu cô chỉ lặp lại những lời nói của em trai: Đông Vĩ xuất viện tới tìm em, sau đó cả hai đánh lộn, cuối cùng thì bị trường học khai trừ. Mà sau khi Nhan Giác trở về thành phố này, Lê Tranh đã đến nhà cô ba lần, hai lần trong nhà đều có chuyện.

Một lần là do ba cô khó thở, vừa xuống máy bay Lê Tranh không nói một lời, đã trực tiếp công ông Nhan xuống lầu, đưa đến bệnh viện, lại một lần nữa chính là anh giúp Nhan Lương. Lúc ấy Nhan Lương rất sợ, sợ ba mẹ phát hiện, còn Lê Tranh âm thầm an bài tất cả, đưa cậu vào học trường này.

Lê Tranh vốn là như vậy, âm thầm mọi chuyện chuẩn bị cho cô, Nhan Giác rất sợ sẽ có ngày tình yêu này tan thành bong bóng, bất tri bất giác khiến cô khó thở. Hít hà lỗ mũi, Nhan Giác mở cửa đi ra.

Trong phòng bếp, Lê Tranh đang cầm chảo dầu. Ở cùng Lê Tranh một chỗ, cô mới biết anh thường hay nấu ăn. Mặc dù không phải đầu bếp chuyên nghiệp nhưng dáng vẻ của anh vô cùng nghiêm túc. Mỗi khi nhìn anh đứng nấu cơm, cô luôn chăm chú giống như lúc cô đang dạy vẽ cho sinh viên của mình, sợ rằng không cẩn thận lại phá hủy một ‘tác phẩm’.

Cô đi qua vài bước, từ phía sau lưng vòng chặc hông anh: "Vé máy bay từ Thành Đô đến Giang Nam anh mua thường là giá rẻ hay giá gốc?"

Cái xẻng trong tay Lê Tranh chột dừng lại, mấy giây sau anh mới kịp phản ứng: "Chris đặt, giảm 60%"

"Các hãng hàng không đã kiếm được không ít lợi nhuận từ những người như anh, lần sau không được gạt em, vé em sẽ đặt, hai vé, chúng ta cùng nhau trở về." Đầu cô dựa sát lưng anh, lần đầu tiên cảm nhận được mùi hành tỏi trên người đàn ông lại dễ chịu thế này.

"Được."

"Lê Tranh, em muốn ăn Salad đậu khoai tây trộn dầu giấm"

"Không có khoai tây." Cúi chỏ Lê Tranh vừa thu lại từ trong cánh tay Nhan Giác.

"Đề em đi mua! Mua về em làm!" Cô bỗng chốc buông tay, nhanh chóng rời đi. Hai giây sau Lê Tranh nghe được giọng nói ở cửa, anh biết cô đã phát

hiện, anh mừng rỡ vì cô không còn khách sáo nói lời ‘cảm ơn’ với anh.

Yêu là tín ngưỡng, bọn họ chỉ cần sùng bái lẫn nhau, lệ thuộc vào nhau, không cần cảm tạ.

Chợ cách khu căn hộ của Lê Tranh không xa, Nhan Giác cầm nắm củ khoai tây trở về chỉ mất có mười lăm phút. Căn hộ trên tòa nhà B nằm trước quảng trường, một chiếc Audi màu đen đậu gần đó đột nhiên mở cửa ra. Một nam trung niên chừng ba mươi tuổi sau khi xuống xe ngăn chặn Nhan Giác: "Tiểu thư, Bộc tiên sinh muốn cùng cô nói chuyện."

Phụ nữ giống như nước hoa, bạn có thể cuốn hút sau khi sử dụng, gọi cảm tới đêm mùa hè nóng bỏng, mãnh liệt và can đảm đầy cảm hứng nhục dục. Còn gia trưởng lại giống như chiếc đồng hồ Big Ben, thậm chí họ sẽ canh chừng bạn, theo dõi bạn và không bao giờ buông tha với những hành động sai lầm của bạn.

Ông ngoại của Nhan Giác chính là ‘chiếc đồng hồ Big Ben’ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tín ngưỡng

【Cô tin tưởng Lê Tranh, tựa như cô chưa bao giờ chất vấn tính ngưỡng của chính mình.】

Trong ấn tượng của Nhan Giác, ông ngoại là một người cổ chấp và độc đoán, tính cổ hữu đã ăn sâu vào trong tiềm thức ông. Ông luôn cho rằng quyết định của mình là đúng. Giống như giờ phút này, cưỡng ép cô ngồi trên chiếc Audi sang trọng để nói chuyện, khác ở chỗ lần này không phải là mẹ cô.

Trong tay Nhan Giác cầm nắm củ khoai tây, thái độ trầm mặc của cô rút cuộc cũng ép ông cụ mở miệng. Bộc Giá Tường hạ giọng nói: "Mấy năm không gặp, chẳng lẽ mẹ con không dạy cho con phải chào hỏi người già hay sao?"

"Mẹ con hình như không có ba, con lấy đâu ra ông ngoại." Nhan Giác cúi đầu, im lặng cầm chặt nắm củ khoai tây, nghĩ muốn phát giận cũng không thể. Ai bảo thương con gái nhiều nhất, quản thúc con gái nhiều nhất cũng là ông ta, ai bảo ban đầu người kêu gào phản đối mẹ cô kết hôn cùng ba cô cũng là ông ta, ai bảo muốn trực tiếp đoạn tuyệt quan hệ cha con với mẹ cô cũng là ông ta?

Khi kẻ cứng đầu gặp phải người nóng tính, ông ta đâu còn lập trường thẳng, Bộc Giá Tường lại tăng hăng một cái: "Căn hộ của cháu bị cháy rồi hả?"

"Không phải ông đã điều tra sao?" Còn hỏi.

Khoai tây ở trong tay Nhan Giác không ngừng nóng, còn bị bóp đến mềm nhũn, Nhan Giác hít hơi, rút cuộc gọi: "Ông ngoại, ông có chuyện gì thì nói thẳng đi, trên lầu còn có người đang đợi con."

"Ta không đồng ý cho con và thằng nhóc kia ở chung một chỗ."

Lời nói của Bộc Giá Tường khiến Nhan Giác cười khẩy, mẹ nói thật không sai, tính tình của mình đúng là giống ông ấy, đều là thẳng tính, cưỡng chế, độc đoán chưa từng che giấu.

Chỉ cần nhìn sơ cũng biết Bộc Giá Tường là kẻ máu lạnh trong giới thương trường, như cũ muốn ngăn cản hôn nhân của con cái: "Ông ngoại, ông không muốn con và Lê Tranh sống cùng, là bởi vì anh ấy bị khiếm thính hay sao?"

"Hàng thứ phẩm, chỉ là một người khuyết tật. . . . ."

Nhìn dáng vẻ thừa nhận của Bộc Giá Tường, trên mặt Nhan Giác vui vẻ càng nhiều: "Nhưng ông ngoại, con hết lần này tới lần khác đã lỡ yêu phải hàng thứ phẩm rồi."

Cô giật nhẹ túi ny lon trong tay, đem tất cả những hi vọng ố nẩy giờ ở trong đó xua ra: "Ông ngoại, không có việc gì nữa thì con phải đi rồi, biết ông cũng không có hứng thú lên lầu cùng bọn con dùng cơm, không mời ông được rồi."

"Mất dạy!" Tay Nhan Giác còn chưa mở cửa xe, đầu trực tiếp bị Bộc Giá Tường đè xuống: "Mẹ con cứng đầu, nhưng ta cũng không muốn con như vậy, chưa nói chuyện xong đã dám trực tiếp mở cửa đi!"

Xoa xoa cái ót, Nhan Giác cúi đầu trốn mắt, đổi lại nếu là mẹ cô, chắc bà sẽ không phản bác cũng không chống cự, bởi vì bà căn bản sẽ không lên chiếc xe này.

"Ông muốn nói gì thì nói đi. . . . ." Nhan Giác cầm khoai tây ngồi về chỗ cũ, cô nhìn ông ngoại dưng râu tròn mắt một lát, nhìn lại ông hướng người trợ thủ phía trước lấy một túi giấy, cuối cùng nhìn cái túi giấy rơi vào trong lòng mình.

"Xem đi, xem xong thì con sẽ biết rõ, cái người kia có phải như con nghĩ hay không, là luôn yêu thương con hay không, hai đứa không thích hợp." Bộc Giá Tường hài lòng nhìn Nhan Giác, nội tâm dấy lên cảm xúc lẫn lộn.

Bộc Giá Tường tổng cộng có sáu người con, một chết non, một lâm trận trong chiến tranh, còn dư lại ba trai một gái, trong đó ông giận nhất là Bộc Văn Tụ, mẹ của Nhan Giác, tính cách trầm tĩnh nhưng lại làm ra mấy chuyện phản nghịch —— Hai mươi tuổi đã chết sống đòi gả cho một người nông dân nghèo, còn chưa hỏi ý ông thì đã đi đăng ký kết hôn, thậm chí còn dám hường tuần trăng mật.

Ông không hiểu về tình yêu và hôn nhân của con gái mình, giống như ông cũng không thể tha thứ cho cháu gái sống cùng một người khuyết tật.

"Tiểu Ngọc, con còn nhớ rõ không, tên của con là do ta đặt, Ngọc Giác Ngọc Giác, ngọc trong ngọc bích, con là đứa cháu ông ngoại thương nhất. Ông ngoại không trông cậy con thừa kế cửa hàng đá quý Phù Dung, bởi vì con không thích, nhưng ông ngoại hi vọng ít nhất cuộc sống của con có thể hạnh phúc, đừng như mẹ con. Nghe lời ta, chia tay thẳng nhóc họ Lê đi."

Là người sáng lập kiêm chủ tịch tập đoàn cửa hàng đá quý Phù Dung, ngành đá quý ở Thành Đô này của nhà họ Bộc thậm chí còn được liệt vào ngành công nghiệp quan trọng của đất nước, mà giờ khắc này Bộc Giá Tường lại ở trước mặt cháu gái nhún nhường. Ông rất sợ Nhan Giác và đứa con gái hư hỏng kia giống nhau, cổ chấp bướng bỉnh, cuối cùng 'không được hạnh phúc'.

Nhan Giác vuốt ve túi giấy màu nâu trong ngực, ngừng đầu về phía Bộc Giá Tường cười: "Ông ngoại, ông đã nói là không miễn cưỡng con thừa kế cửa hàng đá quý Phù Dung bởi vì con không thích, vậy con lại càng muốn cùng anh ta ở cùng một chỗ, bởi vì con thích."

Nhan Giác mở cửa xe chuẩn bị đi, chân bước ra một lúc thì dừng lại động tác, cô cầm túi giấy chui vào trong xe, hướng Bộc Giá Tường ném vào chỗ ngồi phía sau: "Cái này con không cần xem, nhiều năm đã qua, ông ngăn trở cảm đoán tình yêu của người khác đã thành như thông lệ. Chủ tịch Bộc, con càng mặc kệ gia đình Lê Tranh có phải mang tội giết người hay là một nhà lãnh đạo, con chính là thích anh ta, muốn cùng anh ta sống chung!"

"Cậu ta có người yêu, con cũng muốn cùng cậu ta sống chung? Con nghĩ là cậu ta thật sự yêu con?!" Nhan Giác xuống xe, Bộc Giá Tường thò đầu ra ngoài xe hướng về phía bóng lưng của cháu ngoại kêu to: "Đã nói rõ ràng như thế, con cũng không muốn biết trong túi giấy đó là gì đúng không?"

Túi giấy màu nâu ở trong tay Bộc Giá Tường giờ lên, đôi lấy một câu kiên định của Nhan Giác: "Không cần thiết!"

Bộc Giá Tường thờ phỉ phò chui đầu vào Audi, ánh mắt cố định: "Bí thư Vương, ngày mai đem phần tài liệu này gửi qua email của con bé, ta không tin con bé sẽ không xem!"

Ông tin chắc, chỉ cần Nhan Giác nhìn thấy phần tài liệu kia, tuyệt đối sẽ cùng cái tên họ Lê tách ra. Nhưng Bộc Giá Tường không hề biết, Nhan Giác tin tưởng Lê Tranh, tựa như cô chưa bao giờ hoài nghi tới tính ngưỡng của mình.

Khoai tây bị Nhan Giác bóp mềm nhũn, bữa ăn tối với những sợi khoai tây èo uột, chần ảm nệm êm, ngày đó Lê Tranh hôn cô chúc ngủ ngon, Nhan Giác ngủ say mộng đẹp cả đêm. Sáng sớm, di Lưu chăm sóc Lê Viên vừa tới, Lê Tranh liền tranh thủ đi tới công ty. Trước khi đi, anh còn cùng Nhan Giác nói lời xin lỗi, xin lỗi vì anh không thể đưa cô đến trường.

Nhan Lương cũng nghĩ không ra, một giây trước chị vẫn còn vui vẻ tiễn 'anh rể' ra cửa, làm sao lại nhăn tâm động một chút là nhéo lỗ tai mình, đau đớn khiến cậu gào khóc vầy kêu: "Chị, chị thật phân biệt đối xử, tại sao chưa từng thấy chị nhéo tai 'anh rể'!"

"Nói bậy cái gì đấy!" Nhan Giác trên tay dùng quá sức, trực tiếp đem Nhan Lương xách ra cửa: "Lê Tranh lúc nào thì giống như em, đến thời gian không chịu đi học hả?!"

"Em chỉ muốn cùng Lê Viên chơi một lát không được sao? Ai da. . . . ." Cửa lớn đóng lại, âm thanh của Nhan Lương cũng biến mất theo phía sau cửa, bên cạnh bàn cơm, thiên sứ nhỏ Lê Viên không hiểu nhìn Nhan Lương đi khỏi.

Buổi chiều, một cơn mưa nhỏ ngoài ý muốn bao phủ xuống Thành Đô. Tay che đầu, Nhan Giác vội vã chạy về phía phòng làm việc. Cô thật phục chủ nhiệm khoa, lễ khai mạc là vào chiều nay, thế mà ông ấy lại cảm nhầm dữ liệu.

"Lựa chọn phương án tối ưu tỷ số, lựa chọn phương án tối ưu tỷ số. . . . ." Cầm chìa khóa mở cửa phòng làm việc, Nhan Giác nhanh chóng đi vào, ngồi xuống, mở máy vi tính, nhớ không lầm là 07, 08, 09, đây là ba dữ liệu trước khi nghỉ hè cô đã sửa lại. Xoa xoa tay lấy lại tinh thần, mở máy vi tính, Nhan Giác đưa chuột trở vào địa chỉ hộp thư.

Trường học mới vừa khai giảng, các thầy giáo còn chưa lên ban, hoặc là ở tại văn phòng chào đón người mới, phòng làm việc vắng tanh. Căn phòng im ắng, tiếng bàn phím gõ lộc cộc bị phóng đại rất nhiều. Chờ websites mở ra, Nhan Giác cúi đầu từ trong ngăn kéo cầm tài liệu lên, nhưng nửa lúc ngừng đầu, cô sợ hết hồn. Trước khi nghỉ hè cô đã dọn dẹp đến 1862 thư spam lẫn thư cũ, đột nhiên thông báo có thêm thư mới, góc phải phía dưới nhắc nhở bật ra, tiêu đề trên đó viết: bạn có một mail mới ——《 Gia đình Lê Tranh. . . . .

Tựa đề quá dài, phía sau chữ tự động ẩn núp. Nhan Giác tắc lưỡi, ông ngoại quá dư thừa tình lực, lại còn dùng cách này với cô.

Cô dự định sẽ bỏ qua lá thư này, nhưng con chuột còn chưa di chuyển, khung nhắc nhở lại lần nữa sáng lên: bạn có một mail mới ——《 Gia đình Lê Tranh. . . . .

Khung nhắc nhở không ngừng bật lên khiến Nhan Giác gần như phát điên, đến lần thứ năm thì cô chấp nhận phải mở.

Bốn giờ chiều, ánh mặt trời chiếu vào phòng mỹ thuật ở lầu hai, một con chim sẽ bay ngang một mối dùm trên bệ cửa. Trong phòng lộp bộp tiếng chim

sẽ đập cánh, nó di chuyển cái đầu thì mới phát hiện trong phòng có người, Nhan Giác buông chuột, thân thể xụi lơ ngồi ở trên ghế bành, nửa ngày nói thảm một câu: "Ông ngoại thật nhảm chán."

Gia đình của ai mà không có chút bối cảnh chứ, ai mà không có tình yêu, mặc dù lúc đó Lê Tranh sắp kết hôn... mặc dù thịnh lực của anh bị yếu là do cùng vị hôn thê xảy ra tai nạn xe cộ, mặc dù vị hôn thê của anh chết rồi, mặc dù Lê Tranh vẫn dùng phương thức của riêng mình để 'hoài niệm'. . . . .

Tiếng chuông điện thoại trong phòng làm việc liên tục vang lên ba tiếng, Nhan Giác mới chậm chạp cầm ống nghe lên, âm thanh chủ nhiệm truyền qua ống nghe đến tai Nhan Giác, giống như đang nạo mìn, cô day day thái dương: "Vâng, tôi biết rồi, lập tức tới ngay."

Từ hôm qua mí mắt trái của cô vẫn nháy liên hồi, hôm nay quá xụi xẻo.

Công việc kéo dài đến sau một giờ mới làm được, Nhan Giác cùng chủ nhiệm làm xong báo cáo cuối cùng cũng xong. Theo lối mòn của sân trường đi tới, Nhan Giác bắt tri bắt giác lại đến hiệu sách trước đây. Ông chủ có vẻ bận rộn, Nhan Giác do dự một chút, sau đó đẩy cửa đi vào.

Có lẽ vì quá bận rộn tiếp khách, Nhan Giác không còn nghe thấy câu nói thường ngày 'hoan nghênh quý khách', trong hiệu sách thứ duy nhất không thay đổi là không khí vẫn như cũ tràn ngập mùi mực cùng với bài hát Sealed With A Kiss. Nhan Giác đứng ở trước quầy thu tiền, đầu ngón tay gõ lên mặt bàn: "Ông chủ, 《Lý luận quân sự》, quyển sách kia đã nhập hàng chưa ạ?"

"Haizz da, thật là, loại sách đó hơi khó tìm một chút thôi. . . . ." Ông chủ đem ba quyển sách trong tay đồng loạt thả vào kệ, tại trên quầy lau hai cái sau đó xoay người: "Ồ hay? Cô giáo Nhan, tại sao lại là cô, cô cũng muốn tìm loại sách đó sao?"

Nhan Giác không có trả lời, cô nhìn ông chủ lấy quyển sách kia ra, trả tiền, mỉm cười, nói hẹn gặp lại.

《Lý luận quân sự》, lần thứ mười lăm tái bản, bìa sách được làm bằng nhựa, người lính mặc quân phục màu xanh, tư thế nghiêm trang đang đứng chào cờ. Nhan Giác vuốt ve bìa sách, không chút nghĩ ngợi biết cuốn sách này chính là mối liên thông giữa cô và anh.

Tí tách xuống vài tiếng mưa đã dần tạnh, mặt trời ló dạng, trên cao cũng hiện rõ đường chân trời, Nhan Giác thờ dài, đem sách để vào trong túi xách. Đang tính toán rồi đi thì đột nhiên nghe được có người sau lưng gọi.

Giống như rất nhiều năm trước, Quý Vũ lo lắng đến độ trán chảy đầy mồ hôi vọt chạy trong mưa.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Không đổi

【Anh luôn hi vọng em sống hồ đồ, đừng quá thông minh, ít lý trí một chút, biết làm nũng, có thể ăn vạ, như vậy anh mới có cơ hội tiếp nhận tất cả từ em, ngoại trừ anh ra, sẽ không ai chịu đựng và cưng chiều được em.】

Nhan Giác ôm gối xách, nhìn người trước mặt thờ hớn hên: "Tìm tôi có chuyện gì sao?"

"Ừ. . . . ." Quý Vũ gật đầu thờ gấp, mấy giây sau mới nói ra một chữ.

Nhan Giác nở nụ cười rục rờ: "Vậy à, chúng ta cũng có chuyện để nói với nhau sao."

Nói xong, Nhan Giác trực tiếp xoay người để lại một bóng lưng cho Quý Vũ. Tâm trạng hôm nay của cô không tốt, mà dù có tốt cô cũng không thể nào giả tạo hiện thực trước mặt cô ta.

"Đồng Xuyên cùng người khác đánh nhau, giờ bị bắt vào đồn cảnh sát là bởi vì cô!" Giọng điệu Quý Vũ tràn đầy phẫn hận, oán giận, không cam lòng, còn có bất đắc dĩ: "Nhan Giác, cầu xin cô. . . . ."

Nhan Giác không ư thái độ không rõ ràng này của Quý Vũ, không thích, chung quy lại làm bộ như uất ức cầu toàn tới độ giả dối. Nhưng sau một tiếng rưởi, khi Nhan Giác đứng trước cửa lớn của đồn cảnh sát đi ra thì cô lại cảm thấy mình cũng giống như Quý Vũ, tự làm khổ mình, đối trá quỷ quyệt.

"Hoặc Đồng Xuyên, là anh không hiểu tiếng Trung hay là cố tình không hiểu, mấy năm trước không phải em đã nhấn tin nói rõ? Em nói lại lần nữa, chúng ta đã chia tay rồi, không còn liên quan nhau nữa! Lần sau đánh lộn đánh lạo vào cục chuyện phiên toái này anh kêu bạn gái của mình giải quyết đi." Đi đến nửa cầu thang, lần đầu tiên trong đời Nhan Giác vào cục cảnh sát, bà vai cô run run: "Em thật không hiểu nổi anh và Quý Vũ? Vì một người nào đó ở trong quán bar giành chỗ mà phải đánh nhau, ngạc nhiên hơn là bạn trai vào đồn, cô ta không nghĩ cách bảo vệ lại đi ra ngoài cầu xin người không liên quan."

Thật sự là một tai nạn ngẫu nhiên, ngẫu nhiên tình cờ như được sắp đặt. Đầu hàng rồi, cô hoàn toàn chịu thua ông trời.

Mùa thu thành phố không có nắng gắt, một chút cũng không, nhiệt độ tự nhiên hạ xuống, nhẹ nhàng và mát mẻ. Lúc nói chuyện trên người cô còn rất

nóng, có thể nói hết những lời đó, trầm mặc tẻ ngắt cộng với gió lạnh khiến cho cánh tay Nhan Giác ứng đỏ một lớp mỏng.

"Em đi đây, à còn nữa, anh nên nhắc nhở bạn gái của mình đừng nên quấy rầy cuộc sống của em, bảo trọng. . . . ."

Chợt, Hoắc Đông Xuyên chụp lấy cổ tay Nhan Giác, chỉ nói: "Quý Vũ chưa bao giờ là bạn gái của anh, Nhan Giác, bạn gái của anh từ đầu đến cuối chỉ có một. Anh đánh nhau ăn vạ là bởi vì bọn họ ngồi ở chỗ thuộc về chúng ta trước kia, anh muốn gặp em, nếu như mà anh không làm liều như vậy, liệu em có gặp anh hay không?"

Thật ra thì cô biết, bất luận là trước khi cô đi Vân Nam hay cho đến lúc cô trở về, Hoắc Đông Xuyên đã tìm cô không dưới một lần, Văn Cảnh đã nói với cô. Vì sợ trái tim mình lần nữa rung động, sau cùng cô mới quyết định sống cùng Lê Tranh, cô cảm thấy gặp mặt thế này thì càng không có ý nghĩa.

"Anh nói xong chưa? Nói xong thì anh mau buông tay để em về nhà." Nhan Giác rút tay mấy lần, cô cho là Hoắc Đông Xuyên sẽ không buông ra, nhưng là, anh ta rất dễ dàng buông thả.

"Về nhà? Trở về nhà của hân ta?" Sau khi buông tay thì Hoắc Đông Xuyên bước xuống một nấc thang, sóng vai đứng bên cạnh Nhan Giác, thanh âm bình tĩnh giống như đang trần thuật: "Ông ngoại đi tìm anh, em và hân ta không hợp."

"Không hợp cái con khi, anh thì biết cái gì!" Mầu đen dưới màn đêm, tiếng nói tục cực kỳ lớn. Cô không để ý tới người sau lưng lắm lắm, nghênh ngang rời đi.

Lảo đảo từ chợ đêm đi về, tới chín giờ tối thì cô mới đi xuống lầu dưới tìm Lê Tranh.

Tòa nhà được thiết kế với 34 tầng, tòa nhà trong đêm có vẻ cao hơn cả mây trời, tầng hai mươi tám trở nên —— đen tối, như cuốn lấy hi vọng vô hạn của con người. Nhan Giác không biết vì sao, đứng ở dưới lầu ngược đầu nhìn lên, cô như chìm vào thông điệp của Hoắc Đông Xuyên, cô lúc nào thì đã thất thần như vậy?.

Trong lòng Lê Tranh có cô cũng được, không có cũng chẳng sao, kiểu quá khứ kia đối với cô bây giờ không còn can hệ. Ông ngoại nói, cháu giống như một bức tường phong tỏa để chết trái tim của bọn đàn ông. Cô chính là như vậy, cô không muốn tìm phiền não cho mình, lại càng không ham dự trữ phiền não.

Nhan Giác nhẹ nhàng bước chân vào thang máy, nhìn con số ở nút thang ‘tầng’ một tiếng, cô bước ra, mở cửa, nháy mắt tất cả động tác cứng lại. Trong phòng có người la hét, là Lê Viên. . . . . tiếng thét chói tai.

"Lê Viên, sao vậy!" Nhan Giác đẩy cửa ra, trực tiếp ném chìa khóa xuống vọt vào phòng ngủ của Lê Viên. Lúc cô vào cửa là lúc đi Lưu không có ở đây, đèn trong phòng cũng không có bật, còn Lê Tranh vẫn chưa về nhà.

Trong bóng tối, Nhan Giác lục lọi theo tường mở chốt đèn, lúc này mới nhìn thấy rõ bộ mặt nước mắt dàn dụa của Lê Viên. Nhan Giác sững sờ ngồi xuống, tiếp mấy bước chạy vội tới chỗ Lê Viên, dịu dàng ôm cô bé vào lòng, tay để trên mái tóc cô bé không ngừng vuốt ve: "Lê viên, không sao, không sao rồi, cô đã trở về, trong nhà có người lại có ánh sáng, cháu xem, Lê Viên ngoan. . . . ."

Lê Tranh đi vào thang máy, theo thói quen nhớ lại hôm nay đã làm những gì: buổi sáng giải quyết một chương trình nghị sự. Buổi chiều làm cái gì? Xử lý xong ba tập tài liệu, cùng Hằng Long ký kết hợp đồng, liền ngoài ý muốn nhận được cuộc điện thoại gấp mặt.

Kết thúc hồi tưởng thì cũng là lúc thang máy đi đến tầng lầu, Lê Tranh kéo ống tay áo đi ra. Anh cầm chìa khóa mở cửa, lại phát hiện cửa đã mở. Cũng cơ hồ thông qua máy trợ thính nghe được thét của Lê Viên. Mỗi anh mím chặt vọt nhanh vào phòng, thấy cháu gái hươ tay dòn sức chết sống bấu vào mặt Nhan Giác, còn Nhan Giác thì ôm cô bé thật chặt.

"Nhan Giác, đưa cho anh." Anh mắt rất nhiều nhiệt tình Nhan Giác mới chịu buông tay, đem Lê Viên ôm ra trước gian phòng, Lê Tranh nhìn mặt Nhan Giác ứng hồng vì vết bấu, rất muốn ôm chặt cô vào lòng nhưng anh không có thời gian. Cánh tay anh ghi chặt Lê Viên, sau mới nói với Nhan Giác: "Chờ anh trở lại, anh xem vết thương của em thế nào."

Lê Tranh chỉ để lại những lời này liền ôm chặt Lê Viên ra khỏi phòng, trong ngực đột nhiên trống vắng khiến Nhan Giác cảm thấy cả người xui xẻo, thả mình dựa phía sau giường. Cô là lần đầu tiên gặp phải tình huống này đã cảm thấy mệt mỏi, hãy nhìn động tác thuần thục của Lê Tranh, rốt cuộc anh đã trải qua mấy lần? Bốn lần? Năm lần? Hoặc là nhiều hơn. . . . .

Vì buổi chiều nay mà tâm trạng của cô dao động và cảm thấy ảo não, một người đàn ông như vậy, cô gặp lại không tới lần thứ hai rồi.

Trên người có chút vết thương, Nhan Giác cầm quần áo đi vào phòng tắm. Tắm xong, cô lại soi gương, nhìn cánh tay và ngực có một chút vết hằn, Nhan Giác cầm chai thuốc lên tự giễu: Thật là Trường Giang* sóng sau dề sóng trước, cứ như vậy dễ dàng bị con nhóc Lê Viên vỗ vào bờ cát, khi lực cũng ghê gớm thật.

*Trường Giang: một con sông lớn nhất ở Trung Quốc và là một tuyến đường vận chuyển.

Trên lưng bị Lê Viên lấy tay bấu, cô vẫn cố nhìn hồi lâu trong gương, sau đó mặc quần áo từ tể, ra khỏi phòng tắm. Tóc còn ướt, Nhan Giác lại không ngờ Lê Tranh đã trấn an được Lê Viên, ngồi ở trên mép giường đợi cô.

"Lại đây." Tắm khăn trải giường màu xanh lam nhạt, Lê Tranh ngồi đó vỗ vỗ vị trí bên cạnh: "Lại đây anh xem"

"Không cần, Lệ Viên ra tay không nặng, lại nói, em tự tay bôi thuốc rồi." Nhan Giác và Lệ Tranh không phải là chưa từng ‘thân mật’, nhưng tình huống cô gặp mặt anh sau khi tắm xong lại khiến cho cô không được tự nhiên. Cô tránh anh ngồi vào trước bàn, lấy ra mấy sậy tóc. Tiếng gió vù vù thổi vào mái tóc dài đen nhánh, cũng nằm gọn trong đầu ngón tay của Lệ Tranh. Không biết từ lúc nào thì anh đã đứng ở phía sau lưng cô, đang dùng đầu ngón tay vén cổ áo cô nhìn vào bên trong.

"Phía sau còn mấy vết đỏ, em vẫn chưa bôi thuốc?" Lệ Tranh dùng một loại ánh mắt ‘em đúng là ầu tả’ nhìn: "Nằm trên giường đợi anh...anh đi lấy thuốc."

"Đừng có chạy lung tung, nghe lời đi." Trước khi ra khỏi phòng anh còn mang về ra lệnh, vùi dập tất cả ý tưởng từ chối của Nhan Giác. Cũng bởi vì những lời này, lúc quay về thì anh thấy cô lấy chăn bọc kín cả người, chỉ chừa lại tấm lưng để lộ ra ngoài.

"Em xác định là không muốn lấy chăn ra?" Đầu ngón tay Lệ Tranh dính thuốc, ở trên vai trái của Nhan Giác vịn về nhẹ nhẹ, thấy lỗ tai ửng đỏ của cô hé ở ngoài chăn, mảnh liệt lắc đầu, Lệ Tranh cười cười lại lấy chút thuốc trên tay tiếp tục chà xát: "Đi Lư để lại mảnh giấy, bảo nhà có việc nên đi trước, gọi điện thoại cho anh vừa lúc thì Lệ Viên có chuyện."

Ở trong ấn tượng của Nhan Giác, bất luận là hoàn cảnh có huyền ảo cỡ nào, lúc nói chuyện anh vẫn như cũ tỉ mỉ, giống như tiếng nước chảy của chiếc cầu nhỏ ở Giang Nam, thật nhỏ, cũng sẽ không bị người nghe xem thường, giống như cô lúc này, chưa từng coi thường những ngón tay đang di động trên chiếc lưng của mình.

"Lệ Viên lâu rồi không có như vậy, con bé sợ tối."

"Anh trước kia cũng từng bị Lệ Viên đánh sao?" Nhan Giác đem mặt xoay lại, lộ ra đôi mắt nhìn anh: "Chắc là anh sưu tập nhiều loại thuốc bôi vết thương lắm."

"Ừ." Lệ Tranh không thay đổi phải ứng chỉ lên tiếng: "Dù là ban ngày hay đêm tối, nếu con bé sợ hãi đều la hét ầm ĩ, đánh người. . . . ."

"Vì vậy anh mới như vừa rồi, cứ như vậy ôm con bé?" Nhan Giác nhanh chóng xoay cổ, cô muốn nhìn thấy biểu hiện trên mặt anh để tìm ra manh mối, đáng tiếc không có gì cả. Lệ Tranh vịn về đến lần cuối cùng, đem quần áo đã chuẩn bị cho Nhan Giác để trên giường, lại vỗ nhẹ xuống lưng cô: "Em nói sai rồi, chỉ có cùng em anh mới như vậy."

"Nhan Giác, em đừng cảm ơn anh nghĩ." Lệ Tranh kéo tay Nhan Giác ngồi dậy: "Lệ viên tuổi còn nhỏ, xuống tay cũng không nhẹ, đây là lần đầu tiên mẹ bôi thuốc cho anh đã từng nói."

Lệ Tranh đề cập đến ‘mẹ’ khiến Nhan Giác khẽ nheo mắt: "Ông ngoại em. . . . ."

"Ông ngoại em chiều nay có tìm anh... nói chuyện rất lâu, ông ngoại là một ông già đáng yêu, nhìn ra được em bị tổn thương. Ông muốn chúng ta chia tay."

Mấy câu nói hài hòa đến cuối thì có vẻ gập ghềnh, Nhan Giác ngẩng đầu nhìn Lệ Tranh: "Vậy anh nói thế nào?"

"Nhan Giác, điều anh muốn chính là em nên hỏi thẳng vấn đề của anh." Lệ Tranh nắm chặt tay Nhan Giác, đan vào vào những ngón tay ấm áp của mình: "Có chuyện gì muốn hỏi? Anh sẽ trả lời."

Nhan Giác bĩu môi một cái, từ trong tay Lệ Tranh rút người ra ngoài: "Em chỉ có một vấn đề muốn hỏi, anh yêu em chứ?"

Lệ Tranh gật đầu: "Yêu, so với tưởng tượng vẫn là quan tâm chăm sóc."

"Cái này thì không cần rồi." Nhan Giác xoa xoa tay, mặt thả lỏng đứng dậy: "Trong lá thư điện tử ông ngoại gửi tới hòm mail của em cũng đã nói cặn kẽ, em không cần phải hỏi anh. Về phần những thứ kia em cũng không quan tâm, em không muốn dùng tế bào não của mình để suy nghĩ quá nhiều."

Cô đi ra ngoài phòng, trở về là cầm theo một cuốn sách, 《Lý luận quân sự》, "Giống như cái này, một chút em cũng không có hứng thú."

Nhận lấy quyển sách Nhan Giác vứt xuống, Lệ Tranh chỉ cười: "Không có hứng thú vì sao còn mua?"

Sự yếu đuối được che giấu bởi tính quật cường của Nhan Giác đã bị Lệ Tranh nhìn thấu, bà vai cô run rẩy, hai vai rũ xuống, lại lần nữa ngồi trên giường: "Hứng thú ít nhiều có chút, em dù gì cũng là phụ nữ, cũng sẽ tò mò đối với ‘người yêu cũ’ của bạn trai. Chẳng qua là em không vô lý ầm ĩ, càng không muốn chuốc lấy phiền não cho mình! Nếu có một ngày em phát hiện rằng anh yêu cô ta nhiều hơn em, chúng ta chia tay là được."

Lệ Tranh trầm mặc ước chừng nửa phút, ánh mắt anh thâm thúy đem Nhan Giác vây chặt. Cô đang không biết nói gì thì bàn tay anh đã xoa đầu cô: "Nhan Giác, thật ra thì anh luôn hi vọng em sống hồ đồ, đừng quá thông minh, ít lý trí một chút, biết làm nũng, có thể ăn vạ, như vậy anh mới có cơ hội tiếp nhận tất cả từ em, ngoại trừ anh ra, sẽ không ai chịu đựng và cưng chiều được em."

"Độc đoán!" Nhan Giác cúi đầu, sắc mặt khép nép không thấy rõ.

Tình yêu thật sự là như thế này, nó có năng lực thần kỳ, tất cả những thói quen, tất cả những ước định vừa đúng lúc xuất hiện phút chốc bị lật nhào. Giống như Nhan Giác, trước kia cô tự chủ, độc lập, chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày mình cùng người đã tương cứu mình, đến đâu bạc răng long. Lúc đó, cùng Hoắc Đông Xuyên ở chung một chỗ chỉ là ý nghĩ mơ hồ, nhưng bây giờ, ý tưởng này cách cô gần sát như vậy, có thể chạm tay là đụng đến được.

Trong sinh hoạt có vài người nông cạn, có vài người bên ngoài tỏ vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày, khi bạn gặp được một người định mệnh của mình, bạn sẽ biết những cuộc tình trước kia chỉ là gió thoảng mây trôi.

Sương đêm nồng đậm, ánh trăng xuyên thấu qua màn cửa sổ mỏng lung chiếu vào hai người, cái bóng kéo trên mặt đất từ từ nhỏ đi, cho đến khi không còn nữa. Những ngăn trở giữa hai người dường như không còn, Hoắc Đông Xuyên, hoặc là Bộc Giá Tường.

Lệ Viên ôm gối đứng ở trước cửa, nước mắt dần dựa nhìn bọn họ: "Cùng nhau, ngủ."

Bởi vì một câu nói của Lệ Viên, Nhan Giác và Lệ Tranh lần đầu tiên cùng giường chung gối. Chỉ là chia sẻ này không lấp đầy được hạnh phúc của anh.

"Lệ Tranh, đã ngủ chưa?" Nhan Giác đụng vào người anh.

"Vẫn chưa. . . . ."

Ba phút sau: "Lệ Tranh, anh đã ngủ chưa?"

"Vẫn chưa. . . . ."

"Lệ Tranh. . . . ."

"Ngủ rồi."

"Ngủ rồi vì sao anh còn trả lời."

"Ngủ đi, nếu không em sẽ đánh thức con bé." Lệ Tranh đem cái chân của Lệ Viên đang gác trên bụng mình bỏ xuống, tay nắm lấy tay Nhan Giác.

Ba người ‘ở chung’ nâng cấp thành ba người ‘ngủ chung’, Lệ Tranh chịu đựng khó khăn.

Đêm đó, khi Lệ Tranh chìm vào giấc ngủ, trong lòng Nhan Giác thật ra có một nguyện vọng, cô hi vọng vị hôn phu của anh vẫn còn sống. Bởi vì phụ nữ chỉ cần trăm phương ngàn kế thì luôn có thể đuổi trăm tình địch, nhưng quanh đi quẩn lại, khó khăn nhất vẫn là lòng người.

Tomorrow is another day. What a day!

Ngày mai là một ngày mới, tốt xấu không cần quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thời hạn cả đời

【Ở trên đời này, điều đẹp nhất không phải là những tháng năm yêu nhau, mà là khoảnh khắc đợi chờ, lặng lẽ để em gặp anh, sau đó bắt đầu giai thoại cả đời.】

Ngày 20 tháng 9 là ngày xảy ra ba chuyện.

Chứng khoán của Thượng Hải và Thâm Quyến rớt giá; vợ của hiệu trưởng từ lầu năm nhảy xuống; Nhan Giác nhìn về phía máy vi tính ngẩn ngơ trong giờ nghỉ trưa cả một canh giờ.

Tay phải thì cầm đến mỗi nhừ, cô đổi sang tay trái, tiếp tục khô khốc nhìn màn hình màu đen của máy vi tính, miệng lầm bầm: hiệu chỉnh, ý tưởng. . . . .

Chỗ làm việc của Văn Cảnh sát vách Nhan Giác, chỉ mới có vài phút mà Văn Cảnh đã đi ra đi vào mấy lần. Đến lần thứ ba cô mới để ý tới hành động của Văn Cảnh, chỉ có điều lần này Văn Cảnh vọt thẳng về phía Nhan Giác đưa tay: "Giấy, giấy. . . . ."

"Giấy gì?" Ánh mắt Nhan Giác mỏng lung ngẩn đầu.

"Giấy vệ sinh." Văn Cảnh ôm bụng mặt khổ sở, không nghĩ tới vì sao hôm nay Nhan Giác hỏi ngớ ngẩn thế: giấy vệ sinh còn để làm gì?

"Đi toalet!" Nếu không thì có thể làm gì? Ôm bụng lau miệng sao? Văn Cảnh tức giận lấy giấy trong tay Nhan Giác, một giây trước dừng lại động tác giải thích: "Cô hai à, lão Trình nhà tớ ngày hôm qua làm món tôm hấp muối, kết quả hại tớ bị ‘tào tháo’ rượt, nãy giờ cậu làm sao thế?"

Đầu ngón tay Nhan Giác nắm chặt cuộn giấy: "Văn Cảnh, cậu nói xem hiện giờ có chỗ nào đẹp để cho tân sinh viên thực hành phác thảo cảnh vật?"

"Hỏi anh chàng họ Lệ nhà cậu đi!" Cảm giác bụng dâng lên cuộn cuộn, Văn Cảnh không để ý đến phép lịch sự nữa, đoạt giấy cuộn giấy kẹp chân nhếch

nhắc vọt ra phòng. Thật ra thì không cần Văn Cảnh nói, Nhan Giác cũng sớm nghĩ tới Lê Tranh.

Thị trường chứng khoán bùng nổ, vợ của hiệu trưởng trong một ngày mất đi ba chỗ bắt động sản cùng với tất cả tiền gửi ngân hàng, tự mình không nghĩ ra cách đàn phai nhảy lầu tự tử. Nói Nhan Giác máu lạnh cũng được, tàn nhẫn cũng tốt. Cô chưa bao giờ hiểu được, tại sao người có tiền luôn luôn sống một cuộc sống như thế.

Cuộc sống của mình, mình lại tự tay hủy hoại.

Đang ngăn người thì màn hình lại nhảy vọt ra một hộp thoại, tin tức từ viện trưởng, tổng cộng rất nhiều chữ: Địa điểm để thực tập năm nay sẽ do bộ giáo dục khảo sát, cô giáo Nhan nên sớm nghĩ ra ý tưởng tốt!

Mất Nhan Giác đọc theo màn hình suy nghĩ, hai tay đập bàn, sau đó đứng dậy: "Đi thôi, sẵn tiện đi thấp nén hương cho vợ hiệu trưởng, cầu mong bà ta sớm được yên nghỉ."

Cô không thích nịnh hót, lại càng không nguyện ý vênh váo há hê bợ đỡ chủ nhiệm, nhưng mượn cơ hội này nhìn người đàn ông của mình, Nhan Giác ngược lại không ngại. Bọn họ ba ngày không gặp mặt rồi, cô tan việc, anh lại đang ở công ty, cô ngủ thiếp đi, anh mới về đến nhà, cô tỉnh, anh đã đi rồi.

"Lê phu nhân tương lai, cậu đang vội gì thế?" Cầm túi xách trong tay, Nhan Giác ra cửa thì gặp Văn Cảnh gọi to. Nhan Giác khoát khoát tay nói: "Trong ngăn kéo còn một cuộn giấy, chú ý tiết kiệm tài nguyên, nếu không sẽ không đủ dùng."

Không để ý đến vẻ mặt khinh bỉ của Văn Cảnh, Nhan Giác đi vào trong hành lang thang máy. Trường học này đã được xây dựng hơn mười mấy năm, thang máy tương đối cũ kỹ, âm thanh vang lên có phần cọt kẹt. Cuối cùng cũng xuống lầu một, còn chưa bước ra khỏi cửa thang, cô đã chạm phải một người.

"Nhan Giác, tìm được em rồi! Mòn cả giày tôi rồi này, phòng làm việc của trường học xem ra rất khó tìm."

Cánh tay Nhan Giác bị kéo ra khỏi thang máy, mặt chán ghét nhìn người nọ: "Đôi giày da cá sấu của anh mà cũng hư được sao, Đinh Chiêu Đông, một người luôn sẵn sàng phung phí tiền bạc như anh thì khi nào biết tiết kiệm thế?"

Ánh mắt vừa sắc bén vừa hài hước của Nhan Giác khiến Đinh Chiêu Đông bật cười, bàn tay anh ta chọt ôm ngang hông cô, nhanh chóng kéo cô ra ngoài trường học, chấp tay trước ngực, hướng về phía cô thành khẩn nói: "Chị dâu, tìm chị giúp đỡ!"

Rất cuộc cô cũng không thể hiểu rõ lời nói của tên rắc rối này, cô cầm túi xách để lên vai, hai tay khoanh trước ngực, cười như không cười nhìn anh ta: "Giúp đỡ cái gì? Tôi không có bản lĩnh đâu Đinh đại thiếu gia ời."

"Tuyệt đối là được! Chị dâu, coi như tôi cầu xin chị, giả làm bạn gái của tôi nhé!"

Sau nửa giây ngần ngợ, Nhan Giác ức chế không được mà cười, đây là chuyện buồn cười nhất cô nghe được. Nhưng nửa giờ sau, khi cô từ chiếc xe sang trọng Cayenne* bước xuống thì cô không cười nổi nữa. Nhan Giác nghiêm mặt: "Chuyện giả vờ lần này không biết có thành công không, nhưng sau đó. . . . ."

*Cayenne: một dòng xe của thương hiệu Porsche

"Sau đó thì tôi sẽ nói cho em biết vì sao gần đây chuyện gì lại khiến Lê Tranh cực khổ như thế, nếu em hỏi cậu ấy, chắc chắn cậu ấy sẽ không nói. Em giúp tôi, chắc chắn tôi sẽ nói rõ lý do. Yên tâm, tôi không lừa được em, viêm ruột thừa tái phát cũng bị em đoán được, tôi nào dám lừa gạt em!"

Nhan Giác xem thường kiểu đàn ông này, anh ta luôn cho rằng tất cả phụ nữ trên thế giới này đều ngu ngốc, viêm ruột thừa cắt đi thì sau này không tái phát nữa, chẳng hiểu lúc trước trường học đã dạy anh ta cái gì.

Cô hướng cửa chính vừa đi vừa hỏi người ở phía sau: "Số phòng?"

"5858." Sau khi lái xe vào bãi đậu, Đinh Chiêu Đông bước theo sau Nhan Giác, cảm giác mình không phải đang tìm người bạn gái tạm thời, mà là rước về một nữ vương kiêu hãnh!

Tình hình bên trong căn phòng 5858 không giống như Nhan Giác nghĩ, không giống như những gì Đinh Chiêu Đông đã nói trước đó. Nhan Giác đi ngang qua sân khấu, cuối cùng nhìn thấy một cô gái trẻ cùng với hai người trung niên ở đó. Gian phòng rất lớn, đường kính chừng ba mét, cạnh bàn tròn có ba người đang ngồi.

"Đinh Chiêu Đông, dám giờ trò với tôi thì anh biết tay đấy." Nhan Giác nhìn ra được mình đang làm 'bìa đỡ đạn' cho anh ta, cô hồ hững cười lạnh, toan tính xoay người rồi đi. Sau lưng cô chọt có bàn tay ngăn cản: "Ấy đừng, chị dâu. . . coi như tôi xin em, giúp tôi vượt qua khó khăn này, tôi hứa sẽ đem hết những chuyện mà Lê Tranh giấu em nói ra toàn bộ!". Anh ta nhỏ giọng căn nhắc chết sống không để Nhan Giác rời đi. Nhan Giác mặt cứng đờ một lát, sau đó cắn răng nói: "Đinh 'đãi dảm', tốt nhất là anh mau đem chuyện của Lê Tranh kể rõ với tôi. . . . ."

Nếu như không phải do Đinh Chiêu Đông nói rõ việc Lê Tranh đang gặp khó khăn, nếu như không phải vì cô muốn biết chuyện của Lê Tranh, cô sẽ không như bây giờ, cho phép Đinh Chiêu Đông nắm lấy bàn tay của mình, lại còn phải tiếp nhận ánh nhìn nghi vấn từ ba người đối diện.

"Cô gái, tôi nghe Thục Viện nói gia cảnh của cô rất. . . . ." Bà mẹ của cô gái kia mở miệng trước, giọng điệu mặc dù nhã nhặn nhưng vẫn liếc mắt xem thường Nhan Giác.

"Cô làm nghề gì?" Cha của cô gái kia trực tiếp cướp lời, nói chuyện cũng không còn khách sáo, gọn gàng dứt khoát, Nhan Giác lại cảm thấy thế này mới bình thường. Cô rút tay khỏi lòng bàn tay của Đinh Chiêu Đông: "Tôi là giáo viên, dạy mỹ thuật, danh tiếng không tệ, tiền lương vừa đủ sống, không biết hai vị còn gì muốn hỏi gì?"

Bộ dạng giả vờ ngây thơ của Nhan Giác khiến Đinh Chiêu Đông cảm động vô cùng, anh ta không biết Nhan Giác làm như vậy chỉ là đơn thuần —— ghét bọn họ. Cô ghét ánh mắt khinh bỉ của bọn họ, xem tiền bạc là quan trọng.

"Lần sau nếu hai vị muốn tìm con rể, tốt nhất là nên xem anh ta có chung tình hay không!" Nhan Giác chán ghét mà đứng lên, trực tiếp vẫy vẫy tay với ba người kia: "Tiền không phải là vạn năng, đừng nghĩ muốn ai khuất phục cũng được, hãy nghĩ cho hạnh phúc của mình. Đinh Chiêu Đông, đến phiên anh giải quyết rồi đó, xong việc thì ra ngoài tìm em."

Nhan Giác đứng dậy rồi đi, đi tới cửa thì cô nghe được tiếng khóc: "Em có chỗ nào không bằng cô ta, diện mạo, tính cách? Gia đình em có thể giúp đỡ anh trong việc kinh doanh, còn cô ta, cô ta có thể sao?"

Ra khỏi gian phòng, cách cửa kính âm thanh bên trong như cũ loáng thoáng có thể nghe được. Nhan Giác cúi đầu lấy hơi, suy nghĩ về sau nếu thật sự nhìn thấy gia trưởng của Lê Tranh, có thể hay không cô cũng giống như bây giờ?

Lọt vào tầm mắt cô là một hình ảnh của một đôi giày da màu đen, cô ngẩng đầu mới biết có người đang đứng ở trước mặt mình, tóc hoa râm, trên người ông ta diện bộ vét tông, cổ áo hơi mở, bất luận là dáng vẻ hay khí thế đều không phù hợp với nơi này.

"Cô gái, cô có nhìn thấy con trai của tôi không?" Ông ta cười híp mắt, nhìn qua trông rất tinh táo, lại hỏi khiến Nhan Giác hơi hồ đồ: "Bác à, bác không tìm được con trai sao?"

Thấy ông ta gật đầu, Nhan Giác trong lòng oán thán, người con trai của ông ta chắc là không ra gì, đến độ ngốc nghếch để mặc cha mình ngoài này, Nhan Giác đỡ lấy cánh tay của ông ta: "Bác à, tôi dẫn bác đến phía bên kia hỏi thăm vậy."

"Tốt, cô gái, cô là giáo viên sao?"

"Vâng, làm sao bác biết?" Nhan Giác ngoài ý muốn hỏi.

Ông ta ha ha cười lên: "Mới vừa rồi tôi đứng ngoài cửa thì vô tình nghe được, phòng này cách âm không tốt." Ông ta chỉ chỉ những người đi qua cửa phòng, vẻ mặt nghiêm túc.

Đúng là cách âm không tốt, Nhan Giác vừa nói chuyện với ông ta vừa đỡ ông ta đi đến quầy phục vụ. Trước khi chia tay, ông ta hướng về phía Nhan Giác gật đầu: "Người nào mà lấy được cháu về làm vợ là phúc ba đời đấy nhé!"

Nhan Giác mỉm cười, xoay người rồi đi, thấy cách hành lang khoảng mười mấy mét là Đinh Chiêu Đông đang đứng, anh ta ngăn người ở cửa. Cô đi qua vài bước: "Xong chưa? Nói đi, Lê Tranh rốt cuộc thế nào?"

"À?" Đinh Chiêu Đông nhìn Nhan Giác đi tới mà vẫn còn chút ngây ngẩn, bị Nhan Giác vỗ vỗ, anh ta chỉ quán tính phun ra vài chữ: "Nghe nói là ông ngoại em đi giao thiệp với các nhà đầu tư, kêu gọi các ngân hàng lớn hợp tác cùng ông ta. . . . . Nói đơn giản, Lê Tranh bị ông ngoại của em chèn ép, khủng hoảng kinh tế rồi, cậu ta hai ngày nay đang lo kiếm tiền."

Cả người Nhan Giác ngớ ra, cô không ngờ ông ngoại sẽ làm như vậy, càng không nghĩ tới Lê Tranh lại can rằng không nói với mình. Cô xót xa xoay người, tính toán sẽ đi tới công ty tìm Lê Tranh. Đinh Chiêu Đông đứng bên cạnh đột nhiên vỗ đùi: "Trời ạ, đúng là ông già rồi. Chị dâu, chị và ông ta vừa nói với nhau cái gì thế?"

"Ai?"

"Ông ta đó!" Hàm răng Đinh Chiêu Đông run rẩy chỉ vào nơi xa, giọng cười hướng về phía người đàn ông tóc hoa râm: "Chú của Lê Tranh, cục trưởng cục tư pháp, là cha của tôi!"

Nhan Giác là người luôn thích nghi với cuộc sống, cô thích làm chủ vận mệnh của chính mình, nhưng khi đối mặt với câu nói 'người nào mà lấy được cháu về làm vợ là phúc ba đời đấy nhé!', lại khiến cô có phần sợ hãi. Cô chỉ có thể lựa chọn đi tới công ty của Lê Tranh thay vì phải đối diện với ông ta, cô hướng về phía sofa, bên cạnh là một chậu hoa xanh tươi, cô ngồi yên lặng ngăn người.

Công ty của Lê Tranh tên gọi là Aizen, một công ty trách nhiệm hữu hạn chuyên cung cấp vật liệu xây dựng, có trụ sở tại Thành Đô, Nhan Giác đã từng nghe Lê Tranh nói qua, anh còn có hai nhà máy ở ngoại ô thành phố. Cô không nghĩ ông ngoại lại có bản lĩnh như vậy, có tầm ảnh hưởng và tác động được những nhà đầu tư đã từng hùn vốn với công ty Lê Tranh. Những chuyện này bây giờ không quan trọng, quan trọng là cô nghe được tiếng bước chân quen thuộc, mặc dù bên cạnh anh lúc nào phía sau cũng là tiếng giấy cao gót.

"Lê tổng, ngân hàng bên kia đã xiết chặt khoảng cho vay một tuần lễ rồi, điều này sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến hợp đồng của chúng ta. Lê tổng, người đó ra tay độc ác quá. . . . ." Cửa phòng làm việc mở ra, Chris vừa mới cay nghiệt oán giận, lại từ trong mộng tỉnh lại vì nhìn thấy Nhan Giác đi vào.

"Tôi ra ngoài trước." Cô ta như rồng lộng mây cúi đầu đi ra, thuận tay khép cửa phòng. Lê Tranh buông tài liệu trong tay.

Chứng kiến vẻ mặt đầy căng thẳng của Lê Tranh trước đó, trái tim Nhan Giác trở nên mềm nhũn, nửa ảm áp nửa xúc động, anh giang hai cánh tay chào

đón cô: "Em tới rồi!"

Cô biết anh gần đây rất mệt mỏi, nghỉ ngơi ít, nhưng những thứ này không hề thay đổi con người anh, trên người anh vẫn tỏa ra mùi hương hổ phách. Mặt cô vui vào ngực anh, tham lam hít hà hương thơm đó, qua mấy giây sau, âm thanh Nhan Giác buồn buồn: "Công ty không sao chứ?"

"Vẫn còn trong phạm vi khống chế." Lê Tranh vuốt đầu Nhan Giác nói.

Cô nghe được tiếng anh cười khê, ngẩng đầu: "Không phải tình hình rất khó khăn sao? Nếu không ngày mai em đi tìm ông ngoại."

Nhan Giác không muốn cùng ông ngoại nói chuyện nhiều, ban đầu ông và mẹ đoạn tuyệt quan hệ là cô nhớ đến tận giờ. Ông ngoại thương cô là một chuyện, ông ngoại muốn phá hỏng quan hệ của cha mẹ cô lại là một chuyện, hiện tại ông ngoại còn hãm hại cả công ty của Lê Tranh.

"Không cần, đây là ông ngoại đang khảo nghiệm anh." Lê Tranh nói một câu. Nhan Giác xoa xoa cái trán: "Ngộ nhờ không được thì làm thế nào?"

"Không được thì không được, có thể làm sao, em không phải là có tiền lương hay sao? Cùng lắm thì anh ăn cơm chùa, để em nuôi anh." Lê Tranh cười nói mấy câu, Nhan Giác đành từ bỏ ý định đi tìm ông ngoại.

Bởi vì Lê Tranh chính là như vậy, một người đàn ông đáng để cho cô tự hào, là người có thể gánh chịu mọi chuyện.

Nhan Giác yên tâm từ trong lồng ngực Lê Tranh chui ra, đi đến ghế sa lon cảm áo khoác của anh: "Lê tiên sinh, thật ra thì hôm nay em tới tìm anh giúp một tay, còn nhớ rõ anh thiếu em một 'yêu cầu' hay không?"

Ngoại ô của Thành Đô có một hồ nước nhỏ, Nhan Giác đứng ở trong nhà gỗ nhìn ngoài cửa sổ, giữa hồ đã nở rất nhiều sen, quay đầu lại nhìn Lê Tranh: "Anh có biết là em rất thích khu sinh thái này không? Bây giờ xem ra vẫn còn kịp, nếu không qua mùa này thì sen trong hồ đã tàn rồi."

Nhan Giác yêu thích vẽ tranh, thích tất cả vạn vật xinh đẹp, ở Thành Đô không có nhiều phong cảnh đẹp, cho nên khi đứng trước khu sinh thái này, cô nhất định phải hưởng thụ. Lê Tranh gạt đầu một cái, nhà gỗ là do anh thắng trước nhờ người tu sửa, là bởi vì cô muốn đến đây. Bên ngoài gió thổi vì vu, Lê Tranh đi tới trước cửa sổ khép lại, Nhan Giác từ phía sau lưng ôm lấy anh, nhiệt độ giữa hai bàn tay nhỏ bé từ từ di chuyển.

Cô từng có hai mối tình, cùng Hoắc Đông Xuyên chia tay nguyên nhân cô chỉ nói với một mình Văn Cảnh. Tranh vẽ khi ấy bị người ta trộm, cô đã từng tức giận, từng mong đợi nhà trường chủ trì công đạo, nhưng cuối cùng cô kiên trì đợi là vì cái gì, bạn trai của mình quyết định đi ra nước ngoài tu nghiệp, anh ta nói với cô rằng: Đừng làm lớn chuyện nữa, chúng ta không cần tranh cãi. Cùng anh đi ra nước ngoài, sau khi trở về, chúng ta có thể thăng tiến.

Nhan Giác là người thực tế, cô không quá mơ mộng, cũng chẳng màng danh lợi. Cô chỉ hi vọng được là chính mình, chỉ mong muốn có người cùng cô kiên trì, cùng nhau thỏa hiệp, Hoắc Đông Xuyên nhất định không phải là người đàn ông đó. Cảm giác người đàn ông đó bây giờ cô đã gặp được.

Ngoài cửa sổ mây đen nhanh chóng phủ đầy trời, trong nhà nhất thời tối đi, Lê Tranh cảm nhận được bàn tay nhỏ bé đang run run cời nút thắt lưng của mình, sau đó anh nghe cô nói: "Không phải chỉ có một mình anh quan tâm dự báo thời tiết đâu."

Ở trên đời này điều đẹp nhất không phải là năm tháng yêu nhau, mà là chờ đợi, lặng lẽ để em gặp anh, sau đó bắt đầu giai thoại cả đời.

Nhan Giác không cần biết chuyện tình giữa cô và Lê Tranh có thể kéo dài trong bao lâu, nhưng cô chắc chắn xác định, chuyện của bọn họ bây giờ chỉ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Thành phố ảo

【 Chỉ là một kẻ ngủ cùng đàn ông. 】

Đêm, trời thu mát mẻ lặng lẽ phủ xuống thành phố.

Tiếng mưa lác đác hòa cùng âm thanh rả rích của những cánh sen trong hồ, thân hoa dập diu theo gió, cuốn khúc rồi đứng thẳng lại. Như thể lưu luyến lặp lại, cực kỳ giống với động tác của đôi nam nữ bên trong nhà gỗ.

Những tia chớp ngoài trời cách rèm cửa sổ lóe vào, ánh sáng phân tán lên cái trán đầm đầy mồ hôi của Lê Tranh, mặt khác rơi sang người con gái kế bên đang thở mạnh.

Thứ tình cảm mãnh liệt này giống như nước biển nhấn chìm bọn họ. Nhan Giác vòng tay quanh lưng Lê Tranh, cảm nhận tỉ mỉ xúc cảm này. Khi vật nam tính của anh vừa tiến vào cơ thể cô, cảm giác nơi đó có chút khô khan, rất đau, suy nghĩ cả nửa ngày, anh mới hôn nhẹ bảo đợi khi khác. Nhan Giác vốn cố chấp, cố chấp kiên trì tới nay, đây là lần thứ hai cô dám làm chuyện dừng cảm này, trực tiếp lấy chân quần lên thắt lưng Lê Tranh, áp chế cơn đau rút, chậm rãi ôm chặt anh.

"Thật, đau, sớm biết đau như vậy em đã không làm!" Khi thân thể cô khó nhọc vào được một nửa, trên trán lấm tấm mồ hôi: "Lệ Tranh, em muốn thoái lui, được không?" Thật sự không biết lại đau như vậy, rất muốn khóc.

"Ngoan." Lòng bàn tay anh ôm lấy mặt cô, xoa dịu cái trán đang căng thẳng, dịu dàng cười một tiếng: "Em nói là em không muốn từ bỏ, vừa khéo, anh cũng không muốn như vậy. Nào, cứ từ từ "

Cô đánh giá cao người đàn ông này quả không sai. Ở trong chuyện giao hoan, phụ nữ đừng nên quá hy vọng đàn ông sẽ có ý định dừng lại, câu nói đó chỉ là lời an ủi nhất thời. Động tác của anh quá nhanh, còn chưa kịp chuẩn bị, cô đã thấy anh tiến vào.

"Anh, đồ lù lùng gat. . . . ." Mờ miệng chửi rủa, môi cô đã bị anh ngậm lấy, cuối cùng hóa thành từng con run rẩy truyền vào bên trong.

Đêm đó bọn họ ân ái ba lần, từ đầu giường lăn lộn đến cuối giường, Nhan Giác kiệt sức, Lệ Tranh lại thần thái sáng láng. Nhan Giác mặt ửng đỏ mồ hôi chôn vùi trong đệm, buồn buồn nói: "Chuyện này khiến anh thoái mái như vậy sao?"

Khi còn học đại học, có mấy lần cô suýt nữa trao thân cho Hoắc Đông Xuyên. Điều này có thể hiểu, lý trí lúc đó của cô quá vững vàng, cũng là tình yêu cuồng nhiệt của thiếu nữ, nhưng lại không u mê ngu ngốc, chỉ là có phần kích động. Giờ phút này nghĩ lại, cô thấy mình thật may.

"Lần sau sẽ tốt hơn." Âm thanh Lệ Tranh dịu dàng phát ra trên đỉnh đầu Nhan Giác. Còn có 'lần sau' càng khiến cho cô lo lắng.

Anh lần nữa kề miệng đến sát vành tai cô, nhẹ giọng nói: "Nhan Giác, cảm ơn em."

Đối với tình yêu, để có thể gặp gỡ một người hợp ý, không sớm một bước, cũng không trễ một bước, cái này gọi là duyên phận.

Lệ Tranh đã cho cô nếm trải cảm giác ấy, êm ái, dịu dàng, tựa như chiếc cầu tình yêu khi đó, không hẳn động lòng, nhưng lại lưu luyến sâu sắc. Cô lật người, cả người rúc vào ngực anh: "Lần sau anh có thể dùng lực một chút. . . . ."

Nhan Giác chết sống cũng không muốn thừa nhận mình mặt đỏ tai hồng, nhưng cô xác thực vì lời nói này như cũ khắc chế suy nghĩ của mình mà cũng khiến cho ai đó đỏ mặt.

Ngày thứ hai Nhan Giác không có ý định ngủ nướng, cô ích kỷ bắt anh tạm thời từ bỏ công việc một đêm, không thể bắt anh lại chậm trễ một ngày nữa. Khi Văn Cảnh điện thoại tới là lúc năm giờ sáng, ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi, tiếng mưa suy yếu hơn cả tiếng chuông điện thoại, mệt mỏi cùng thân thể đau nhức khiến Nhan Giác dụi dụi mắt, nhận lấy điện thoại di động từ tay Lệ Tranh.

"Văn Cảnh tiểu thư, hiện tại bây giờ là mấy giờ, chưa gì sáng sớm đã bốc hỏa rồi sao?" Nhan Giác lật người, chống lại ánh mắt như cười của Lệ Tranh, mặt cô đông cứng, nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, ho khan một tiếng, điều chỉnh giọng nói: "Xây ra chuyện gì?"

"Nhan Giác, tôi là Trình Bắc Vọng, Văn Cảnh, cô ấy nhập viện rồi, cô ấy nói muốn gặp em." Nghe được giọng nói ở đầu dây bên kia, con buồn ngủ của cô lập tức tan biến.

Lệ Tranh đưa Nhan Giác đi tới bệnh viện.

Cô ngồi trong xe, nhìn cần gạt nước phía trước đang đưa trái phải, mưa rơi nặng hạt, làm thế nào cũng không vui đi nặng nề trong lòng: Không phải là hôm đó dạ dày Văn Cảnh không tốt sao, làm sao lại ảnh hưởng tới đứa bé trong bụng?

Tâm tình Nhan Giác rối rắm, cuối cùng cũng đến được khoa phụ sản để gặp Văn Cảnh. Chỉ một ngày không thấy, Văn Cảnh mặt trở nên hốc hác trắng bệch. Nhan Giác vào phòng, trực tiếp đóng cửa, để Trình Bắc Vọng và Lệ Tranh đứng ở ngoài chờ, cô đi tới bên giường kéo Văn Cảnh vào lòng: "Khóc đi, khóc được là tốt."

Bạn thân không cần nói cũng hiểu rõ nhau, tựa như Nhan Giác và Văn Cảnh vậy, mặc dù Văn Cảnh luôn nói không muốn sinh con sớm, nhưng Nhan Giác biết rõ chỉ là nói đùa. Thoáng thấy nét trắng bệch của Văn Cảnh thay đổi, ban đầu là bình tĩnh, càng về sau càng suy sụp, từ bình tĩnh đến suy sụp cũng chỉ tốn có ba giây đồng hồ.

"Nhan Giác, đứa bé kia sẽ hận tở, tở thật sự không biết nó đã từng tồn tại, tở còn ăn đồ lung tung, hải sản, đồ lạnh, lại còn không kiêng nhấm rượu! Nhan Giác, đứa bé nhất định sẽ hận tở, tở tở cũng thấy hận chính mình!" Mỗi lần kích động, Văn Cảnh đều vuốt tóc mình. Nhan Giác kéo tay cô ta ra: "Văn Cảnh, đây chỉ là việc ngoài ý muốn, nếu như cậu biết mình mang thai, khẳng định so với ai khác cậu cũng sẽ chú ý, phải hay không?"

Văn Cảnh hai mắt đầm lệ gạt đầu. Đứa bé, dù chỉ là một khối tế bào nhỏ, thậm chí ngay cả phôi thai cũng chưa hoàn chỉnh, chỉ cần biết mình sắp làm mẹ thì đó cũng là niềm kiêu hãnh cho thai phụ.

Ôm bạn thân trong lòng, đột nhiên Văn Cảnh nhớ đến một câu nói: Cho dù bạn có tất cả những báu vật bên người, bất luận là tốt hay xấu, chỉ không biết một ngày nào đó, bạn cũng có thể mất đi những thứ trân quý độc nhất kia, trở thành hai bàn tay trắng.

Văn Cảnh khóc lóc đến mức nghẹn thì đã là một giờ sau. Nhan Giác đắp kín mền cho Văn Cảnh ngủ, ra khỏi gian phòng đóng cửa lại. Lệ Tranh vẫn còn đứng đó, anh đứng trong hành lang nghe Trình Bắc Vọng nói chuyện. Anh nghe vô cùng nghiêm túc, đồng thời còn vỗ vai an ủi anh ta.

Cảnh tượng đó như nói cho cô biết, Lệ Tranh đã bất tri bất giác biến thành người thân trong cuộc sống của cô. Bạn bè, người yêu, Lệ Tranh giống như một cây cổ thụ, kiên cố đâm sâu vào mảnh đất khô cằn của Nhan Giác.

Nếu như có một ngày em mang thai, em nhất định sẽ chăm sóc tốt con chúng ta. Đây là lời nhủ thầm trong lòng Nhan Giác lúc rời khỏi bệnh viện.

Văn Cảnh nghỉ phép, mùa thua miền bắc ngày càng trở trời.

Dưới sự nỗ lực của Lê Tranh, cuối cùng công ty cũng tìm được một nhà đầu tư, về mặt tiền bạc coi như vượt qua cửa ải khó khăn.

Sau khi kết thúc một ngày, Nhan Giác ngồi xếp bằng trên ghế sofa trong phòng làm việc của Lê Tranh, cô cầm một bản kí hoạ, vẽ người đàn ông đang đầu tắt mặt tối ở phía đối diện. Hồ cá bên trái thỉnh thoảng nhìn thấy con rùa bơi tới bơi lui, như đang dò xét ‘nhà mới’ của mình, bên cạnh hồ cá là ly nước chanh pha hoa nhài. Để bút vẽ xuống, cô đi tới cầm lên uống một hớp, cảm thấy không có gì hải lòng và vui vẻ bằng việc vừa uống nước, vừa trộm về người đàn ông của mình trong căn phòng ấm áp.

Có người gõ cửa, Nhan Giác nhìn Chris mang đôi giày cao gót bầy phân đi tới lại đi ra ngoài. Tay cô bám lấy lưng ghế sofa, tư thế thoải mái ngồi xuống: "Lê Tranh, anh để cho em tới công ty của anh vẽ tranh, em lại không có một ý tưởng nào, anh không nghĩ là em sẽ gây trở ngại công việc của mọi người sao?"

Lê Tranh đặt bút xuống, vỗ vỗ chân, Nhan Giác cười một tiếng, trực tiếp ngồi lên phía trên, sau đó nghe anh nói: "Có cản trở thì cũng chỉ cản trở một mình anh."

Anh thích cứ như vậy ôm cô, để cho cô ngồi trên chân mình, sau đó vòng chắc eo cô. Nhan Giác cũng thích, cô cảm thấy tư thế này sẽ khiến tình cảm hai người gần gũi.

"Chiều nay em phải về trường, chỗ ngồi của Văn Cảnh sẽ tạm thay người mới." Nhan Giác đùa bốn tóc Lê Tranh nói.

Anh chỉ gạt đầu: "Ừ, tối nay theo anh về nhà."

"Không phải mỗi ngày đều về nhà sao?" Cô kỳ quái hỏi.

"Mẹ anh hôm nay về."

Sau khi kinh ngạc, cuối cùng cô cũng nhận thức được, không ngờ phải gặp người nhà của anh sớm như vậy, vậy thì thế nào, cô đã xác định yêu người này. Cô đứng đưa chân, trả lời vâng.

Năm giờ Lê Tranh sẽ kết thúc công việc, hai giờ chiều Nhan Giác chạy tới phòng làm việc thì đã nhìn thấy người giáo viên mới.

"Xin chào, tôi là Nhan Giác ở khoa mỹ thuật, đến giúp Văn Cảnh dọn dẹp chỗ ngồi." Người nọ quay đầu, theo phản quang ở bên trong, Nhan Giác nhìn thấy một khuôn mặt trẻ đẹp, cô ta giới thiệu mình tên là Cố Mễ.

Cô cảm thấy cái tên này thật hay, cũng cảm thấy rất quen thuộc.

Phòng làm việc không lớn, đồ đạc của Văn Cảnh không nhiều, chỉ có điều hơi bầy bừa một chút, sau nửa giờ sắp xếp, chuẩn bị xong, cô giờ tay lên xem đồng hồ, thời gian vẫn còn sớm.

"Cô giáo Nhan, cô giáo Văn tốt nghiệp ở đại học Thành Đô?" Cố Mễ chỉ chỉ tấm bảng tốt nghiệp bên dưới bàn kiếng, bốn chữ ‘đại học Thành Đô’ rất rõ ràng. Nhan Giác gật đầu: "Tôi và Văn Cảnh đều tốt nghiệp ở đây, cô cũng vậy?"

Cố Mễ cười híp mắt khoát tay: "Tôi cũng là cựu sinh viên ở đây, chúng ta coi như đồng học, rất có duyên."

Những chuyện này Nhan Giác không mấy quan tâm, cô đem máy vi tính của Văn Cảnh xếp gọn lại, chào tạm biệt Cố Mễ: "Hôm nay cứ như vậy trước, nhà tôi có chuyện, thứ hai gặp lại."

"Gặp lại." Cố Mễ phát phát tay với Nhan Giác.

Nhan Giác bỏ ra một giờ đồng hồ ở khu trung tâm thương mại, cô chọn kiểu váy dài đến tận đầu gối, kiểu áo dài tay, phong cách hào phóng. Lê Tranh từng nói qua, mẹ anh ta thích sắc màu ấm, mặc dù từ góc độ thẩm mỹ, sắc màu ấm chưa chắc đã thích hợp tất cả mùa.

Sau khi thay quần áo tại cửa hàng, đi ra trung tâm thương mại thì vừa lúc nhận được điện thoại của Lê Tranh. Anh đã tan việc, chạy tới đón cô.

"Anh nhìn em xem có được không?" Xe Lê Tranh vừa dừng ở trước mặt thì đã nghe Nhan Giác chất vấn. Người đàn ông suy nghĩ hồi lâu, chỉ nói: "Em mặc cái gì cũng đẹp, mẹ anh nhất định sẽ thích."

Trong lòng Nhan Giác ấm áp.

Cảm giác ấm áp vụt tắt khi cô bước chân vào nhà họ Lê. Mẹ Lê so với ở trong tivi xinh đẹp hơn nhiều, thậm chí là hòa ái. Mà lúc này, mọi người đều đang tập trung đến người con con gái khác, cô có lý do gì phải vui mừng?

Lê gia quan hệ thân thiết với Cố Gia từ nhiều đời, người con gái của gia đình họ Cố sau khi tu nghiệp ở nước ngoài sẽ ra mắt cùng cậu chủ nhà họ Lê, Nhan Giác làm sao quên được việc Lê Tranh có vị hôn thê, tên tiếng Anh là Michel, tiếng Trung chẳng phải Cố Mễ hay sao?

Thì ra, hiện thực luôn luôn tàn khốc. Cô và Lệ Tranh sóng vai đứng cùng, cũng không biết biểu cảm trên mặt anh thế nào.

Tiếp theo thì sẽ thế nào? Nhan Giác gượng cười, làm thế nào để diễn tốt vai trò, tòi tệ nhất cô chỉ là một kẻ ngủ cùng đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Dám, không dám

【 Tình yêu ngọt ngào, xảy ra đơn giản, quá trình chua xót, kết cục khó được. 】

Cửa sổ sắt đất của Lệ gia được treo tấm màn mỏng, màu vàng nhạt hòa cùng hoa văn nhã nhặn bị đèn chiếu vào tạo thành phong cách tinh tế. Cổ Mễ đứng gần cửa sổ, bộ mặt hàm súc rơi lệ: "Anh, em đã trở về."

Toàn thân Nhan Giác khẽ run, âm thanh kia thiết tha như đang gọi một gã sai vặt trong bộ phim Hồng Lâu Mộng —— Cô rũ mắt xuống, rút tay mình ra khỏi tay Lệ Tranh, nữ chính đã quay về, có phải hay không cô chỉ là dự bị? Nghĩ đến đây, Nhan Giác tự giấu cười, không phải cô đối với tình yêu của mình không tự tin, là do bàn tay của người đàn ông đó đang run rẩy.

Lệ Tranh quả nhiên buông lỏng tay Nhan Giác.

Anh đi tới Cổ Mễ, tay run rẩy hơi hướng mặt về phía cô ta, như muốn ôm, cuối cùng lại biến thành nhẹ nhàng vỗ, bàn tay anh vỗ vào vai Cổ Mễ: "Cũng may là em không sao, thật tốt."

Là tốt vô cùng, Cổ Mễ không chết. Nhan Giác nhìn bóng lưng Lệ Tranh, đồng thời tự giấu, trong lòng cô có chút đau, xào xạt, giống như gió thổi ngang qua. Cô hít một hơi, điều chỉnh cảm xúc nặn ra nụ cười: "Máy trợ thính của Lệ tiên sinh dường như bị hư, vừa may tôi hẹn với bạn bè gần đây, thuận đường giúp anh ta lái xe tới."

Nhan Giác nhìn sắc mặt vẫn như cũ của mẹ Lệ Tranh, chẳng hề rung động, cô cũng thu lại nụ cười: "Lệ phu nhân chắc không biết tôi... À, tôi là do Lệ tiên sinh mời tới dạy về cho Lệ Viên, hơn nữa còn là đồng nghiệp mới của Cổ Mễ."

Thân phận này là thật. Lúc đó, cô cũng biết được cảm giác đau nhất là như thế nào, là cô tự tay dệt giấc mộng đẹp, lại bản lĩnh đem nó nghiền nát. Cảm giác này, so với đêm đầu tiên cùng với Lệ Tranh còn đau hơn!

"Được rồi, Lệ phu nhân, người tôi cũng đưa tới, tôi có việc phải đi." Nhan Giác thẳng thừng không câu nệ, lúc xoay người còn cố ý kéo kéo tay áo, cảm thấy như vậy mới giống lưu manh, trong lòng mới được thoải mái.

"Nhan Giác." Âm thanh Lệ Tranh ở phía sau truyền đến, ngay sau đó cổ tay cô bị anh bắt được.

Nhan Giác mỉm cười quay đầu, nhỏ giọng nói: "Lệ tiên sinh, đã gặp nhau thì cũng phải có lúc chia tay, thế này không cần cảm thấy mất mặt, không tận dụng lợi thế thì cũng đừng khiến em phải khó xử, được không?"

Cô kiên quyết rút tay ra, xoay người đi từng bước một đến cửa chính, mở cửa, bước ra, đóng cửa, nghe khóa cửa lộp bộp khép lại, nhiệt độ trên mặt lúc này hơi nóng, mới một chút đã vọt tới hộc mắt.

"Có gì lớn lao, đàn ông trên đời này thiếu gì cho mình chọn!" Lời nói đùa khi xưa của Văn Cảnh phút chốc an ủi Nhan Giác. Cô bước rộng chân, bốn phía đều đông nghẹt, cô một mình đứng trong gió lạnh, chân thật đau.

Chuông điện thoại lúc này giống như cây cỏ cứu mạng mang Nhan Giác từ khốn cùng chuyển sang trạng thái giải cứu, cầm điện thoại, câu thứ nhất chính là: "Nhiếp Văn Hiên, anh cuối cùng cũng chịu trở lại!"

Nhiếp Văn Hiên mới vừa kết thúc công việc ở Châu Âu, hơn ba mươi giờ ngồi trên máy bay, râu ria của anh ta sớm đã lởm chởm, khoa trương ước lượng nhìn người trước mắt: "Này, cặp mắt mông lung đó là thế nào, ưu thương ư, đau buồn ư. . . . . Cô bé à, giờ anh mới biết là em thật sự biết yêu rồi, nhanh như vậy đã thất tình sao?"

Anh ta trực tiếp nhìn ra được tâm trạng của Nhan Giác, cô bùng cái ly thủy tinh chứa đầy chất lỏng màu đen dựa về phía sau, mặt đờ đờ sắc khí như muốn nuốt hết cả quây rượ. Những viên đá trong ly thủy tinh va chạm vang lên, Nhan Giác ực xuống khoang miệng, sâu xa nói: "Chia tay trong hòa bình."

Thất tình và bị vứt là hai loại khái niệm, Nhiếp Văn Hiên mặc dù không rõ, nhưng anh ta vẫn hiểu ý tứ của cô. Nhiếp Văn Hiên cầm ly rượu của mình lên, đứng dậy dời bước đến cạnh Nhan Giác. Ghế salon bị hõm xuống, cánh tay anh ta lượn quanh trên vai cô, cô nghe anh ta nói: "Anh và em cùng nhau an ủi. Nhan Giác, anh cũng đang thất tình!"

"Cảm giác này chỉ giống như bị rận cắn ngứa, hà tất gì phải an ủi nhau?" Trong bóng tối, Nhan Giác xem thường Nhiếp Văn Hiền thấy rõ.

"Điều này dĩ nhiên không phải rồi, có chuyện bí kịch hơn muốn nói cho em biết!" Nhiếp Văn Hiền tiến tới bên tai Nhan Giác: "Bí kịch nhất là sau khi thất tình lại tìm được tình yêu mới. . . . ."

Nhan Giác nhìn chằm chằm về mặt thành thật của anh ta, cũng nghiêm túc gật đầu: "Những lời này em đợi hơn nhiều năm rồi, cũng nghe hơn nhiều lần, nhưng luôn là đồng thoại « Nghìn Lẻ Một Đêm », nói nhiều hơn nữa cũng không phải là thật. Lúc nào thì mới tìm được nữ ‘Ngộ Không’ đem ‘Yêu Nghiệt’ như anh thu phục, như vậy em sẽ tin, còn phải chúc phúc cho anh."

"Lần này là thật!" Anh ta vung tay cường điệu. Nhan Giác cười, trực tiếp đưa ly rượu của mình cộng vào ly anh ta: "Đừng nói nhảm, uống rượu đi!"

Đêm đó, nhiệt độ Thành Đô lần đầu tiên trên dưới 0 độ, Nhan Giác được Nhiếp Văn Hiền công ra khỏi quán rượu thì đã say mềm.

Bài hát đó không có lỗi, hoa không mê người người trước mê, từ bắt túy nhân nhân tự túy (1). Rượu cồn thật ra không mạnh lắm, khiến cho con người ta lâm vào say giấc mới là nỗi đau.

(1) Hoa không mê người người trước mê, từ bắt túy nhân nhân tự túy: tình ái không tự nhiên làm mê muội con người, chỉ có con người tự mình muốn đắm chìm trong tình ái. Rượu không tự nhiên làm say con người, chỉ có con người tự làm mình say qua men rượu.

Nhiếp Văn Hiền mới vừa trở về nước, người bên công ty kia vẫn còn đang trong giai đoạn lắp đặt lại thiết bị căn hộ cũ, bản thân anh ta còn phải chen chúc ở nhờ nhà người quen, cho nên làm thế nào để an bài chỗ ngủ cho Nhan Giác mới là vấn đề.

"Nhan Giác, nếu em không chịu trở về nhà? Giường của anh em một nửa, cùng nhau ôm ngủ, như thế nào?" Thừa dịp Nhan Giác lúc này không tỉnh táo, Nhiếp Văn Hiền nói chuyện có chút càn rỡ. Chỉ là báo ứng ngược lại, một khối đá nhô ra cản chân anh ta khiến anh ta vấp té, trực tiếp ngã sấp vào mặt cỏ bên đường.

Cuối tháng chín, mặc cỏ khô héo được thay thế bằng gai nhọn sắc bén đâm vào mặt anh ta, anh ta đau phát khóc. Vỗ vỗ cái mông, lại phát hiện Nhan Giác vẫn yên ổn nằm trên lưng mình.

"Nhan Giác, anh cũng không vội, đi đâu bây giờ." Phí một nửa sức lực, anh ta cứ nhiên ngồi xuống bãi cỏ chúi chúi mồ hôi trên trán giữa trời rét lạnh, cuối cùng chật vật đứng dậy. Anh ta ngồi trên cỏ, trợn mắt nhìn chằm chằm người đang ngủ say, hi vọng nghe được đáp án của cô. Chỉ không ngờ cô lật người, thành thật đáp: "Nhà."

"Nhà em bị thiêu rồi, không còn nhà nữa. Nào, anh dẫn em đi thuê phòng." Sau khi quyết định chủ ý, Nhiếp Văn Hiền công Nhan Giác lên, sai bước hướng khách sạn bốn sao gần đó.

Đèn đường nhấp nháy, ánh sáng vàng nhạt tụ lại thành khối, trời thu mát mẻ khiến người ta run rẩy. Nhiếp Văn Hiền cúi đầu công Nhan Giác đi, cái bóng phía sau anh ta kéo dài một đường, thỉnh thoảng bị gió thổi thành nhiều hình thù khác nhau. Anh ta bước chậm, sợ giống như khi nãy bị té, trên mặt có chút vết thương, anh ta mới vừa sờ qua, là một vết máu: "Em như vậy, sau này đừng bắt anh phải phụ trách em cả đời."

Nhiếp Văn Hiền lắc đầu tiếp tục đi: "Nhan Giác, có nhớ khi em và Hoắc Đông Xuyên chia tay, em đã nói gì với anh không? Đến bốn mươi tuổi, anh chưa lập gia đình, em chưa gả, chúng ta sẽ ở cùng nhau. Cho nên, có anh đây, đừng lo lắng."

Anh họ của Mai Diễm Phương (2) cũng từng nói với cô ta như vậy, Nhiếp Văn Hiền cũng từng nói với Nhan Giác như thế, chỉ là năm đó lời nói bị vùi lấp bởi thời gian, cát bụi bao phủ, tình cảm ập ủ trong lòng của người thiếu niên khi ấy đã thổ lộ rồi, cuối cùng chỉ có thể trở thành một đóa hồng khô, treo lơ lửng giữa căn phòng trống. Có lẽ chỉ nhìn thấy một chút màu sắc tàn dư của hoa hồng, tâm tình của người thiếu niên được bọc bạch khá mờ nhạt.

(2) Mai Diễm Phương: là một ca sĩ nhạc pop và diễn viên Hồng Kông nổi tiếng

Nhan Giác vòng đầu xuống, má phải dán trên lưng Nhiếp Văn Hiền: "Về nhà. . . . ."

"Tháng tới công ty sẽ sửa xong căn hộ của chúng ta, đến lúc đó chúng ta có nhà mới rồi, hiện tại anh và em giống nhau, đều là người vô gia cư, cho nên từ bây giờ em phải cảm ơn anh, vì anh đã tìm cho em được chỗ ở nhờ." Anh ta đứng lại, để Nhan Giác từ trên lưng chậm rãi trượt xuống, bọn họ đang đứng ở trước cửa khách sạn.

"Đến rồi."

"Tòa nhà B tầng 28, lầu năm. . . . ."

Nhan Giác nấc rượu. Cô và Nhiếp Văn Hiền vẫn ăn ý như ngày nào, lúc gọi điện thoại đồng thời mở miệng, ăn cơm gấp thức ăn cũng hầu như gấp rau cải, loại định mệnh này nhất định là chưa đủ duyên số, cuối cùng anh ta phải thuận theo lời nói của cô.

"Cũng đã chia tay, còn nghĩ nơi đó là nhà?." Thở dài, anh ta đi tới bên đường, đưa tay hoắc xe tắc xi. Từ nơi này, công Nhan Giác đi đến căn hộ của Lê Tranh, đoán chừng chỉ có anh ta mới có thể làm được, tận tình tiêu hao thể lực cũng cam tâm.

Lúc Nhan Giác tỉnh lại là gần chín giờ, điện thoại rơi trên mặt đất không ngừng reo, cô day day thái dương nhìn về bốn phía quen thuộc. Minh, tại sao mình trở lại đây, không phải mình cùng Nhiếp Văn Hiền uống rượu hay sao? Uống nhiều quá nên ngủ thiếp đi, mơ rất nhiều mộng, có người còn lau miệng và thay quần áo cho mình, mình lại còn cắn vào lỗ tai người ta, trực tiếp đem người ta đuổi ra ngoài. Tất cả mộng cảnh đều là hình ảnh hai người, cô, còn

có Lệ Tranh.

"Minh thật cố chấp, chia tay còn lại nằm mơ." Nhan Giác nhảy xuống đất, sờ sờ chiếc tất trắng bên chân trái, anh ta hẳn là cùng vị hôn thê vội vàng đoàn tụ, đâu có thời gian trở lại giúp mình, còn thay cả quần áo? Vớ cũng không cời.

Lắc đầu một cái, Nhan Giác khom lưng nhặt điện thoại.

Ngoài ý muốn, là điện thoại Văn Cảnh gọi tới.

"Không lo chăm sóc sức khỏe cho tốt, chạy tới trường học hay lại đi đâu đó hả?" Nhan Giác nhắm mắt vào liền hỏi.

Văn Cảnh hình như đang thu xếp đồ đạc, tiếng vang đùng đùng, qua nửa ngày, Nhan Giác mới nghe Văn Cảnh nói: "Chuyện lớn như vậy mà cũng không nói tớ biết, giáo viên mới tới không ngờ là vị hôn thê của Lệ Tranh! Mẹ nó, chiếm cái bàn không nói, còn chiếm luôn bạn trai của bạn tớ! Ông trời thật không có mắt! Lời nói hùng hùng hổ hổ của Văn Cảnh giống như đang lấy đồ đạc ném vào thùng rác, Nhan Giác, chờ tớ quay về, tớ nhất định sẽ làm cho cậu hả giận mới thôi."

Lời nói của Văn Cảnh khiến Nhan Giác mỉm cười, bất luận là Nhiếp Văn Hiền hay là Văn Cảnh, bọn họ đều mang lại cảm giác ấm áp cho cô. Cô thừa nhận, Lệ Tranh ở trong chuyện này không hề có lỗi, là cô hành động nông nổi và quá lý trí: "Biết rồi, cậu lo nghỉ ngơi đi, tớ và Lệ Tranh chia tay, anh ta tới hôm qua cũng không thêm về, chỉ có cậu thương tớ, đợi tớ, tớ trở về nhà với cậu ngay."

Văn Cảnh cười mắng một tiếng, nghĩ đến cái gì, lại nói: "Hôm nay có lên lớp không?"

Nhan Giác nhìn đồng hồ treo trên tường: "Mười giờ có tiết khái luận về nền phục hưng Văn Hóa Tây Phương, sao vậy?"

"Đừng đến, tìm người thay cậu đi." Vừa mới bình tĩnh được một lúc, nghĩ đến chuyện gì lại làm Văn Cảnh bức bối: "Chủ nhiệm chắc bị động kinh, nói tới nay trong trường sẽ tổ chức liên hoan, hoan nghênh giáo viên mới."

Nhan Giác nghe Văn Cảnh giễu cợt Cố Mỹ, đồng thời mặc quần áo vào: "Vậy thì không đi nữa, tớ thu dọn hành lý, trước đưa tới nhà cậu."

Cô làm việc cũng không dài dòng dây dưa, quyết định rời khỏi căn hộ của Lệ Tranh, đồng thời cũng ngắt kết nối điện thoại với Văn Cảnh.

Nhan Giác rất ít đồ, trừ một hộp nhỏ mang về từ Vân Nam cộng thêm mấy bộ quần áo, cùng với bổ sung một số chứng kiện môn học, lúc tới chỉ là một hành lý nhỏ, lúc rời đi cũng chỉ bao nhiêu đó.

Cô đứng ở trước cửa chính, tay cầm nắm cửa, chậm chạp cũng không muốn mở ra, nhưng cũng không muốn quay đầu lại. Hít thở mùi hương trong căn phòng kia lần cuối, cuối cùng quyết định đi ra.

Xách hành khỏi cửa, một chút âm thanh chậm chạp truyền đến. Nhan Giác quay đầu nhìn chăm chăm dưới đất, một bàn tay lôi kéo rương hành lý của cô, trên mặt Lệ Tranh một môi, vẫn như cũ mỉm cười: "Chào buổi sáng, em khỏe chứ".

Trên lỗ tai anh xuất hiện dấu đỏ kỳ quái, khiến cho cô nhớ tới giấc mộng của buổi tối ngày hôm qua.

Tình yêu quảng đại, để chúng ta yêu nhau, khiến chúng ta gần gũi.

Tình yêu keo kiệt, không những muốn chia sẻ, mà còn muốn đối phương gánh vác.

Tình yêu ngọt ngào, xảy ra đơn giản, quá trình chua xót, kết cục khó được.

Cho nên mới nói, giai đoạn ngọt ngào cũng chỉ là thời kỳ đầu, sau này giống như khắc cốt ghi tâm, cuối cùng là gian khổ phi thường.

Yêu, từ xưa đến nay không chỉ thuộc về hai người.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Cọc gỗ tình yêu

【Đến phút cuối Nhan Giác mới hiểu, thái độ và tâm tình đó, nói thế nào mới động lòng người】

"Nhức đầu sao, ngày hôm qua em uống nhiều như vậy?" Cả đêm không ngủ, trên cằm anh dường như mọc chút râu, lúc nói chuyện trên mặt còn mang theo một môi, nhìn qua vẫn không tệ.

Nhan Giác hơi khựng lại, đây có nên gọi là sự quan tâm cuối cùng trước khi chia tay? Cô thu hồi kinh ngạc, nhún nhún vai: "Cũng may, năm ly cocktail

cộng với vài chai bia, trong phạm vi em kiểm soát được."

"Đến tiền em à?" Giọng nói dứt khoát, Nhan Giác toan tính kéo hành lý đi nhưng bất thành linh bị Lệ Tranh nắm chặt, thờ dài, Nhan Giác từ bỏ ý định: "Anh muốn kiểm tra hành lý của em, xem em có mang thứ gì của anh đi không?"

Cô càng bất ngờ anh lại càng mỉm cười gât đầu, dáng vẻ nghiêm túc: "Ừ, muốn kiểm tra."

Nhan Giác cắn cắn đôi môi, sau đó buông ra: "Vậy thì kiểm đi, anh cẩn thận như vậy coi chừng lại đau mắt hột!"

Hôm nay cô mang giày đế bằng, lưu loát ngồi xổm xuống, kéo khóa hành lý, lấy ra vật dụng: "Đồ dùng hàng ngày, sáng năm, chiều ba, của anh sao?"

Nhan Giác nhủ mảy, Lệ Tranh lắc đầu.

"Váy dài bằng lụa, hiện tại không dùng nữa, cũng của anh sao?"

Nhan Giác lại nhìn, Lệ Tranh tiếp tục lắc đầu.

"Quần lót đen làm bằng tơ, của anh sao?"

Tiếp tục lắc đầu.

.....

Toàn bộ vật dụng lúc sáng Nhan Giác bỏ vào, bây giờ đều bị cô chặt vật lỏi ra, giống như đang tiến hành liệt kê từng chi phí trong mối quan hệ của bọn họ.

"A, thiếu chút quên thật rồi, còn có một vật của anh" Nhan Giác đưa tay, đưa cuốn sách qua cho Lệ Tranh, là quyển sách 《lý luận quân sự》. Trên bìa được làm bằng nhựa, người lính mặc quân phục màu xanh, tư thế nghiêm trang đang đứng chào cờ, Nhan Giác xúc động, nhìn không ra được cảm giác lúc này của cô. Cô thu tay lại, chuẩn bị lần nữa sắp xếp hành lý: "Xem xong rồi? Không có đồ của anh đúng không?"

"Còn có một cái." Vô luận là Nhan Giác thông minh cỡ nào cũng không tài nào hiểu nổi dự liệu của Lệ Tranh, giọng anh ảm áp, tao nhã lịch sự, giống như bây giờ anh đang nắm lấy tay cô, nhìn cô nói chuyện: "Em đem bạn gái của anh mang đi."

Nhan Giác biến sắc, ngồi chồm hồm đã lâu cô cũng cảm thấy mệt, bị một người đàn ông như vậy xé căng tinh thần ra, cô liền ngồi bệch xuống đất: "Lệ Tranh, bạn gái của anh, không đúng, phải nói là vị hôn thê của anh, cô ấy không có ở chỗ em, nếu như anh nghĩ lời nói của em. . . . ."

Cô mỉm cười một chút: "Ngày hôm qua em nói, chúng ta chia tay. Em cũng không phải loại người mặt dày mày dạn, miễn cưỡng chiếm đoạt người đàn ông của người khác, không phải ‘trạm’ của mình mà cứ cố gắng giành lấy thì quả thật thất đức."

"Nếu như cái ‘trạm’ ấy hi vọng được em chiếm thì sao?"

Lệ Tranh mặt dày, biểu cảm đó càng khiến Nhan Giác ngoài ý muốn kinh ngạc, cô giấy giấy tay: "Anh nói đùa cái gì vậy?"

"Nhan Giác, ngày hôm qua sau khi em bỏ đi, anh đã cùng mẹ và Cố Mễ nói rõ, anh không thể nào ở cùng Cố Mễ, người anh yêu chỉ có thể là em"

Nhan Giác từng xem qua một bộ phim truyền hình Nhật Bản, vào cuối những năm 80, màn hình TV khá thô, khi ấy hung thủ được bảo vệ đến cùng, trong khi người vô tội lại bị tố giác. Tình cảnh này rất giống với cô bây giờ, cô nhìn hai bên, tìm tòi chiếc camera có thể đang ẩn nấp.

Lệ Tranh ôm mặt cô, mỉm cười lạnh nhạt, cùng cô xác nhận: "Anh rất nghiêm túc."

Nhưng mà, trong tài liệu ông ngoại gửi đến, rõ ràng viết anh và Cố Mễ yêu nhau hai năm, còn chuẩn bị đi đến hôn nhân, Cố Mễ ngoài ý muốn tai nạn tử vong, Lệ Tranh vì nhớ người yêu cũ nên mới thành lập quỹ học bổng ở đại học Thành Đô, trước đó mấy năm anh và Cố Mễ còn đi đến tiệm sách kia

Anh nhìn thấu suy nghĩ của cô, hiểu rõ cô từng nghi ngờ cái gì, anh sờ vào tóc cô, chân chuyển ngồi xuống bên người: "Lệ gia và Cố gia là bạn thân giao, anh và cô ấy quen biết ở trước cửa tiệm sách, khi đó cô ấy từ Mi trở về, không tìm được sách huấn luyện quân sự, lúc ấy còn ngang ngược mắng ông chủ một trận. . . . ."

"Anh động lòng?" Nhan Giác thu hồi nụ cười, cảm giác mình bị ép nghe câu chuyện tình yêu của bọn họ: "Lệ Tranh, chuyện này không liên quan tới em, em cũng không muốn nghe."

"Có liên quan." Lệ Tranh hỏi hột đem Nhan Giác muốn chạy trốn kéo tay về. Anh giống như một ác ma dụ dỗ, Nhan Giác muốn cự tuyệt cũng không thể nào cự tuyệt, chỉ có thể rậm rập nghe theo.

"Năm ấy anh 27 tuổi, nghỉ phép về nhà liền bị người trong nhà an bài gặp mặt Cố Mễ, khi đó cô ấy chỉ mới 21. Em biết đấy, 27 tuổi không thể xem là trưởng thành, nhưng ở quân đội gần ngơ mấy năm, trong nhà sợ sau khi anh xuất ngũ thì tuổi đã cao. Cho nên, việc xem mắt này anh cũng không bài xích."

"Anh vui mừng đúng không, người ta trẻ tuổi, bộ dạng mắng chửi người khác cũng trở thành xinh đẹp." Nhan Giác rót cuộc nhện không được ghen tỵ. Lê Tranh không vạch trần cô, ngược lại mỉm cười, anh xoa xoa đầu cô: "Ừ, có một chút vui, dù sao thì cô ấy cũng là một cô bé tốt. Nhưng sau lần đó, anh phát hiện giữa anh và cô ấy không hợp. Anh ít nói, mỗi lần gặp mặt cô ấy đều nói anh nhàm chán, cô ấy thích trang phục của phim điện ảnh thì anh lại không biết, thứ anh biết, cô ấy lại không thích. . . . ."

"Không thích mà anh lại nhớ dai như vậy." Cảm xúc ghen tỵ giấu ở trong lòng lần nữa bật lên. Lúc học đại học, một người bạn cùng phòng của Nhan Giác từng nói, lời hứa của bọn đàn ông phát ra chỉ có hơn phân nửa thật lòng, để bảo vệ cuộc sống mà cuối cùng trái tim cũng bị sự thay đổi nghiền nát thành mảnh vụn. Cho nên mới nói, thà tình nguyện tin trên đời có quỷ, cũng đừng tin tưởng cái miệng của bọn đàn ông. Cô vẫn cảm thấy Lê Tranh và những người đàn ông khác không giống nhau, nhưng mà trước mắt, sự giải thích này không cách nào thuyết phục được cô.

Cô biết Lê Tranh lâu như vậy, lần đầu tiên nghe anh than thở, Lê Tranh thở dài một tiếng, tràn đầy bất lực: "Nhớ lại cũng có thể xuất phát từ tình yêu, cũng có thể là do áy náy. Gặp chuyện không may ngày ấy là ngày anh hẹn Cô Mễ để thuyết phục cô ấy giải trừ hôn ước. Tai nạn xe trên đường cao tốc, chuyện sau đó anh không nói chắc em cũng hiểu."

Kinh thánh nói, Đấng Tạo Hóa dùng 6 sáu ngày để tạo dựng trời và đất, ngày thứ 7 tạo ra người đàn ông. Bởi vì Đấng Tạo Hóa nhìn thấy người đàn ông đó sống một mình quá cô đơn, thế là ngài đợi đến khi người đàn ông đó ngủ say, lấy xương sườn của người đàn ông để nặn ra người phụ nữ. Vì vậy, một người phụ nữ là xương sườn của một người đàn ông. Mỗi một người đàn ông tìm kiếm xương sườn của mình, chính là để tìm được người mình yêu.

Có người tìm được xương sườn lớn, miễn cưỡng chêm vào ngực nhưng lại không phù hợp, đó là biến ứng của tình yêu.

Có người tìm được xương sườn nhỏ, giắt trước ngực treo lủng lẳng, gọi là loại tình yêu tạm bợ.

Lê Tranh không muốn lừa dối bản thân, anh đối với Cô Mễ là cảm giác chân thành, nhưng đó không hẳn là yêu.

"Nhan Giác, cho nên không có vị hôn thê, cũng không liên quan Cô Mễ, từ đầu đến cuối người khiến anh động lòng, cô ấy biết hút thuốc lá, thích uống rượu, uống say còn mượn rượu làm càn!" Hai tay Lê Tranh ôm mặt Nhan Giác. Từ con người màu đen trong suốt ở phía đối diện, Nhan Giác nhìn thấy hơi nước trong đôi mắt mình.

Thật sự khi đến bước này, trải qua rồi cô mới biết, cái gì sâm banh hoa hồng, cái gì nhẫn kim cương và ngôi nhà, cũng không bằng người đàn ông đang ngồi chồm hổm ở trước cửa trong hành lang, không có chút hình tượng, nghe anh ta kể về chuyện tình tan vỡ trước kia, nghe anh ta nói một câu, duy nhất là lời nói thật lòng mang theo cảm giác lãng mạn, bất giác rơi lệ.

Anh biết cô nghĩ gì, muốn nghe cái gì, trong tâm trí cô anh như một người đàn ông trưởng thành, hiểu rõ và che chở tất cả tư tưởng cho cô. Cũng chính bởi vì anh như vậy, cô giống như mất đi vật quý lúc bé, hiện tại lần nữa tìm được, thất thanh khóc rống.

Lê Tranh ôm mặt Nhan Giác, vỗ nhẹ sau lưng: "Ừ, tin tốt anh đã nói xong, nhưng còn một tin xấu."

"Chỉ cần những lời vừa nãy không phải giả dối, những chuyện khác không coi là xấu."

Nhan Giác ngồi bệch dưới đất, Lê Tranh lau nước mắt nước mũi cho cô, căn hộ sát vách lúc này mở ra. Nhan Giác từng gặp qua chủ nhà, nam là ông chủ của một công ty máy tính, hơn ba mươi tuổi, nữ nhỏ hơn một chút, tuổi còn trẻ nhưng mà trên mặt luôn trang điểm đậm, bình thường cô ta hay mang mặt kính mát, Nhan Giác chưa từng thấy rõ diện mạo, nhưng mà hôm nay ngược lại. Nhan Giác ngoài ý muốn phát hiện, người nọ hẳn là nữ diễn viên chính của bộ phim «Hoa Cúc Nhỏ», được thay thế cho Liya Phạm.

Cô ta không hề phát hiện Nhan Giác đang ngồi dưới đất, trong tay cô ta cũng đang xách hành lý đi ra, lúc ấy Nhan Giác suy nghĩ: hôm nay là ngày thích hợp chia tay, hàng xóm cùng nhau đồng hành.

"Tần Mộ Nhiên, chuyện kia anh giải quyết không xong, đừng nghĩ đến việc tìm em!" Âm thanh cô ta có chút khàn, giọng nói lại rất lớn, dễ dàng khiến cho người khác giật mình, tiếng khóc Nhan Giác lập tức dừng lại. Ngay tại lúc đó, cô ta mới phát hiện bọn họ, cô ta không lên tiếng, môi mím chặt, đeo mắt kính, xách hành lý đi.

Người đàn ông có tên Tần Mộ Nhiên cuồng cuồng muốn đuổi theo, thấy người ngoài ở đó, do dự một lát, yên lặng trở về phòng đóng cửa.

"Ừ, chúng ta tiếp tục ở chỗ này nói chuyện, hay em muốn vào nhà?" Nước mắt trên mặt Nhan Giác toàn bộ ướt đầm trên tay Lê Tranh, anh chỉ chỉ lòng bàn tay rồi nói.

"Em muốn về nhà!" Hiểu lầm không còn, Nhan Giác không muốn kiêu cách, dù là tin xấu, cô cũng có thể gánh vác. Nhan Giác duỗi tay ra, muốn Lê Tranh ôm cô đi vào.

Lê Tranh đang cười, điện thoại di động trong túi Nhan Giác vang lên, cô lấy ra nhìn, là chủ nhiệm ở trường đại học. Khóe miệng cô nhếch lên, ấn nút tiếp nghe: "Chủ nhiệm, tôi cùng đồng nghiệp mới không có giao tình, chờ khi nào bồi dưỡng được, tự tôi sẽ đền bù việc đãi người mới!"

Cổ gả bộ khuôn mặt tươi cười, loại chuyện như vậy rất tiêu hao Calo, buổi sáng cô chưa ăn gì, không muốn dư thừa tồn thêm cho 'tình địch' Cô Mễ.

"Trực tiếp nói như vậy, không sợ đắc tội lãnh đạo sao?" Lê Tranh ôm lấy Nhan Giác mở cửa đi vào.

Giống như đánh xong thắng trận: Cô giơ tay lên ôm cổ 'chiến lợi phẩm' là Lê Tranh: "Anh đâu phải là ngày đầu tiên quen biết em"

Sau đó bọn họ trao nhau nụ hôn nóng bỏng, vẫn hôn từ phòng ngủ đến trên giường, cuối cùng là quan hệ tình dục. Một niềm vui tràn trề, Lê Tranh sau đó đem tin tức xấu nói cho Nhan Giác.

Vào một buổi sáng thứ năm, trên một chiếc giường ấm áp, bị chính người mình yêu ôm thật chặt trong ngực, tin tức xấu gì cũng không thể ngăn trở tâm tình của Nhan Giác.

"Cho nên, mẹ anh nhất định phản đối chuyện của chúng ta?" Nhan Giác đem chuyện tối hôm qua Lê Tranh thuật lại, cho ra kết luận. Lê Tranh ôm cô, gật đầu.

"Cho nên anh bây giờ đứng cùng chiến tuyến với em, chuẩn bị cùng nhau đối phó với các trường bối?" Nhan Giác ưỡn cổ, cắn nhẹ vào chiếc cằm đang lúng phúng râu ria của Lê Tranh, gai ngứa nhột nhột.

"Nếu không ai lại nửa đêm chờ một cô gái say rượu về nhà, giúp cô ta thay quần áo, còn bị cô ta vừa cắn vừa đạp khỏi cửa, ở ngoài cửa ngồi xồm cả đêm? Trong quân đội cũng đã hủy bỏ cách xử phạt về thể xác này rồi." Mặt Lê Tranh bất lực, cúi đầu bất được đôi môi đang lẩn trốn của Nhan Giác.

Cô cười khúc khích: "Vì vậy, chúng ta phải bắt đầu chiến đấu ngay từ bây giờ. Lê tiên sinh, chúng ta ‘làm’ lại một lần nữa đi!"

Đàn ông hạnh phúc là có một người phụ nữ nguyện ý để cho anh ta quan hệ, phụ nữ hạnh phúc là có một người đàn ông theo mình cùng nhau kiên định.

Ga giường trong phòng ngủ ở căn hộ 28, tầng 5, tòa nhà B ngày hôm đó giống như ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài.

Thủ đoạn của chủ nhiệm tương đối nhanh hơn so với Nhan Giác nghĩ, hai ngày sau, cô ngồi ở trong phòng làm việc, hiệu trưởng trực tiếp gọi điện thoại tới. Nói mấy câu, Nhan Giác cúp điện thoại, thời tiết đầu tháng mười, bầu trời Thành Đô mờ mịt, là một trời đầy mây, mở đèn trong phòng, Nhan Giác nhìn về phía phòng làm việc của Văn Cảnh, nhận ly nước mỉm cười: "Văn Cảnh, tớ đi uống trà với hiệu trưởng. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Phía dưới bầu trời là thành phố

【Trong tình yêu, thừa nhận không dễ, chung độ càng khó hơn】

Hôm nay là lập đông (1), Nhan Giác bị trường học cho nghỉ dạy đã là ngày thứ 33, ngoài cửa sổ tuyết mịn tung bay.

(1) Lập đông: bắt đầu mùa đông vào khoảng tháng mười âm lịch

Nói uẩn chuyển hàm xúc một chút, đây là quang cảnh lãng mạn nhất, người nữ vui mừng hơn hờ hững thụ sự ấm áp trong lòng bàn tay của người nam. Nói đơn giản và thực tế, một nhúm tuyết mịn rơi xuống, kết quả cả đầu của nam lẫn nữ đều ướt.

Nhan Giác ngồi bên cạnh lò sưởi, bên tai thỉnh thoảng vang lên tiếng rộp rộp của than củi, cách đó không xa là âm thanh của máy cà phê vang dội sùng sục, hương vị hơi đắng của cà phê được bọc trong Medellin phiếu điều vào chớp mũi, nghe nói đây là quà của bạn thân Bộc Ngọc gửi tới từ Indonesia.

Trong chốc lát, một nhân viên trong quán đã bung ly cà phê đến bàn Nhan Giác: "Nhan tiểu thư, bà chủ nói đây là loại cà phê rất ngon, cô uống thử."

"Ừ." Đầu ngón tay Nhan Giác dọc theo ly cà phê quay một vòng: "Bà chủ của các người còn chưa tới sao?"

"Cô biết đấy, gần đây bà chủ có một vụ án hơi khó giải quyết, nhưng bà chủ nói sẽ đến, cô cứ ngồi tạm ở đây." A Tường cúi người xuống, bước đi.

Vụ án khó giải quyết sao? Một vụ án, Bộc Ngọc là luật sư, bị cáo lại là Lâm Uyên. Cái này gọi là gì? Không phải oan gia không đùng độ. Nhan Giác ngược lại không lo lắng cho Bộc Ngọc, người đàn ông kia xem như tàn bạo vô tình, đối với Bộc Ngọc luôn không đành lòng. Kỳ quái, Lâm Uyên rõ ràng là bị cáo, Nhan Giác lại biết hẳn mới là kẻ cầm đầu phía sau.

"Oan gia. . . . ." Nhan Giác thầm than một tiếng, bung ly cà phê lên uống một hớp, mùi vị quả thật rất ngon, nhưng không phải hương vị êm dịu.

Nửa ly cà phê vào bụng, mặt của Nhan Giác bị lò sưởi trong tường ấm nóng đến hồng hào, cô nhìn ngoài cửa sổ, hiểu tại sao mình luôn thích tính cách của Văn Cảnh: ông xã đứng tại chỗ, cũng không cần ông xã giúp đỡ, trực tiếp đem đầu lắc lắc để các bông tuyết trên đầu rơi tứ tung, người phụ nữ này không phải bình thường.

Không đợi được Bộc Ngọc, Nhan Giác hướng phía cửa phát tay một cái với người đang đi đến: "Ồ đây."

Lúc ấy cô lên đại học, Bộc Ngọc vẫn còn ở nước Pháp, Văn Cảnh không có cơ hội tới đây, khi đó quán này vẫn chưa tồn tại. Đứng ở bên cạnh chỗ ngồi của Nhan Giác, Văn Cảnh chưa chịu ngồi xuống: "Nhan Giác, lần trước tới đây tớ nhớ rõ không có cái lò sưởi này, còn nữa, phong cách trang trí. . . . . Cậu cũng thay đổi? Còn nữa, cậu không phải nói là chị họ cậu đề nghị cậu vẽ một bức tranh treo ở đây sao? Tranh đâu?"

“Thay đổi phong cách là do trang trí, bức tranh không được sử dụng vì chị họ của tớ vừa quyết định không dùng nữa, cho nên toàn bộ trang vẽ hiện nay đang nằm trong kho.” Nhan Giác dời vào trong một chút, trực tiếp kéo Văn Cảnh ngồi xuống. Chỉ cần nói đến vấn đề này, Nhan Giác cảm thấy Văn Cảnh và chị họ của mình có bất đồng lớn, Nhan Giác làm việc mặc dù tùy tính, nhưng vẫn là có kế hoạch, cùng Bộc Ngọc không giống nhau. Bộc Ngọc một khi tâm huyết dâng trào, chỉ trong vòng mười ngày đem một cách thức tiêu chuẩn lãng mạn của Pháp đổi thành một phong cách nước Anh.

Nhan Giác nhìn chăm chăm vào lò sưởi, rõ ràng là hình dạng cổ xưa nhưng lại theo tiêu chuẩn hiện đại, cảm thấy chị họ của mình cũng có đầu óc, lĩnh vực kinh doanh khá tốt. Ba giờ chiều, không sớm không muộn, quán cà phê người ra người vào, không tính chật hẹp thì cơ hồ không còn chỗ trống.

Nhan Giác ngồi ở vị trí nóng nhất, sau lưng là quầy cà phê, cô nghe Văn Cảnh liên thoảng không ngừng tố cáo mình nghỉ phép, mách lẻo lãnh đạo khó khăn, Trình tiên sinh trước sau như một ngồi ở bên cạnh an tĩnh nghe vợ mình nói.

“Chủ nhiệm thật là quá đáng, tháng trước phòng chúng ta được thêm tiền thưởng, tớ thay cậu đến hỏi, bà ta nói rằng nghỉ phép không có phúc lợi. Mẹ kiếp, là cậu tự mình nghỉ phép sao! Đám bại hoại đó.” Văn Cảnh không để ý hình tượng, hừm to tiếng, Trình Bắc Vọng vỗ vỗ tay cô ta, ý bảo đừng quá kích động. Nhan Giác nhìn anh ta nói: “Trình tiên sinh, bạn thân của vợ anh đang rất đối bụng, có thể nhờ đôi chân của anh giúp em một chút việc hay không?”

“Muốn ăn cái gì?” Trình Bắc Vọng thật thà cười một tiếng, trước sau như một dễ dàng mở miệng. Nhan Giác cũng không khách sáo: “Em muốn một phần bò bít tết, hai cánh gà chiên giòn, và một Pizza Hut. Cậu thì sao?”

“Cũng vậy.” Văn Cảnh buông tay, cô đi làm lại đã nửa tháng, hôm nay khóa trình kết thúc, chưa kịp ăn cơm, bụng cũng đói. Trình Bắc Vọng lại không đồng ý: “Cánh gà chiên không tốt cho sức khỏe.”

“Chính là em muốn không khỏe mạnh!” Văn Cảnh nói một câu đem Trình Bắc Vọng đuổi ra cửa.

“Cậu không cần phải lo lắng cho tớ, không đi làm thì có thời gian vẽ tranh, có thời yêu đương, so với trước kia còn thoải mái hơn nhiều.” Nhan Giác cố ý đem Trình Bắc Vọng đuổi đi: “Còn cậu, với mẹ chồng như thế nào rồi?”

Chuyện Văn Cảnh sẽ sinh non cuối cùng cũng không giấu được, bà ta sau khi biết liền nổi giận lôi đình, nghiêm trọng là khi Văn Cảnh đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói chuyện đứa bé có thể sinh ra là rất khó.

“Còn thể nào nữa, bắt đầu nói quy tắc với tớ, chỉ chờ đến ngày cuối cùng chẩn đoán chính xác tớ mà vô sinh thể nào bà già đó cũng nặng nề kêu Trình Bắc Vọng ký giấy ly hôn.” Văn Cảnh nhún nhún vai, nhận lấy ly sữa tươi từ tay A Tường: “Tuy nhiên, Trình Bắc Vọng nhà tớ cũng rất kiên trì, anh ta nói dù có đứa bé hay không thì vợ chỉ có một.”

Khi Văn Cảnh tươi cười gọi thẳng tên Trình Bắc Vọng thì Nhan Giác phát hiện, tất cả phụ nữ khi nhẫn nại đến ranh giới cuối cùng đều giống nhau —— người đàn ông luôn đứng phía sau ủng hộ họ. Nhan Giác lại gọi một ly cà phê, sữa tươi Văn Cảnh cũng uống một nửa, Trình Bắc Vọng một thân bóng tuyết xuất hiện tại trước cửa quán, trừ trong tay là Pizza Hut, bên cạnh còn có thêm một người.

“Nhan Giác, Lê Tranh gần đây có phải không còn rảnh rồi, mấy giờ thì tới đón cậu?” Nhìn thấy Lê Tranh và Trình Bắc Vọng cùng nhau vào cửa, Văn Cảnh mới thu hồi vẻ mặt như đưa đám, một khuôn mặt tươi cười. Nhan Giác cũng cười, Đúng vậy, chỉ cần không phải người ra về ta đây, đều không ngại đem vết thương của mình lật ra cho người khác thấy.

Cô biết Lê Tranh che giấu cô những gì.

Nhan Giác một tay chống cằm, mặt cười xấu xa nhìn tới cái hộp trong tay Trình Bắc Vọng: “Trình tiên sinh, không được rồi, không phải là thịt bò bít tết và cánh gà sao? Cánh gà đâu?”

Pizza Hut và canh hải sản là thứ mà Nhan Giác nhận được.

“Anh tới trước cửa Pizza Hut, vừa lúc gặp phải Trình tổng, nghe Trình tổng nói đang mua đồ ăn cho bọn em, cuối cùng chúng tôi cùng nhau đồng lòng, đem cánh gà đổi thành canh hải sản, mặc dù Pizza Hut cũng không tốt lắm, dù sao cũng khá hơn cánh gà một chút.” Lê Tranh mượn chỗ ngồi của Văn Cảnh, anh ngồi xuống bên cạnh Nhan Giác. Trình Bắc Vọng cũng đồng thời giành được người ‘của mình’.

“Anh và Trình Vọng Bắc quen nhau?” Nhan Giác uống canh hải sản, chậm rãi nếm mùi vị thơm lừng, so với tưởng tượng cũng không tệ. Cô ngẩng đầu lên, tay vén tóc nhìn Lê Tranh.

Văn Cảnh đang chú tâm cắt miếng thịt bò, Trình Bắc Vọng ngược lại trả lời: “Mặc dù anh thiên về bách hóa tổng hợp, còn Lê tổng kinh doanh vật liệu xây dựng, nhưng Nhan Giác à, bọn anh đều là thương nhân, em không nên thắc mắc kỳ quái như vậy, có gì mà phải ngạc nhiên?”

“Lúc nào cũng Trình tổng, Lê tổng, em và Nhan Giác quan hệ gì, hai người cứ xưng hô kiểu cách, lúng túng không?” Văn Cảnh cực đối nuốt xuống trong miệng miếng thịt bò bít tết, mắt tròn trĩnh nhìn Trình Bắc Vọng.

“Vâng, nữ hoàng đại nhân, tại hạ lần nữa đã biết. Trình Bắc Vọng, chồng của Văn Cảnh.” Trình Bắc Vọng cách cái bàn đưa tay qua. Lê Tranh cũng đưa tay: “Lê Tranh, chồng của Nhan Giác. . . . chỉ là dợ bị.”

Nhan Giác một cước hung ác đạp gót giày Lê Tranh, lại thành công khiến cho Lê Tranh thay đổi lời nói.

Bốn giờ chiều, công ty Trình Bắc Vọng đột nhiên có chuyện, Văn Cảnh đi theo anh ta về trước, Lê Tranh ngồi đợi Nhan Giác một lát, Bộc Ngọc vẫn như cũ không trở về. Ánh mặt trời chói chang bị nghiền nát bởi thời tiết mùa đông, trời tối rất nhanh. Để lại lời nhắn cho A Tường, Nhan Giác đi ra cửa chờ Lê Tranh lấy xe.

Đêm vẫn chưa tới, đèn đường rọi sáng đầu tiên, bầu trời tuyết trắng lung linh rơi trên mặt đất với ánh sáng vàng nhạt, trời lạnh và ẩm áp. Nhan Giác đứng một mình trong tuyết, đột nhiên bước chân đi về phía trước.

Ranh giới ở địa phận này rất ít xe, áp lực chông chát của tuyết cũng không nhiều, Nhan Giác dẫm lên trên, dưới chân là tiếng lộp độp. Trước đây cô từng xem qua một bộ phim, diễn viên đi dọc trên tuyết nhưng hòa âm vang lên chỉ là do một túi tinh bột làm ra, tuyết đó được người ta khéo léo tạo ra, tuyết dưới chân cô mới chân thật nhất.

Bánh xe Infiniti giảm âm, lặng lẽ lái đến bên người Nhan Giác, Lê Tranh quay cửa kính xe xuống: “Đi xa như vậy, em không thấy lạnh sao?”

Giọng nói của anh nhẹ nhàng, ở trong đêm tối tinh xảo giống như chỉ cần cô lớn tiếng trả lời cũng sẽ làm anh tan chảy. Nhan Giác gác mặt mình lên cửa sổ xe bĩu môi: “Lê Tranh, hôm nay chúng ta cùng nhau đi bộ về nhà sẽ như thế nào?”

Nhan Giác không biết Đào Tinh Oánh (2) đi bộ đến Newyork cần bao nhiêu dũng khí, cô chỉ biết mình quyết định đi bộ về nhà đơn thuần từ tính khí nhất thời. Trời rất lạnh, cô chỉ mặc một cái áo mỏng bằng lông, cũng không giữ ấm được cơ thể, nhưng lòng bàn tay Lê Tranh thật ấm.

(2) Đào Tinh Oánh: một ca sĩ Đài Loan

Cô cười, thì ra là cảm giác giả tạo cũng không tệ lắm.

“Gần đây công ty của anh thế nào?” Nhan Giác đi vòng qua sau lưng Lê Tranh, từ phía sau bắt lấy hai cái tay anh, sau đó dẫm lên đầu chân anh.

“Cũng không tệ, mới vừa hoàn thành hai hạng mục, có thể nghỉ ngơi một thời gian.” Lê Tranh đi chậm, mỗi một bước cũng dẫm đến kiên cố, giống như đang vì cô gỡ một vùng bình địa. Nhan Giác cúi đầu, “Một thời gian là bao lâu?”

“Chỉ một thời gian.”

“Lê Tranh, anh thật sự không muốn nói cho em biết, hợp đồng trong tay công ty Aizen không còn nữa, năm nay không phải anh đang dự tính ký kết cùng chính phủ? Mấy ý tưởng hợp tác không phải đã bị hủy bỏ bởi áp lực từ mẹ anh? Lê Tranh, anh và em ở chung một chỗ, em hi vọng được biết tất cả về anh, là tốt hay xấu, là tất cả.”

Nhan Giác đứng lại, Lê Tranh cũng dừng bước. Anh xoay người, bộ dáng ẩm áp nhìn gương mặt đông lạnh đến hồng hào của cô: “Vốn là không muốn lừa dối em, anh muốn chờ đợi tất cả mọi chuyện, sau đó vô điều kiện nói cho em biết: Anh đã nghèo rớt mồng tơi, công ty phá sản, anh lại không thể đứng trên bục trao giải cho người gọi mình là ‘kẻ phá của’. Anh không còn gì hết, em có phiền không?”

“Phiền cái đầu anh ấy!” Nhan Giác ghé đầu sát miệng Lê Tranh cắn một cái: “Nếu thật sự có một ngày như thế, chúng ta sẽ sống nương tựa lẫn nhau, hai người nghèo rớt mồng tơi, sau đó em mỗi ngày mang theo anh đi trên phố rao hàng, dựa vào gương mặt của Lê tiên sinh, một ngày bán đi bảy tám lần cũng đủ chúng ta có kế sinh nhai. . . . .”

Nhan Giác càng nói càng kỳ quặc, tự mình cười trước.

“Anh là mặt hàng không được bán, chỉ có thể để em sử dụng trong việc cá nhân, có mơ em cũng đừng nghĩ.” Lê Tranh cúi đầu, hôn nhẹ trên một mảnh bông tuyết dính trên mặt Nhan Giác.

“Được rồi, em tìm một cách khác, cùng lắm thì em về tranh nuôi gia đình, anh làm người mẫu, người mẫu khóa thân. . . . .” Thời điểm ngưng ngừng buồn bã đã không còn, thay vào đó là tiếng cười khúc khích của cô vang vọng.

Nhan Giác dậm chân một cái, mới phát hiện giày mình đã ướt, thật lạnh.

Lê Tranh cũng nhìn thấy, anh buông tay Nhan Giác ra, xoay người ngồi xổm xuống: “Thôi nào, chúng ta về nhà.”

Nhan Giác sững sờ, sau đó hắng giọng leo lên lưng Lê Tranh.

“Lê Tranh, khi còn đi học anh có từng học qua bài 《Phía dưới bầu trời là thành phố》 hay không?” Nhan Giác nhìn cái bóng của mình và Lê Tranh bị đèn đường kéo dài kéo ngắn trên mặt đất, mắt cô hơi khô.

“Xa xa đèn đường chiếu rọi,

Dường như có vô số ngôi sao tỏa sáng.

Ngôi sao trên bầu trời phát hiện,

Dường như có vô số đèn đường.

. . . . .”

Cô vẫn biết giọng nói của anh rất dễ nghe, mặc dù cô không biết đọc thơ, nhưng cô lại nghe được chính âm điệu ôn tồn của anh trong tai mình. Nhan Giác nằm ở trên lưng Lê Tranh, trước ngực tiếp tục tồn tại thứ nhiệt độ thuộc về mình, cảm thấy thời gian này vô cùng ấm áp, có thể so sánh với khoảnh khắc trên quý hiếm có nhất trên đời.

Hạnh phúc là gì? Không phải là sự giàu sang, là khi bạn biết rằng có người luôn đứng sau lưng bạn, dõi theo từng bước chân bạn đi, nở nụ cười mãn nguyện, cùng bạn đồng cam cộng khổ.

Hạnh phúc là gì? Là ngay khi giày bạn ướt, anh ta tình nguyện công bạn trên lưng, ôn tồn kiên cố từng bước về nhà.

Lãng mạn là gì? Đơn giản là khi đầu bạn dính tuyết, anh ta lặng lẽ lau cho bạn.

Trên thế giới này, chuyện lãng mạn nhất đối với Nhan Giác mà nói, được nằm ở trên lưng của một người đàn ông, cùng nhau hát một bài thơ «Phía dưới bầu trời là thành phố», nhìn đường đèn chớp tắt.

Trong tình yêu, thừa nhận không dễ, chung độ càng khó hơn.

Đền đường lượn lờ, tuyết mịn bông bành, bóng dáng của hai người cuối cùng ở phía xa xa kết hợp thành một.

Khi Nhan Giác phát hiện tin nhắn của Bộc Ngọc gần như đã là mười một giờ đêm, lúc ấy Lê Tranh ở thư phòng sửa sang tài liệu, Nhan Giác ở phòng ngủ trên giường lật chuyền thật lâu, Lê Viên sớm đã bị cô dỗ ngủ.

Có chuyện Nhan Giác nghĩ mãi không ra, Vương Anh không đồng ý chuyện cô qua lại với Lê Tranh, tại sao còn để cho cô cháu gái ở cùng bọn họ?

Lê Tranh xuất hiện tại cửa phòng ngủ, cầm trong tay điện thoại di động của cô: “Em có tin nhắn.”

Bộc Ngọc nhắn tin như sau: sáng mai chín giờ ở nghĩa trang Cổ Liệt, gặp ở chỗ cũ.

Nhan Giác nhớ tới, ngày mai là ngày giỗ của bà ngoại, cô ngẫm lại, hiểu được ngày mai gặp nhau có ý nghĩa gì. Chỉ là binh đến tướng chặn, ai sợ ai đây?

Cô đưa di động đặt trên bàn, hướng Lê Tranh giang hai tay ra: “Vạn Tuế Gia, hôm nay muốn sủng hạnh người, ý người thế nào?” (3)

(3) Ý của Nhan Giác tức là hôm nay cô có ý muốn gần gũi anh, hỏi anh suy tính thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đồng ý

[Chỉ có trải qua nỗi đau con người mới có thể khắc cốt ghi tâm, cũng chỉ có tùy theo lòng mình con người mới có được hạnh phúc.]

Nghĩa trang Cổ Liệt nằm ở phía Đông Bắc của thành phố, có diện tích 30000 m2, có kích thước tương tự biệt thự vườn Phi Thúy, địa hình tuyệt vời, hướng về phía nam, dùng cách nói của thầy tướng số đây là một nơi tuyệt vời cho người đã khuất.

7 giờ, Nhan Giác ra khỏi cửa, ngồi trên xe buýt nhỏ hẹp, xe chở tất cả 30 người lác lác về phía nghĩa trang ngoại thành. Ngoài cửa sổ, hoa tuyết còn đang lay động theo chiều gió, từng mảng màu trắng nhiều hơn ngày hôm qua, từng phiến, từng phiến nổi tiếp nhau. Nhan Giác không một giây phút nào là không nhìn ra cửa sổ nhỏ màu trắng, nhìn nữa cũng không thấy mặt khác của cảnh vật. Buổi tối ngủ muộn lại dậy sớm nên cô có chút buồn ngủ.

Bánh xe di chuyển qua lớp tuyết dày đặc xung quanh, thân xe lắc lư, mí mắt Nhan Giác nặng nề, chính xác là ngủ thiếp đi. Nếu như không phải xe đã đến trạm, lái xe tới gọi, Nhan Giác không biết là mình sẽ ngủ bao lâu. Cô lắc bả vai cứng nhắc, lấy túi xuống xe.

Tuyết giống như bầu trời đông cứng nước mắt, rơi không ngừng nghỉ. Nhan Giác đứng trước cửa nghĩa trang, trầm nghĩ lần trước tới nơi này là lúc nào. Hình như là năm thứ hai đại học, lúc ấy ông ngoại còn là ông ngoại, không cùng bọn họ cắt đứt quan hệ.

Thờ dài, Nhan Giác nhắc chân tiến vào trong.

Mộ bà ngoại Nhan Giác nằm ở khu thứ ba, phía Tây nghĩa trang Cổ Liệt, trước bia mộ có 3 cây hoa hồng, chúng do mẹ Nhan Giác- Bộc Vân Tụ đích thân trồng. Trời lạnh, hoa hồng không nở, chỉ có mấy chạc cây trơ trụi.

Bộc Giá Tường đứng ở bên cạnh bia, một tay cất cành, nghe tiếng bước chân của Nhan Giác dần tới gần.

“Mấy đứa trẻ này, đều không để cho ta bớt lo.” Bộc Giá Tường dậm dậm cái gậy bằng tay trái, xoay người, gương mặt chỉ tiếc rên rứt không thành thép: “Tiểu Giác, năm đó khi mẹ con kết hôn với ba con, ta cũng đưa nó đến trước bia mộ bà ngoại con, hiện tại con muốn ở cùng một chỗ với tên tiểu tử Lê,

ta cũng dẫn con tới gặp bà ngoại, biết tại sao không?”

Gió Bắc thổi, tóc Bộc Giá Tường bị gió thổi tung, Nhan Giác tỉnh mắt, lại hoảng hốt không biết là tóc ông ngoại đã điểm bạc, như tuyết trắng tung bay, lúc đó, cô ý thức được rằng sự già nua lại dễ dàng như vậy, đột nhiên cô không muốn tranh luận cùng ông, cô đi tới đỡ ông ngoại: “Tại sao ạ?”

“Bởi vì ta không muốn con gái và cháu ngoại ta yêu thương nhất dẫm vào vết xe đổ của ta...”

Bộc Giá Tường kể chuyện rất dài, hoàn toàn trái với dự đoán của Nhan Giác. Đây là lần đầu tiên Nhan Giác biết bà ngoại cô lại xuất thân từ gia đình như vậy.

Bà ngoại họ Từ, là học giả uyên bác, nổi tiếng là nhà khoa học Từ Quang Khải, vậy mà cô không biết đến gia đình của tổ tiên, trước gia đình bà sống ở trung tâm thành phố Thượng Hải, quận Từ Hồi, một trong bốn thành phố lớn hiện giờ.

“Chắc chắn, ông ngoại, làm thế nào mà gia đình chúng ta ở được Thượng Hải trong khi chi phí nhà đất cao đến vậy?” Đây là lần đầu tiên ông ngoại không nghiêm mặt khi nói chuyện với cô, Nhan Giác không quen lắm, cô đỡ ông ngoại bước chậm rãi trên con đường được phủ trắng bởi tuyết ở Cổ Liệt. Sa vào những kỉ niệm, Bộc Giá Tường trừng mắt đưa tay muốn gõ vào đầu Nhan Giác nhưng khi nhìn thấy cô ấy nheo mắt liền thu tay lại: “Tiểu Giác, đôi mắt của con giống như bà ngoại con .....”

Khi đi học bà ngoại là cô gái đứng thứ ba ở Thượng Hải, cũng chính là ba chị em họ Tống từng đi học nghiên cứu Trung Quốc và Phương Tây. Lần đầu tiên ông ngoại thấy bà là khi bà ngoại đang đuổi theo đánh mấy tên côn đồ. Thử hỏi người nào tuổi còn trẻ, có máu chính nghĩa nhìn thấy người con gái khuê các, lại thêm gương mặt thanh xuân xinh đẹp cầm túi, đáng về lại anh dũng chính nghĩa làm sao có thể không động lòng.

Cho nên vừa nghe câu chuyện của ông ngoại và bà ngoại cô đã đoán được kết cục, ông ngoại giúp bà ngoại đánh đuổi côn đồ, đó là lần đầu tiên họ động lòng. Ông ngoại kể chuyện của quá khứ, Nhan Giác chưa từng thấy những cảm xúc âm ỉ như vậy trên khuôn mặt của ông, nó thuộc về một tình yêu hoàn hảo.

“Khi đó, bà ngoại con mặc bộ váy qua đầu gối màu xanh, tất trắng, tóc tết hai bím, rất lịch sự. Nhưng mỗi lần gặp ta, bà con lại muốn ta đưa bà ấy đi leo cây, bắt cá. Tiểu Giác, con biết đấy, những thứ này chỉ là trò chơi của những tên tiểu tử nghèo nhưng bà ấy lại thích. Bà ấy là cô gái xinh đẹp nhất mà ta từng thấy.” Năm đó Bộc Giá Tường chỉ học đến năm thứ hai tiểu học liền bị đưa đến Thượng Hải đi làm một nghề không có văn hóa, những lời lịch sự “tốt đẹp” này trước kia cô chưa từng nghe ông nói, có thể nhìn thấy được, ông ngoại và bà thực sự là một đôi “tốt đẹp”.

Nhan Giác nghe ông ngoại nói tiếp.

“Sau đó, bà ấy tốt nghiệp trung học, ta đã mở cửa hàng đầu tiên của mình, vì vậy ta nghĩ rằng ta có thể kiếm ít tiền và đi đến nhà bà ấy cầu hôn, con biết đấy, lúc đấy với thân phận của ông ngoại lấy đâu ra tư cách đề cầu hôn nhà quyền quý. Ông ngoại cười khổ, khoe miệng khê rướn tràn ngập thể lương và tự giễu, “Sau đó, chuyện của hai ta vẫn bị gia đình bà ấy biết, dĩ nhiên bà ấy biết gia đình mình hết sức phản đối, so sánh với khi đó, ta đối với mẹ con, còn đối với con, quá tiểu vụ gặp đại vụ rồi.”

Ông nội vẫn gõ xuống đầu Nhan Giác, giống như một sự đổ lỗi. Nhan Giác, không phục, “Nhưng sau này sao ông không kết hôn với bà ngoại? Mẹ con nói hai người sống rất hạnh phúc.”

“Haizz .....” Bộc Giá Tường hiếm khi thờ dài, “Nhưng mẹ con không biết bà ngoại con vẫn không vui vẻ. Sau này bởi vì kháng hôn mà cùng ta bỏ trốn, bà ngoại con cuối cùng đã cắt đứt quan hệ với người nhà, đi theo ta tới Bắc Thành Đô, sau đó cậu cả, cậu hai được sinh ra, mẹ con được sinh ra. Bà ngoại con không nói, nhưng tabiết bà ấy rất nhớ nhà.”

“Ông ngoại, nếu ông biết cùng người trong gia đình cắt đứt quan hệ rất khó chịu, khi ông và mẹ con cắt đứt quan hệ làm sao lại không nghĩ tới mẹ con bà ấy cũng rất khó chịu?” Sau khi bố con bị bệnh, một năm sau mẹ cùng người trong nhà cắt đứt quan hệ, Nhan Giác biết mẹ đã rất buồn.

Bộc Giá Tường trừng mắt, trực tiếp vung gậy lên, “Láo xược, mẹ con và ta, bà ngoại con và cha con có thể là một chuyện sao? Bố con thật sự bất tài, mẹ con thì không biết nhìn người, nếu cắt đứt quan hệ thật sự thì ta ở đây quan tâm con làm gì?”

Ông ngoại vung cây gậy, có mấy lần muốn hạ gậy đánh vào người Nhan Giác, nhưng cô biết, mấy gậy đó không hề muốn tổn thương cô.

“Ông ngoại, tại sao người lại phản đối chuyện của con với Lệ Tranh?” Khẩu khí của ông ngoại dần dần ra Nhan Giác đột nhiên nghĩ đến một cái gì đó, cô kéo cây gậy của Bộc Giá Tường xuống đưa ông quay về.

Tuyết vẫn rơi không ngừng, trải dài như lời nói đông dài của ông ngoại, đến dấu chân của hai người cũng được bao phủ bởi mấy tầng tuyết trắng, cơ hồ không tìm được dấu vết. Bộc Giá Tường không muốn trực tiếp trả lời câu hỏi của Nhan Giác, ông lắc đầu: “Tiểu Giác, nếu con nghĩ cho ông ngoại, hãy chia tay với tên tiểu tử Lệ đi.”

“Nhưng ông ngoại, rõ ràng ông là người từng trải, tại sao muốn phản đối bọn con?” Sau khi nghe ông ngoại thổ lộ tâm tình Nhan Giác trở nên bình tĩnh. Bộc Giá Tường lại lắc đầu: “Bởi vì chính là người từng trải, biết nó gian khổ, mới phản đối.”

Chỉ có tự mình đi qua bụi gai, mới biết bị gai đâm đau nhói, chỉ có bản thân từng chịu đau, mới không hi vọng người thân lại bị đau một lần nữa. Đây là ý nghĩ của những người từng trải.

Nhan Giác cúi đầu: “Ông ngoại hi vọng con cùng người ‘môn đăng hộ đối’ như Hoắc Đông Xuyên ở cùng nhau cả đời sao?”

“Hoặc Đông Xuyên cũng tốt, ai cũng được, chỉ cần không phải loại con nhà quan chức cấp cao như Lê Tranh là được, người đàn ông đó gia đình chúng ta không có khả năng với tới.”

Những người nghèo như ông ngoại rất tự hào về bản thân, dùng hai bàn tay của mình dốc sức làm ra một thiên đường trên mặt đất có thể nói ra những lời như ‘không có khả năng với tới’ khiến lòng Nhan Giác vô cùng rối bời.

Nhìn ra sự dao động của Nhan Giác, Bộc Giá Tường rên rỉ khi còn nóng: “Tiểu Giác có phải con cho là thời gian trước ta khiến cho ngân hàng hạn chế tài chính của tiểu tử Lê không? Thật ra ông ngoại con rất muốn làm như vậy nhưng với năng lực của ta làm sao có thể yêu cầu ngân hàng như vậy, thật ra mẹ Lê Tranh sớm đã biết chuyện của hai đứa.”

“Ha ha” Nhan Giác khẽ cười hai tiếng, nhưng cũng ngạc nhiên, bất ngờ: “Vì sao? Chỉ vì chúng con ở bên nhau?”

Nhan Giác nhìn ra xa, cách đó 10 mét, trong mảng tuyết trắng mờ mờ, cô thấy một người đàn ông đang bước về phía cô.

7 giờ Nhan Giác ra khỏi nhà, 7 rưỡi Lê Tranh mới lái xe đi.

Lê Tranh đứng trước mộ bà ngoại Nhan Giác đợi một lúc, hai khối tuyết tích tụ trên bả vai không biết từ bao giờ. Anh đi tới bên cạnh thì Nhan Giác buông Bộc Giá Tường ra, đi tới gần anh, cô phúi phúi lớp tuyết trên vai áo anh: “Sao anh lại tới đây, tuyết lớn như vậy?”

“Mang quần áo tới cho em. Trời lạnh hơn rồi.” Nghe Lê Tranh nói cô mới chú ý đến đồng hồ anh ôm trong ngực, là quần áo mùa đông cô đặt khi đồng hồ bắt đầu sang, tại thấy chúng công kênh nên cô không mặc.

Lê Tranh giữ mở quần áo, quay đầu khoác vào người Nhan Giác: “Công kênh thì công kênh nhưng ầm ập quan trọng hơn, anh không chê nó khó coi.”

Lê Tranh tỉ mỉ cài cúc áo cho cô, tiếp tục phê bình: “Với thời tiết như vậy, sao có thể chỉ cần phong độ mà không cần nhiệt độ?”

Cổ áo cô còn mang hơi ấm thuộc về Lê Tranh, chỉ nghĩ thôi Nhan Giác đã thấy ấm áp.

Bị bỏ quên nửa ngày Bộc Giá Tường ho một cái, giống như cường điệu giẫm giẫm cây gậy: “Tiểu tử Lê, đừng tưởng rằng cậu đưa quần áo tới, nói hai điều tốt ta liền yên tâm giao cháu gái ta cho cậu, cậu và tiểu Giác không thích hợp, ta không đồng ý!”

Lê Tranh cười, kéo tay Nhan Giác: “Bộc lão tiên sinh, tình cảm của cháu với Nhan Giác không chỉ dừng lại việc mang quần áo cho cô ấy, người có đồng ý chuyện chúng cháu ở bên nhau hay không, không phải do người quyết định. Cháu cùng Nhan Giác muốn ở bên nhau.”

Không nói những lời sắc sảo, chỉ đơn giản là đang trần thuật lại sự thật.

“Nhưng lỗi tai của cháu. . . .” Diễn đàn Lê Quý Đôn tay Bộc Giá Tường run rẩy, ông không cam lòng.

Tay Nhan Giác cũng đang run lên.

Lê Tranh vỗ vỗ tay cô, trấn an: “Một lỗi tai của cháu bị khiêm tốn, lỗi tai còn lại không hề ảnh hưởng gì đến cuộc sống. Về phần mẹ cháu, công ty của cháu hiện tại đã bị bà ấy ép ngừng hoạt động rồi. Chẳng qua cháu và Nhan Giác coi như không có gì, dù có nghèo rớt mùng tơi, chúng cháu vẫn sẽ ở bên nhau.”

Giọng nói của Lê Tranh vang lên cùng với tiếng rơi của tuyết, tuyết thỉnh thoảng bay vào lỗi tai Bộc Giá Tường khiến ông không nghe rõ toàn bộ những gì anh nói, chỉ là sự kiên định trên gương mặt của anh khắc sâu vào tâm trí ông, những kỉ niệm khi xưa ủa về thật trùng hợp.

“Bướng bỉnh!” Ông cụ mặt cứng đờ một lúc, nói một câu thế này.

Lê Tranh nghe không hiểu, Nhan Giác ở một bên giải thích: “Là ngôn ngữ địa phương ở quê em, ý nói anh cứng đầu.”

Lê Tranh hít hà lỗ mũi, mỉm cười. Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, mặc dù là ban ngày nhưng lại không nhìn thấy bầu trời. Bộc Giá Tường lại trợn mắt nhìn Lê Tranh mấy giây, chống gậy đi tới cạnh Nhan Giác: “Về sau gặp phải chuyện gì thì đừng tìm ta khóc lóc!”

“Ý người là đã đồng ý cho chúng cháu?” Lê Tranh cười nắm tay Nhan Giác nhìn theo bóng lưng Bộc Giá Tường. Ông cụ dừng chân nhưng không quay đầu lại: “Sau này lấy cháu ngoại của ta nhớ đổi cách xưng hô! Tiểu tử thôi. . .”

Thật ra trên thế giới này, không chỉ có người cha cảm thấy buồn khi con gái lấy chồng. Thời khắc đem cháu gái mình yêu thương nhất ‘gả’ đi trong lòng Bộc Giá Tường cũng không hề dễ chịu.

Nhan Giác cũng cười, cô kéo Lê Tranh đến trước mộ bà ngoại lấy một cái rồi chạy tới đỡ ông ngoại.

Tuyết mịn yên tĩnh, nghĩa trang Cổ Liệt với sự rời đi của mấy người liền khôi phục lại về yên tĩnh, ở gốc cây cách đó không xa, có tiếng động vang lên, tuyết rơi đầy trên cây, Bộc Ngọc tháo kính râm đi ra từ phía sau, cô nhìn nơi xa, nói tiếng chúc mừng.

Tuyết rơi vào mắt kính của cô, che dấu sự đau thương ở phía sau.

Nhan Giác chia tay ông ngoại ở lối rẽ vào nghĩa trang. Trước khi đi ông ngoại nhắc cô một chuyện mà cô đã quên, Bộc Giá Tường nói: “Nhan Lương đã

đến Thành Đô, làm chị phải chăm sóc cho em trai cẩn thận, nó cứng đầu lắm, ta không quản nổi.”

“Lệ Tranh, chúng ta đi Thành Đô.” Nhan Giác ngồi lên xe Lệ Tranh, nhìn vị trí lái xe nói.

Nhan Lương đã đến Thành Đô được ba tháng, trước mỗi tuần đều có mấy ngày đến nhà cô và Lệ Tranh, nhưng suy nghĩ một chút, đã hai tuần rồi mà không thấy Nhan Lương đến. Nhan Giác nóng lòng, nhưng Lệ Tranh lái xe không hề gấp gáp. Tuyệt trơn trượt, an toàn là trên hết.

Nửa giờ sau, xe lái đến trước cổng trường đại học Thành Đô, mười rưỡi sáng, xe đỗ trước cổng trường không nhiều lắm, Lệ Tranh sau khi làm xong thủ tục gửi xe, trực tiếp lái xe vào tầng thứ năm của ký túc xá.

Đó thực sự không phải tin tốt, Nhan Lương không có ở ký túc xá, bạn cùng phòng của cậu cho biết gần đây cậu thường trốn học, cũng không ai biết cậu đi đâu. Nhan Giác tìm hết gần như tất cả nơi cậu có thể đi: phòng tự học, thư viện, phòng máy tính, cũng không có.

“Dù chết tiểu tử đó có thể đi được nơi nào!” Thời tiết bây giờ là âm 15 độ, nhưng người Nhan Giác đầy mồ hôi. Lệ Tranh kéo cô lại để cô không tìm loạn cả lên nữa: “Nhan Lương đã trưởng thành rồi, đừng quá lo lắng.”

Lệ Tranh nói những lời dịu dàng cũng không thể trấn an được Nhan Giác: “Em sợ nó gây chuyện!”

Lúc Nhan Giác đang nóng nảy, có người đi qua họ, thấy Nhan Giác đột nhiên dừng lại: “Cô giáo Nhan, em trai cô xảy ra chuyện, cô có biết không?”

Là thầy giáo phụ đạo cho Nhan Lương [/color]

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nơi cuộc sống không đáp ứng

[Trường hợp cuộc sống không đáp ứng được, luôn luôn có một số người hoặc một việc gì ở quanh đó đợi bạn đến gần, sau đó đột nhiên nhảy ra để nói với bạn: “Đây!” Khi đó bạn sẽ ngạc nhiên mừng rỡ, sững sốt, hay là hoảng sợ,.....]

Con đường cũ phía Bắc thành phố, vùng cao bóng mát, ngay cả tuyết rơi cũng ít. Nhan Giác đã tới đây vài lần, đều là tới đón Lệ Viên, cô không nghĩ, hôm nay mình tới đây là để bắt Nhan Lương.

Trường học phục hồi trí tuệ nằm ở khu thứ hai, cửa sổ ba tầng tươi sáng, Nhan Giác lên tầng hai, nhìn qua cửa sổ thấy nhiều đứa trẻ đang ngồi bên trong, có đứa vẽ tranh, một số thì ngồi vô thức chơi đồ chơi xe lửa, một số khác đang buồn chán ngây người. Lệ Viên ngồi ở góc phòng, bên cạnh lò sưởi, ngồi bên cạnh quả nhiên là vẽ mặt cọt nhả của Nhan Lương.

Nhan Giác định chạy một mạch vào bắt Nhan Lương nhưng lại bị Lệ Tranh ngăn cản.

“Đừng độc đoán như vậy, dân chủ một chút, ít nhất là phải biết cậu ấy tới đây để làm gì đã.” Lệ Tranh vỗ về Nhan Giác, lại như trước không trấn an được sự giận giữ của cô thân là người chị gái.

“Chút nữa anh đừng có ngăn cản em!” Nói xong câu ấy, Nhan Giác trực tiếp vào phòng.

Trong phòng đang bật khúc dương cầm, Nhan Giác đã từng nghe, là ca khúc ‘sự im lặng phương xa’ của Lâm Hải, tiết tấu mềm mại thực sự làm cho con người tĩnh tâm, Nhan Giác áp chế cơn tức trong lòng, vòng qua vài đứa trẻ, đi tới chỗ em trai.

“Nhan Lương, em không ở trường học tập chăm chỉ mà chạy đến đây làm gì?” Nhan Giác nhéo tai Nhan Lương.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của chị, Nhan Lương rõ ràng là không chuẩn bị tinh thần, cậu hạ thấp giọng gào khóc hướng về phía Nhan Giác vẫy tay, “Chị, hình tượng của em, chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Nhan Giác thực sự phục đứa em trai này rồi, cậu ấy còn nghĩ đến hình tượng nữa cơ, “Đi ra ngoài giải thích rõ ràng cho chị.”

Nhan Giác đang định mang em trai ra ngoài thì Lệ Tranh đã bước vào phòng, theo sau là một người đàn bà. Nhan Giác nhận ra bà ấy, là chủ nhiệm trường khôi phục trí tuệ. Bà ấy có thân hình mập mạp, vừa nhìn thấy Nhan Giác lập tức vươn tay, “Cảm ơn cô, rất hiếm khi thấy phụ huynh chịu trách nhiệm với con cái như vậy.....”

Ban đầu Nhan Giác vẫn chưa nghe ra ý của chủ nhiệm, nhưng về sau cô đã hiểu, chủ nhiệm cho rằng cô bảo Nhan Lương đến chăm sóc Lệ Viên.

“Quả thật, với tình trạng của Lệ Viên hiện nay rất cần người nhà quan tâm nhiều hơn, tuy rằng cuối cùng không thể khỏi hẳn nhưng vẫn còn hi vọng, tôi nghe nói con bé có thể vẽ tranh, mấy ngày gần đây, Lệ Viên đã vẽ được rất nhiều tranh, cô xem, là bức tranh này.” Ngồi ở trong phòng làm việc, chủ nhiệm đưa cho Nhan Giác và Lệ Tranh xem mấy bức tranh do Lệ Viên vẽ.

Nhan Giác nhìn chăm chăm vào “bức tranh”, có chút dờ khóc dờ cười, “Bức tranh này do ai vẽ vậy?”

Trên giấy các-tông, Lê Viên lấy bút sáp vẽ một số nhân vật, lờ mờ không rõ ràng. Nhan Lương tiến lại thăm dò, “Chị, chị thật ngốc, đây là chị, đây là anh rể, còn có người uy phong này ... tất nhiên là em rồi!”

Nhan Lương chỉ vào những người trong bức tranh dương dương tự đắc. Nhan Giác thực sự nghi ngờ cậu ấy sao lại cười vui vẻ như vậy. Lê Viên không có việc gì, Nhan Giác cũng không nói gì nhiều, cùng chủ nhiệm nói lời tạm biệt sau đó bắt Nhan Lương lên xe.

“Em trốn học là để đến đây chơi với Lê Viên?” Ngồi ở ghế phụ, Nhan Giác nhìn em trai qua kính chiếu hậu. Nhan Lương xoa xoa lỗ tai bị chị nhéo, ủy khuất, “Không phải vậy thì có thể là vì cái gì, chị, chị có cảm thấy Lê Viên và bố rất giống nhau không, chẳng qua Lê Viên có nhiều hi vọng hơn mà thôi!”

Lời nói của Nhan Lương thoáng chọc như nhát dao xuyên vào ngực cô, cô một lần nữa nhìn về phía trước, “Thế cũng không thể trì hoãn việc học.”

Thấy chị gái không nói nữa, Nhan Lương thả lỏng vai, khoát tay, “Chị yên tâm, ông già đã dạy những bài học về khoa nhi.”

Tạm biệt em trai không làm điều gì quá đáng Nhan Giác trở về nhà nhận được tin tốt. Tin nhắn từ điện thoại của Văn Cảnh, lúc ấy Lê Tranh đang ở trong bếp làm bữa tối, Lê Viên thì đang ở phòng vẽ tranh, Nhan Giác ngồi trong phòng ngủ, tay cầm cuốn sách ‘lời hứa mở ra con đường nghệ thuật’.

“Đang làm gì thế?” Văn Cảnh hỏi câu đầu tiên.

“Ngần người, đọc sách, chờ Lê Tranh làm bữa tối.” Nhan Giác ngáp một cái, ngày hôm nay trôi qua khá mệt mỏi. Văn Cảnh kêu một tiếng, “Lão Trình nhà tớ đúng là người chồng tốt nhưng bình thường xuống bếp vẫn là tớ, cô gái, cậu tìm được đá quý rồi đấy.”

“Cứ việc hâm mộ, nhưng không được mơ tưởng tới!” Nhan Giác gấp cuốn sách lại, thu đầu gối, nhìn nước son ở ngón chân, suy nghĩ có nên thay màu nước son không. Văn Cảnh giống như vừa ăn com xong, Nhan Giác nghe tiếng ợ của cô ấy, “Có chuyện này, công ty lão Trình muốn xây dựng lại, công ty Lê Tranh có thể cung cấp vật liệu xây dựng không?”

Âm thanh lớp bốp phát ra từ trong bếp, người thấy mùi thơm cô đoán chắc là Lê Tranh đang thả hành lá, Nhan Giác khịt khịt cái mũi giọng nghẹn ngào, “Cậu nhờ vả tớ, tớ rất hân hạnh.”

“Được rồi, xin cậu ....” Văn Cảnh lại ợ cái nữa, lần này mắt Nhan Giác ươn ướt. Có người nói, bạn tốt là những người sống cùng với bạn trong một bầu trời, lúc rảnh rỗi họ đứng ở hai đầu của bầu trời, mong bạn bình an vô sự, có việc gì xảy ra thì một trong hai người sẽ hóa thân Thiên Sứ, cứu vớt bạn khi bạn sắp rơi xuống Địa Ngục.

Nhan Giác không phải Thiên Sứ, cô rất vui khi mình thu nhận được một Thiên Sứ.

Tại phòng bếp, dầu trong nồi dần nóng lên, hành, gừng, tỏi sizzle lẫn lẫn trong nồi, tỏa ra hương thơm dễ chịu. Nhan Giác ra khỏi phòng ngủ, từ phía sau ôm Lê Tranh, cảm nhận được hương vị của cuộc sống, như đã cùng chiến gừng tỏi, bình thường giữa hương vị dễ chịu.

“Làm sao vậy? Cần thận không bị dầu bắn vào người.” Giọng nói của Lê Tranh xuyên qua sức nóng của dầu đến tai Nhan Giác, ầm ập, cô không buông tay, vẫn như trước ôm lấy anh, “Anh Lê, công ty của anh sẽ không bị phá sản nữa, chúng ta sẽ không phải chịu cảnh nghèo.”

“Thật vậy à?” Lê Tranh một tay cầm thìa, tay khác che cho Nhan Giác. Nhan Giác thấy anh đáp nhẹ bằng liềm bất mãn, “Anh không vui sao? Chồng Văn Cảnh có một hạng mục, anh ta muốn hợp tác với công ty của anh, những nỗ lực của anh không vô nghĩa, chẳng lẽ anh không vui?”

“Vui chứ. ....” Bị Nhan Giác ôm chặt Lê Tranh trực tiếp tắt bếp, anh nắm lấy tay cô quay người, “Nhưng nếu mẹ anh không muốn em với anh ở bên nhau thì công ty anh cũng không cần nữa.”

“Ngốc à, mẹ anh chỉ muốn anh đầu hàng, trở về nhà, công ty cũng không thành vấn đề.” Nhan Giác bị Lê Tranh ôm vào lòng, ánh mắt ươn ướt, “Cho nên cô bé ngốc, từ hôm nay trở đi anh chính thức phải dựa vào em mới có cơm ăn, em nguyện ý chứ?”

Mày Lê Tranh không động chút nào, không biết anh đã thò tay lấy miếng thịt bỏ vào miệng khi nào, nói: “Hơi nhiều muối.” Anh vừa cười vừa cúi xuống hôn cô, “Được ăn com dẻo của em là vinh hạnh của anh.”

Nụ hôn đó mang hương vị tự nhiên, có chút mặn nhưng nhiều hơn hết là vị ngọt. Đó mới là tình yêu thực sự, không nhất định đàn ông phải là người mạnh mẽ hơn đàn bà, trong vương quốc của tình yêu, hai chữ gần bó là trên hết. Lê Tranh và Nhan Giác lúc nào cũng tỉnh táo, lại rất lý trí, vì vậy họ nhất định sẽ hạnh phúc.

Tin tốt đến tựa như mở cái đập lớn, cứ vậy rào rào, ngăn cũng không được. Tin tốt thứ nhất là Lê Tranh đã ký hợp đồng với công ty Trình Bắc Vọng vào ngày thứ tư, tin tốt thứ hai là chủ nhiệm khoa gọi thoại tới cho Nhan Giác, giọng nói gấp gáp, nội dung không thể ít hơn: “Sắp có đoàn kiểm tra, hiện tại nhân lực trong trường không đủ, Nhan Giác cô mau chóng trở về.”

Hãy nhìn xem, đây là người lãnh đạo về nghệ thuật, nói nghỉ việc là cho nghỉ việc ngay đến lý do bị cho nghỉ việc cũng không biết, nói phục chức là phục chức, chỉ cần một cuộc điện thoại, ngay cả một lời trấn an cũng không có. Nhan Giác nhìn chăm chăm điện thoại, cười mỉa mai.

“Lê Tranh, trường học bảo em đi làm lại.” Buổi chiều thứ hai, Nhan Giác ngồi trên sofa trong văn phòng của Lê Tranh, nghe điện thoại của chủ nhiệm, người tắm trong ánh nắng nhạt chiếu qua cửa sổ. Chưa đến tháng mười hai nhưng nhiệt độ khá lạnh, trong phòng bật điều hòa, Nhan Giác đã đi giày

nhưng vẫn thấy lạnh.

Lệ Tranh vui đầu xử lý văn kiện, mặc dù anh không nói nhưng cô cảm thấy anh đã bắt đầu làm việc lại, đây là việc đáng mừng. Cô nói một lần nữa, lúc này Lệ Tranh mới ngẩng đầu, “Em đang nói với anh à, vừa nãy anh không nghe thấy.”

Anh đứng dậy, bước đến cạnh Nhan Giác, sofa lún xuống, anh ngồi xuống, đưa tay cời giày Nhan Giác, “Đông lạnh thật, về nhà đi, trong nhà ấm hơn.”

Nhan Giác lắc đầu, “Trong nhà không có anh.”

Thực sự, nếu không phải yêu hội họa, thích dạy mọi người vẽ tranh, Nhan Giác thực không muốn đi vào lớp đó. Cô thích cuộc sống hiện tại của mình, sáng sớm thức dậy nhìn người yêu mỉm cười với cô và nói chào buổi sáng, ăn bánh quẩy với sữa đậu nành mà anh mua về, buổi chiều ngồi trong văn phòng của anh, có lẽ sẽ không nói bất cứ điều gì, chỉ cần lặng lẽ ngắm anh, đôi khi vẽ hai bức chân dung anh đang ngồi làm việc mà không bị anh phát hiện, buổi tối hai người tay trong tay trở về nhà. Cuộc sống không sự kích thích, tưởng chừng như nhạt nhẽo nhưng lại khiến trái tim Nhan Giác trở nên ấm áp.

“Lệ Tranh, vì sao mẹ anh lại để em đi làm trở lại?” Giày và tất đã bị anh cời ra, bàn chân trắng ngần của Nhan Giác nằm trọn trong bàn tay anh, truyền hơi ấm sang cho cô, cô hỏi.

“Anh không biết.” Lệ Tranh men theo ngón tay cái đến lòng bàn, xoa xoa cho cô khiến bàn chân trắng bệch dần trở nên hồng hào, xong xuôi anh lại đi giày và tất cho cô, “Tóm lại nếu em thích, muốn đi, vậy thì đi còn nếu không thích thì anh nuôi em.”

Lời nói thản nhiên của Lệ Tranh như ánh nắng nhợt nhạt vàng óng, Nhan Giác cười ôm anh, “Làm sao lại không đi, em không phải là con chim hoàng yến cần đàn ông nuôi dưỡng.”

Khoảnh khắc lãng mạn ấy bị gián đoạn bởi tiếng gõ cửa, là Chris. “Lệ tổng, Trình tổng bên kia đã phái kỹ sư đến đây, anh ta đang ở phòng họp số 3, bây giờ đi gặp chứ ạ?”

Nhan Giác buông Lệ Tranh ra, “Anh làm việc của anh đi, em đến trường học xem sao, chủ nhiệm nói ở trường đang rất bận rộn.”

Nhan Giác mặc quần áo tử tế, mở cửa đi ra ngoài, Chris vẫn còn đứng ở cửa. Nhan Giác gật đầu với cô ấy rồi hai người đi qua nhau. Tình yêu, mặc dù thỉnh thoảng cần hẹp hòi nhưng Nhan Giác sẽ không mù quáng mà uy hiếp một người phụ nữ không có vị trí quan trọng.

Thường ngày Nhan Giác vẫn đi giày bệt, hôm nay không biết tại sao lại chọn đi đôi giày cao gót ba phân, đột nhiên có cảm giác chiều cao khiến con người ta trở nên thiếu tự nhiên. Sự không được tự nhiên càng lộ rõ khi cô đi trên chiếc thảm đỏ tại hành lang.

“Á....” Quả nhiên không ngoài dự đoán, Nhan Giác trượt chân một cái.

“Đẹp thật đấy, có độ cao nhưng không có phong độ!” Nhan Giác ngồi xổm ngoài hành lang tầng 19, xoa xoa mắt cá chân của mình, tự giễu.

Lúc này một đôi bàn tay ấm áp nâng cô dậy, Nhan Giác ngẩn ra, một chút trí nhớ còn sót lại như đang được kích hoạt, kêu răng rắc trong đầu.

“Không thể mang giày cao gót thì đừng mang.” Giọng nói u buồn lại quen thuộc của Hoắc Đông Xuyên truyền đến, cô nhìn thấy dòng chữ ‘phòng họp số 3’ trên cánh cửa sau lưng anh ta.

“Anh là kỹ sư dự án? Trình Bắc Vọng đặc biệt mời anh tới?” Nhan Giác không muốn thể hiện ra ngoài là cô đã rất bất ngờ, nhưng dù cho là giọng nói hay về mặt cô biết mình không thể che giấu sự ngạc nhiên này.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nhìn lại kẻ hở trong móng tay năm xưa

[Có người khi yêu trở nên hèn mọn, có người khi yêu trở nên vĩ đại, nhưng vô luận là hèn mọn hay vĩ đại, cũng không bù lại được quãng thời gian thanh xuân vô hạn ấy. Thời gian chính là vũ khí lợi hại chữa lành tất cả vết thương chỉ trong nháy mắt.]

Hoắc Đông Xuyên “Ừ” một tiếng, đưa tay cời giày Nhan Giác. Nhan Giác cau mày né tránh, “Không cần, em không sao.”

Cũng không có việc gì, Nhan Giác không dám dùng lực, nhẹ nhàng chạm chân xuống mặt đất, cô nhìn Hoắc Đông Xuyên, “Anh là kiến trúc sư mà Trình Bắc Vọng đặc biệt mời tới?”

“Ừ...” Gặp phải sự cự tuyệt của Nhan Giác, Hoắc Đông Xuyên có chút thất vọng, hần nhìn ra cô đang chịu đau, trực tiếp kéo cô vào phòng họp số ba. Ngồi xổm cạnh chân Nhan Giác, Hoắc Đông Xuyên buồn rầu nói, “Nhan Giác, chúng ta không nên như thế này.”

“Vậy chúng ta nên như thế nào?” Nhan Giác cười. Người ta nói, ở đúng thời điểm, gặp đúng người là một loại hạnh phúc, ở sai thời điểm, gặp đúng người là một loại bi thương. Hiện tại cô đã thấy sự bi thương ấy. Nhan Giác giống như nhớ lại từng chuyện trong quá khứ, có chuyện vui, bốc đồng, kích động, lại tràn ngập bi thương cùng nỗi đau không rõ.

“Hoắc Đông Xuyên.” Nhan Giác thờ dãi bất đắc dĩ, “Mặc kệ những gì chúng ta từng có trong quá khứ, hiện tại chúng ta không có bất cứ quan hệ gì, cho dù có, cũng chỉ từng là bạn học mà thôi, em hi vọng anh có thể hiểu.”

Nhan Giác đem đôi giày bị hấn còi ra đi vào, “Còn nữa, nếu anh thực sự đến để hợp tác cùng Lê Tranh, em hi vọng hai người hợp tác vui vẻ, ngoài ra không còn gì khác.”

Ngoài cửa có tiếng bước chân, Lê Tranh đi tới. Nhan Giác mỉm cười giang hai tay ôm người đàn ông vừa bước vào cửa, “Lê Tranh, chân em đau rồi, anh có thể đưa em về nhà trước không?”

“Được.” Lê Tranh mỉm cười đáp.

Chân Nhan Giác bị thương cũng không nặng, ở nhà nghỉ ngơi lập tức tốt lên. Nhưng cô không ngờ cô không đợi được Lê Tranh tan làm về nhà, ngược lại chờ được khí thế hung hăng của Văn Cảnh.

“Nhan Giác, mình bỏ nhà ra đi rồi!” Vừa vào cửa, Văn Cảnh trực tiếp hất túi ra, cũng không để ý nơi này không phải là nhà Nhan Giác. Nhan Giác nhặt túi lên, theo sau Văn Cảnh ngồi lên ghế salon, “Ai làm gì cậu? Sao lại nổi giận như vậy?”

“Còn có thể là ai? Trình Bắc Vọng! Mình thật sự không biết anh nghĩ gì, biết rõ quan hệ của cậu và Hoắc Đông Xuyên, cũng biết tình hình hiện giờ của cậu và Lê Tranh như thế nào, lại cố tình mời Hoắc Đông Xuyên làm kỹ sư công trình. Thiếu gì kỹ sư chẳng lẽ không mời được ai sao?” Vốn dĩ hôm nay Nhan Giác nên đến trường học trình diện, nhưng một là vì vết thương ở chân, hai là vì sự xuất hiện đột ngột của Hoắc Đông Xuyên, Nhan Giác vẫn xin nghỉ, nhưng những lí do tưởng chừng như tự nhiên này lại không gạt được Văn Cảnh.

Nhan Giác lấy bình nước cam trên bàn rót một ly đưa cho Văn Cảnh, “Chuyện này không trách Trình Bắc Vọng được, có lẽ anh ấy cũng bị gây áp lực thôi...”

Giọng nói Nhan Giác rất nhẹ, như thể chuyện Văn Cảnh đang nói không có chút liên quan gì đến cô, điều này làm cho Văn Cảnh không hài lòng, cô ấy nhận lấy ly nước, ngửa cổ uống sạch, “Anh ta thì có thể chịu áp lực gì chứ, chẳng lẽ có người gác đao trên cổ anh ta?”

“Không phải đao, nhưng cũng không khác nhau là mấy.” Nhan Giác cũng rót cho mình một ly, cô nhìn chằm chằm màu cam trong ly, thật ra chuyện này chỉ cần tĩnh tâm suy nghĩ kỹ sẽ hiểu ra ngay, cô trở về trường còn Hoắc Đông Xuyên lại được phái đến công ty Aizen làm kỹ sư công trình, bên trong sợ rằng không thể không liên quan đến mẹ Lê Tranh.

Văn Cảnh nghe Nhan Giác phân tích một tràng, cô ấy nhìn chiếc ly rỗng cảm thán, “Ai nói độc nhất là trái tim phụ nữ, rõ ràng người phụ nữ đó còn xấu xa hơn thế!”

“Vi hạnh phúc cả đời của con trai, có thể tha thứ, thứ hiểu.” Nhan Giác uống hớp nước than thở, “Cậu nói xem gặp lại tình cũ có thể trở nên vui vẻ sao? Hay là tớ quá lạnh lùng? Hiện tại tớ một chút cảm giác với Hoắc Đông Xuyên cũng không có.”

Văn Cảnh cầm cái ly rỗng, nhìn chằm chằm Nhan Giác ba giây, lắc đầu, “Thật muốn chụp lại vẻ mặt hiện giờ của cậu gửi cho mẹ Lê Tranh xem, bà ta hao tổn tâm trí khích bác ly gián, các cậu vợ chồng son, tình vững hơn vàng không nói, trước đây người tình tới cũng mắt nhìn thẳng, chắc chắn, thật lãng phí tình cảm của tớ nha!”

Lời kể khổ của Văn Cảnh đổi lấy một tiếng cười của Nhan Giác, thực sự cô không suy nghĩ nhiều về Hoắc Đông Xuyên. Kể từ khi nói ra câu đó, Hoắc Đông Xuyên không còn là người yêu của cô mà chỉ là một người qua đường, không hơn không kém. Vì vậy, đối với một số người, tình yêu luôn rõ ràng như vậy, yêu là yêu chứ không phải là nợ.

Cô đặt ly xuống, ôm gối vào trong ngực, “Giờ thì cậu đã biết là trách lầm Trình Bắc Vọng rồi chứ, còn muốn bỏ nhà ra đi sao?”

Bị hỏi mặt Văn Cảnh càng trở nên âm trầm, “Tiếp tục! Tất nhiên phải tiếp tục bỏ nhà đi chứ!”

Sau nhiều lần nhấn mạnh, mặt Văn Cảnh xuất hiện một tia suy sụp, “Nhan Giác, cậu nói xem hai người kết hôn, chung sống với nhau, tại sao không chỉ là chuyện của hai người? Đứa trẻ, mẹ chồng, gia đình, những chuyện này khiến tớ rất rối loạn, tớ sẽ trở nên điên mất...” Văn Cảnh đoạt lấy chiếc gối ôm trong ngực Nhan Giác, che mặt, giọng buồn buồn, “Bây giờ mẹ chồng tớ ba ngày hai bữa lại đến nhà tớ, nhìn chằm chằm tớ rồi lại lôi chuyện đứa bé ra nói, tớ thực sự rất phiền, kết quả hôm nay ngay cả anh ta cũng nói tớ không nên tranh cãi cùng mẹ anh ta nên nghe theo bà ấy một chút. Nhan Giác, những thứ tình yêu hề non hẹn biển kia có phải trở nên vô nghĩa khi đứng trước mặt bà ấy không?”

Nhan Giác vỗ vai Văn Cảnh, đứng dậy đi đến góc phòng khách, mở máy nghe nhạc, máy bắt đầu với âm thanh cọt kẹt, bản nhạc nhẹ của Schubert trong đêm đông yên tĩnh như bao trùm cả căn phòng.

Cô quay lại ngồi trên ghế sofa, hai tay ôm lấy đôi chân được thu gọn trên ghế, “Có một triết gia không phải đã nói một câu như vậy sao? Khi người phụ nữ kết hôn, mười người trong số họ không chỉ gả cho củi gạo dầu muối tương dấm trà mà còn gả cho mẹ chồng! Cho nên chúc mừng cậu, cô Văn, cậu thuộc nhóm mười người này.”

“Cậu nằm mơ à, đây đâu phải là triết gia trong nước nói, tớ chưa từng nghe qua.”

“Bà nội tớ.” Nhan Giác trả lời, mẹ cô rất may mắn, gặp được một bà mẹ chồng hiểu lý lẽ, may mắn thoát nạn. Nhan Giác đoạt lại chiếc gối từ Văn Cảnh, “Vây là cậu đã quyết định bỏ nhà ra đi, phản đối lại quyết định của Trình Bắc Vọng rồi hả?”

“Ừ.” Thái độ của Trình Bắc Vọng hôm nay đã khiến cho Văn Cảnh thực sự đau lòng, cô ấy gật đầu một cái, “Nhưng tớ không thể ở đây, nếu không sẽ làm ảnh hưởng đến các cậu, phòng của cậu và Nhiếp Văn Hiên không phải đã sửa xong rồi sao? Tớ sẽ ở đó mấy ngày.”

Văn Cảnh thật khéo hiểu lòng người, chỉ hai câu đã khiến Nhan Giác nhường “nhà” mới được sửa chữa cho cô ấy.

Sau khi Văn Cảnh đi được nửa giờ, Lê Tranh đã đón Lê Viên về nhà, Nhan Giác ở trong nhà bếp rửa rau chân vịt.

“Lê Tranh, tối nay chúng ta nấu súp rau chân vịt được không?” Cô hỏi. Lê Tranh đưa Lê Viên về phòng, cởi áo khoác đặt trên ghế salon rồi mới bước vào phòng bếp, không hề trả lời câu hỏi của cô mà đi tới vòng tay ôm Nhan Giác từ phía sau, “Trợ chân nghiêm trọng không?”

Bị anh ôm như vậy có chút nhột, cô cười khanh khách, “Không sao rồi, ngược lại anh, hôm nay thấy em nói chuyện cùng Hoắc Đông Xuyên có phải rất ghen hay không?”

Nhan Giác nói xong ôm chặt lấy cổ anh, Lê Tranh bị ngửa, lông mày hơi nhíu né tránh, “Đừng làm rộn, để anh xem chân em.”

“Không sao thật mà.” Mặc dù liên tục cường điệu, Nhan Giác vẫn không quên uốn éo ôm cổ Lê Tranh, anh đặt cô lên ghế salon. So với lúc bình thường thì chân cô hơi sưng, Lê Tranh nâng bàn chân cô lên vân vê, nghe cô nói đầu đầu, “Lê Tranh, mẹ anh thật sự không thích em sao? Dùng Hoắc Đông Xuyên để chia rẽ chúng ta, anh nói xem, em phải làm gì mới có thể lọt vào mắt xanh của bà ấy đây?”

Lê Tranh dồn tất cả sự chú ý vào đôi chân cô, bị cô hỏi như vậy, duỗi tay cốc nhẹ vào trán cô, “Em cũng không phải là nhân dân tệ, chỉ lọt vào mắt anh là được rồi.”

Nhan Giác bịt mũi né tránh, thì thào trong miệng, “Chân thôi”

Lê Tranh nói đùa, “Chân của em còn tự ghét bỏ?”

“Chân của em không hề bốc mùi nhé!” Nhan Giác chỉ đơn giản tựa lưng trên ghế salon, mặc cho Lê Tranh mát xa, thật sự rất thoải mái. Ngược lại tâm trạng của cô rất phức tạp, với tình hình hiện tại, tương lai của cô và anh thật sự rất mơ hồ. Bởi vì không có người nhà chúc phúc, tình yêu giống như ngăn khối đá, thiếu đi một khối cũng không hoàn hảo.”

Đề đi làm vào ngày hôm sau, đêm hôm trước cô và đồng nghiệp đã nói chuyện qua điện thoại để xác nhận sắp xếp thời gian, xác định buổi sáng rảnh rồi, 10 giờ cô chạy tới dưới tòa nhà nơi Văn Cảnh ở. Văn Cảnh nói rằng, bỏ nhà ra đi cũng phải giữ được tôn nghiêm, việc trở về nhà lấy quần áo là rất mất mặt, cho nên Nhan Giác không thể làm gì khác ngoài việc bắt taxi đến nhà cô ấy lấy quần áo.

Không hổ danh là khu chung cư hạng sang, mấy ngày nay Thành Đô tràn ngập trong bão tuyết cho đến hôm nay mới ngừng, nhưng mặt đất ở đây lại không hề dính một mảnh tuyết nào. Đứng dưới tòa nhà C, Nhan Giác thanh toán tiền taxi, ngược mắt nhìn lên trên một lát. Tiền thật sự rất quan trọng sao? Người ta nói đồng tiền không phải là vạn năng nhưng không có tiền thì tuyệt đối không chấp nhận được. Cũng giống như Văn Cảnh gả cho một người có tiền, sống một cuộc sống âm no, đó thật sự là hạnh phúc sao? Suy nghĩ một chút chuyện của Văn Cảnh với mẹ chồng, Nhan Giác vô thức nghĩ đến bản thân.

“Suy nghĩ nhiều như vậy có ích không? Một cái chớp mắt cũng xuất hiện vấn đề, vậy sao cứ dành thời gian đặt câu hỏi như thế chứ!” Nhan Giác tự giễu, nhắc chân đi vào tòa nhà.

Cô còn chưa tới cửa thang máy thì nó tự mở ra, có một người đang vội vã ra ngoài, Nhan Giác nhìn thấy người quen ngoài ý muốn. Số lần Nhan Giác gặp Chris không đến mười đầu ngón tay, dù mùa hè hay mùa đông, Chris vẫn gây ấn tượng với phong cách ăn mặc tỉ mỉ, vẻ mặt cũng kín kẽ, bình tĩnh, thông dong. Nhan Giác chưa từng thấy vẻ mặt của Chris như lúc này, dù chỉ chớp mắt, Nhan Giác vẫn nhìn rõ sự hốt hoảng của cô ấy.

“Chris, sao cô lại ở nơi này?” Trong đại sảnh rộng rãi, Nhan Giác đứng trước mặt Chris, tỏ ra nghi ngờ. Nhìn thấy sự nghi ngờ của Nhan Giác Chris nhanh chóng khôi phục biểu cảm trên khuôn mặt, “Lê tổng yêu cầu tôi mang bản sao tài liệu đến cho giám đốc, gọi điện cho anh ấy thì được biết anh ấy ở nhà, tôi liền theo địa chỉ đến đây. Nhan tiểu thư, trùng hợp vậy?”

“Ừ, tôi đến đây có chút việc.” Nhan Giác trả lời, đối với câu trả lời của Chris cô nửa tin nửa ngờ. Nhưng từ trước đến nay cô không có hứng thú quan tâm đến người khác, nhẹ nhàng gật đầu rồi lướt qua nhau.

Nhan Giác đứng ở trong thang máy nhìn những con số màu đỏ biến hóa, trong lòng suy nghĩ làm thế nào để khuyên đôi oan gia này. Đến tầng lầu, thang máy kêu một tiếng rồi mở ra. Cô bấm chuông cửa, cánh cửa được Trình Bắc Vọng mở ra. Nhan Giác vô cùng ngạc nhiên với dáng vẻ của Trình Bắc Vọng lúc này. Từ trước đến giờ Trình Bắc Vọng không hề dính tới rượu và thuốc lá, nhưng trên tay anh ấy lại kẹp một điếu thuốc lá đang cháy dở.

Nghe tiếng chuông cửa, anh ấy ngẩng đầu, nói câu đầu tiên, “Tới đây.”

Câu thứ hai, “Cô ấy không sao chứ?”

“Bỏ nhà ra đi mà không sao chắc?” Đồi đáp, Nhan Giác vào ngồi trên ghế Salon, nhìn Trình Bắc Vọng, “Lão Trình, anh luôn đối xử với Văn Cảnh tốt như vậy, lần này xảy ra tình trạng như vậy khiến em khá bất ngờ đấy.”

Trình Bắc Vọng cười khổ một tiếng, “Anh cũng biết đây là chuyện ngoài ý muốn kể từ khi bọn anh kết hôn. Hôm đó mẹ anh nói chuyện có chút quá, nhưng Văn Cảnh không nể mặt bà, dù sao bà cũng là trường bối.”

Nhìn đi, đây chính là logic của đàn ông, vợ có thể yêu thương, có thể cung chiều, nhưng khi mẹ của anh ta xuất hiện, những thứ này chỉ là tạm bợ. Thật ra Nhan Giác biết, điều Văn Cảnh đề bụng không phải là bị mẹ chồng làm khó, mà chính là thái độ trước sau của đàn ông như mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển.

Hoặc ngay từ khi bắt đầu không nên đối với Văn Cảnh quá tốt.

“Được rồi.” Nhan Giác vỗ vỗ bả vai Trình Bắc Vọng, “Cô ấy bây giờ đang sống trong căn hộ của em lúc trước, đợi cô ấy nguôi ngoai thì đi đến dỗ cô ấy. Chỉ là, lão Trình, mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu này...”

Chữ ‘này’ sau cùng kéo dài đầy ý vị.

Hôn nhân là một nghi thức chấp nhận thử nghiệm đầu tiên của con người, một số người không thể vượt qua, một khi tình yêu biến thành chia ly, mỗi người một nơi, có người miễn cưỡng chấp nhận, lại mỗi ngày bồi hồi giằng giũa giữa hạnh phúc và bất hạnh. Nhan Giác hi vọng Văn Cảnh có một cuộc hôn nhân hạnh phúc, mãi mãi cả đời.

“Anh biết.” Trình Bắc Vọng đáp một tiếng, điều thuốc trong tay mới cháy được một nửa liền bị dụi vào hộp gạt tàn nhỏ trên bàn. Bên cạnh chiếc hộp là một tập tài liệu, trên đó viết “liên quan đến việc hợp tác mở rộng công ty vật liệu xây dựng Aizen”.

Nhìn thấy Trình Bắc Vọng mang quần áo của Văn Cảnh ra, Nhan Giác cười, “Suýt là quên cảm ơn anh, đã giúp Lệ Tranh một chuyện lớn như vậy, cũng tặng em ‘món quà’ lớn như vậy.”

Trên mặt Trình Bắc Vọng đỏ mề hời, “Anh cũng thật sự hết cách rồi, muốn giúp cho Lệ Tranh, Hoắc Đông Xuyên chính là điều kiện”.

Nhan Giác nhún vai, chuyện này đúng như cô đã dự đoán.

Từ ngày Văn Cảnh và Trình Bắc Vọng chiến tranh lạnh đến nay đã được một tuần, Thành Đô đã đón ba đợt tuyết, tuyết rơi như lông ngỗng vậy, bầu trời mịt mờ bởi tuyết. Nhan Giác ngồi trong lớp, nhìn chăm chăm thế giới màu trắng bên ngoài cửa sổ như mất hồn. Để tránh gặp mặt Hoắc Đông Xuyên, đã một tuần cô không đến phòng làm việc của Lệ Tranh, vừa vặn Lệ Tranh gần đây rất bận, bận đến mức cô cảm thấy đã thật lâu không thấy anh.

Tiết này là học về vẽ tranh phương Tây, trong phòng học mười năm học sinh đang ngồi, trong không khí tràn ngập mùi đặc biệt của sơn dầu, thỉnh thoảng bên tai lại truyền đến tiếng giấy bút, Nhan Giác thu hồi ánh mắt, đang định xem học trò về thế nào thì một nam sinh ngồi gần cánh cửa lên tiếng, “Cô giáo Nhan, em trai cô tới.”

Nhan Lương chưa từng khiến Nhan Giác yên tâm, lần này cũng vậy, Nhan Giác không ngờ cậu ta trực tiếp mang Lệ Viên đến đây.

“Em muốn ăn đòn à!” Nhan Giác vừa xô vừa đẩy Nhan Lương ở hành lang, Lệ Viên ở bên cạnh cúi đầu không nói câu nào, Nhan Giác cũng không tiện dạy dỗ Nhan Lương ở chỗ này, “Em càng ngày càng quá đáng rồi, Nhan Lương, cẩn thận chị đưa em trở về quê!”

“Chị, chuyện này không phải lỗi của em, là Lệ Viên muốn tìm chị vẽ tranh. Lệ Viên phải không?” Nhan Lương kéo tay Lệ Viên, Lệ Viên lúng túng trong chốc lát rồi đáp một chữ “vẽ”.

“Chị, em không nói dối, Lệ Viên thật sự muốn cùng chị vẽ tranh, hiệu trưởng cũng nói điều này rất tốt cho sự phục hồi của Lệ Viên.” Nhan Lương giống như đang nói một chuyện thật vĩ đại, ngoại trừ về mặt cột nhà.

Nhan Giác nhìn đồng hồ treo tường ở hành lang, còn nửa giờ nữa lớp mới tan, hiện tại muốn cô trốn việc đưa Lệ Viên về nhà là không thiết thực, thờ dài, “Em trở về lớp học còn lệ Viên ở lại đây với chị, tan lớp chị đưa con bé về nhà. Nhan Lương, em mà gây rắc rối thêm nữa thì đừng trách chị!”

Giọng Nhan Giác đầy uy hiếp, Nhan Lương thề lười.

Xoa đầu Lệ Viên, cô mang con bé vào lớp học. Thật ra thì, ngay cả Lệ Tranh không muốn thừa nhận cũng không được, kể từ khi Nhan Lương chơi với Lệ Viên con bé đã dần hồi phục, đôi lại trước kia, người khác hỏi cái gì con bé cũng sẽ không trả lời.

Nhan Giác đem Lệ Viên đến chỗ mình vẽ tranh, cô bé thật biết điều, cầm bút vẽ. Nhan Giác nhìn cô bé vẽ một nét, lại đi coi chừng học sinh một chút, nửa giờ rất nhanh đã trôi qua.

Tan lớp, Nhan Giác cùng học sinh chào hỏi, sâu đó mặc áo mũ cẩn thận cho con bé rồi dẫn con bé ra cửa.

Thành Đô rét đậm, hai cây hộc bên đường lớn trụi lụi. Nhan Giác ngáp một cái, thật là lạnh.

“Lệ Viên, lạnh không?”

Không có tiếng trả lời, Nhan Giác cười, “Con nể mặt Nhan Lương như vậy, chẳng lẽ lại không nể mặt cô.”

Đang nói chuyện thì âm thanh của tiếng người tụ tập cách đó không xa thu hút sự chú ý của cô, Nhan Giác không thấy rõ chuyện gì đang xảy ra, cô kéo

tay Lê Viên chạy về phía đám đông.

Đến nơi, Nhan Giác mới thấy rõ, trên đất có hai người đang vật lộn đánh nhau mà một trong hai người chính là em trai cô – Nhan Lương.

Thấy cảnh đó, Lê Viên bắt đầu la hét.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Có đôi khi nhún nhường chính là để nâng cao chính mình.

[Đôi khi, cúi đầu không có nghĩa là thừa nhận sai lầm, chẳng qua là do tình thế bất buộc. Cúi đầu thật ra cũng không phải là việc to tát, nhưng cúi đầu cũng không phải là thoái mái mà không quan tâm.]

Tiếng hét của Lê Viên khiến mọi người vây xem ngày một nhiều hơn, Nhan Lương đang đánh nhau không ngừng, lần qua lần lại trên tuyết đương nhiên cũng nghe được, “Chị, chị dẫn Lê Viên đi đi!”

Em trai khiến cho Nhan Giác thấy đau đầu, chỉ là cô cũng thật bội phục Nhan Lương, đang đánh nhau cũng vẫn có thể nhớ đến chuyện của Lê Viên.

“Khoa dự bị đại học lớp ba, Bành Diệp, Nhan Lương, mấy đứa muốn tiếp tục đánh nhau ở đây, sau đó chị thông báo cho hiệu trưởng trực tiếp đuổi học cả hai? Hay là dừng lại, đi theo chị về phòng làm việc rồi giải thích rõ chuyện này?” Day day huyết thái dương, Nhan Giác nói.

Bầu trời tuyết lại bắt đầu rơi, những bông tuyết trắng mịn như kẹo bông, dính trên người hai nam sinh vừa lăn lộn trên đất. Nam xinh tên Bành Diệp nghe Nhan Giác nói vậy đoán chừng thấy sợ, muốn thôi không đánh nữa. Gần như đồng thời, Nhan Lương lại đánh một phát lên mặt cậu ấy. “Bảo cậu không được mở miệng.”

“Nhan Lương!” Nhan Giác vội vàng trấn an Lê Viên vừa bị giật mình quá mức, không rảnh để đi qua dạy dỗ em trai, nếu có thể qua đó, chắc chắn rằng đầu của Nhan Lương sẽ nở hoa.

Bên ngoài sân.

Lê Tranh vội vã chạy tới, Nhan Giác giao Lê Viên cho anh, lại nhìn người đàn ông đang ôm lấy thân hình run rẩy của Lê Viên rồi đi, lúc này cô mới xoay người vào nhà.

“Nói đi, có chuyện gì xảy ra?” Trong nghĩ đến tình huống của Lê Viên, ngồi trên ghế dựa, Nhan Giác hỏi với giọng điệu và sắc mặt không được tốt.

Trong nhà mở điều hòa, gió nhẹ phả khắp căn phòng. Bên cạnh Nhan Lương là Bành Diệp, co lại bả vai, “Là Nhan Lương đánh em trước.”

Nhan Giác biết Bành Diệp là do cậu ấy là bạn cùng phòng của Nhan Lương, là sinh viên của Dung Bắc. Giáo viên hướng dẫn của Nhan Lương có nói qua với cô, Bành Diệp có một chút tật xấu, hay bắt nạt các bạn học. Nghe Bành Diệp nói vậy, Nhan Giác nhìn qua phía em trai mình, “Nhan Lương?”

“Là em ra tay trước, ai bảo cậu ta mở miệng toàn là....” Tiếng “phân” của Nhan Lương chưa kịp nói ra đã bị Nhan Giác vỗ một phát vào sau gáy, Nhan Lương xoa xoa cái trán, “Chị, cậu ta nói Lê Viên không có đầu óc, nói cô ấy là kẻ ngốc, là kẻ điên, em nhất thời tức giận không nhịn được, nên....”

“Được rồi.” Nhan Giác cầm điện thoại di động ra xem, ấn một vài phím sau đó lại cất đi, “Giáo viên hướng dẫn của các cậu quyết định việc xử phạt giao cho chị, mỗi người viết một bản tự kiểm điểm, thứ hai bên trong kí túc xá. Đừng tìm chị rồi nói là mất mặt, sao lúc đánh nhau lại không sợ mất mặt? Ngoài việc viết bản tự kiểm điểm, Nhan Lương, chạy mười vòng sân thể dục.”

“Chị....” Nhan Lương mở lớn con mắt, nhưng vẫn không nhận được sự đồng tình của Nhan Giác. Cô vẫy vẫy tay về phía Bành Diệp, “Cậu trở về đi, lần sau còn đánh nhau nữa không chị là mất thể diện như này đâu. Nhan Lương, bây giờ chạy ngay lập tức, chạy xong trở về gặp chị.”

Không cho cậu cơ hội cãi lại, Nhan Giác lập tức xoay người để lại cho em trai một bóng lưng. Đáng thương, trong thời tiết giá rét, Nhan Lương mặc một chiếc áo lông chạy mười vòng sân thể dục trường Dung Bắc, mồ hôi chảy ra từ lâu.

Khoảng nửa tiếng sau, Nhan Lương vỗ ngực quay trở lại phòng làm việc của Nhan Giác, thấy chị mình đang ngăn người nhìn chằm chằm vào điện thoại.

“Chị, chị cũng ác quá đi, chỉ phạt em mà không phạt cậu ta, rốt cuộc thì ai mới là em trai của chị thế?” Chạy xong 4000m, mặt Nhan Lương đỏ bừng, cậu chống tay trên khung cửa phòng làm việc của Nhan Giác, chậm chạp không vào.

Nhan Giác lần này cũng không nói nhiều, trực tiếp mặc áo khoác đi ra ngoài, Nhan Lương sợ hết hồn, cho rằng chị mình lại muốn đánh mình, bèn theo bản năng trốn về phía sau, “Chị,.....chị, quân tử chỉ dùng lời nói chứ không dùng hành động!”

“Quân tử”, Lê Viên bị em làm cho hoảng sợ, hiện tại tình hình không tốt, bây giờ em muốn đứng đây tiếp tục nói về quân tử hay là theo chị đi xem một chút, bởi vì em nhất thời xúc động mà tạo thành hậu quả như này.” Nhan Giác không nhìn Nhan Lương, mặt nặng nề đi ra khỏi phòng làm việc.

Bốn giờ chiều, đèn vẫn chưa mở cho nên hành lang kì túc xá là một khoảng tối. Nhan Lương nhìn chị mình dần dần bị bóng tối bao phủ, hoảng sợ qua đi sau đó vội đuổi theo, “Chị, chị đợi em với, em cũng đi.”

Tình hình của Lê Viên gay go hơn so với suy nghĩ, không ngừng la hét, thậm trí còn bắt đầu tấn công những người xung quanh, nhưng không để Nhan Giác sốt ruột. Trong Lê gia, các bác sĩ đang giữ lấy Lê Viên, người không biết trở về Dung Bắc từ bao giờ, Vương Anh đang ngồi ngay ngắn trên ghế salon, vẻ mặt rất khó coi. So với lần trước bọn họ gặp mặt, lần này ngoại trừ thêm một vài bác sĩ và Nhan Lương ra thì tất cả đều ở đây.

Cố Thước giúp giữ Lê Viên, không cần thận bị cô bé cào một phát, hai mặt lập tức ngấn lệ, “Lê Viên, em sao thế?”

Nhan Giác bĩu môi một cái, nghĩ thầm, khóc thật nhanh, so với khi người thân mất cũng không chậm bao nhiêu. Cô ho khan một tiếng, nói: “Bác gái, chuyện của Lê Viên nên trách em trai cháu, nếu không phải em cháu đánh nhau với người khác thì Lê Viên cũng sẽ không như vậy, cháu dẫn em cháu tới xin lỗi bác.”

Nhan Giác nói xong bè ần đầu Nhan Lương xuống thấp. Nếu là bình thường Nhan Lương sẽ không nghe lời như vậy, nhưng bây giờ ở trước mặt trưởng phòng Vương khí thế mạnh mẽ, Nhan Lương không dám thờ ơ, “Bác gái, cháu xin lỗi.”

Lê Viên vẫn thét lên như cũ, chân mảy của Vương Anh vẫn nhũn chặt chưa có dấu hiệu dần ra, “Nhan Giác, ban đầu khi Lê Tranh nói muốn hẹn hò với cháu, tôi cũng không phản đối gay gắt, nhưng bây giờ cháu cũng thấy, tôi giao Lê Viên cho cháu chăm sóc lại thành ra như vậy, cháu nghĩ tôi còn đồng ý để cháu và Lê Tranh qua lại nữa sao?”

Nhan Giác cười, lời này cực kì đường hoàng, bà ấy không hề “Phản đối gay gắt”, chẳng qua là đình chỉ chức vụ của cô, hạn chế công ty của Lê Tranh, đến khi bọn họ tìm được phương pháp tự giải quyết thì lại sắp xếp Hoắc Đồng Xuyên tới. Nhan Giác không hiểu, như thế nào thì mới gọi là phản đối gay gắt chuyện của cô và Lê Tranh đây.

“Chuyện của Lê Viên là do cháu gây ra, không liên quan đến chị của cháu. Hơn nữa, bây giờ là thời đại tự do yêu đương, tại sao bác lại không đồng ý chuyện chị cháu và anh rể qua lại chứ, bác thật cổ hủ.” Nhan Lương tức quá, nói gì cũng không nghĩ đến hậu quả. Vương Anh cũng cười, “Cậu nhóc, cậu biết cái người mà cậu nói cổ hủ này là ai không?”

Trong khi hai người đang căng thẳng, thì Lê Tranh, đang giúp bác sĩ giữ Lê Viên, lên tiếng, “Nhan Lương, mau tới đây giúp.”

“Dạ, vâng...” Nhan Lương cứ như vậy không biết gì rồi đi. Cũng thật kì lạ, khi Nhan Lương đến giúp, Lê Viên trở nên bình tĩnh hơn.

Cố Thước nhìn chằm chằm Lê Tranh đang đưa Lê Viên lên gác, quay ra nói với Vương Anh, “Dì à, cháu lên xem Lê Viên như thế nào.”

Nhan Giác cười cười, “Khi Lê Viên tức giận thích túm tay người khác, cô Cố nên cẩn thận một chút. Còn nữa, bác gái, nếu nơi này không chào đón cháu, vậy cháu đi trước. Trước khi đi cháu vẫn muốn nói lời xin lỗi với bác. Làm phiền bác chuyển lời tới Lê Tranh giúp cháu là cháu về trước, ở nhà chờ anh ấy; còn có em trai cháu, sau khi xong việc lập tức quay về trường học.”

“Cảm ơn.” Nhan Giác cúi đầu về phía Vương Anh, sau đó xoay người đi.

Trong bể kính, hai con cá rồng một đỏ một trắng giống như tò mò nhìn chằm chằm vào những gì xảy ra, khi Nhan Giác đi qua, con cá màu đỏ phun ra bọt khí giống như đang nói lời tạm biệt với cô. Nhan Giác mỉm cười.

Có lúc, cúi đầu không có nghĩa là thừa nhận sai lầm, chẳng qua là do tình thế bắt buộc. Cúi đầu thật ra cũng không phải là việc to tát, nhưng cúi đầu cũng không phải là thoải mái mà không quan tâm. Giống như Nhan Giác lúc trước cúi đầu còn bây giờ là ngẩng cao đầu bước ra khỏi nhà họ Lê, còn Vương Anh lúc trước nhân cái cúi đầu của Nhan Giác thì bây giờ đang ngồi trên ghế sofa lớn trong phòng khách, cảm thấy tức giận.

Ai nói chỉ có trời tháng Tư mới giống như mặt của đứa bé, tháng mười hai thời tiết cũng giống như thế, nói thay đổi là thay đổi ngay. Nhan Giác nhớ lúc vừa vào nhà họ Lê bên ngoài tuyết vẫn còn bay tán loạn, bầu trời như phủ trong chiếc áo màu bạc, chỉ mới một lát mà mây đen đã rút đi, lộ ra ánh sao sang trên trời đêm.

Nhan Giác đứng trước cửa nhà họ Lê, ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ tầng hai, rèm cửa màu vàng không giấu được tình cảnh rối loạn bên trong. Một bóng dáng mảnh khảnh giống như bị giật mình, rụt về phía sau, Nhan Giác gần như còn nghe được tiếng Cố Thước hét chói tai đằng sau lớp kính. Cô kéo áo cổ áo, xoay người dời đi. Thật ra duyên phận không phải là cái có thể cưỡng cầu, coi như Cố Thước có sự trợ giúp của Bộ trưởng Vương thì sao chứ, Nhan Giác vẫn tự rằng Lê Tranh sẽ luôn ở bên cạnh cô, bất kể họ có cách xa cả vạn con sông hay ngàn dãy núi.

Tuyết mới ngừng rơi, trên đường xe lại rất ít, thỉnh thoảng có vài chiếc taxi cũng đã tốt lắm rồi. Nhan Giác ra khỏi nhà họ Lê, đi dọc theo đường lớn. Dung Bắc, tuyết rơi mấy ngày, mặt đường bị phủ một lớp tuyết, hơi trơn. Nhan Giác đi cẩn thận, bỗng nhiên có chiếc xe dừng lại bên cạnh cô. Nhan Giác cúi đầu nhìn vào, kính xe hạ xuống lộ ra gương mặt quen thuộc.

Chỉ mấy tháng không gặp, Liya Phạm không còn buồn bực vì chỉ được nhân vai nữ hai trong < Bông cúc nhỏ , mà tinh thần cô ấy lại rất tốt. Không những thế lại còn cách cửa xe khoe khoang trước mặt cô, ai nói là không tốt đây?

“Hi, Nhan Giác, thật trùng hợp?” Môi vẫn đỏ mọng như trước, Liya Phạm cất tiếng chào Nhan Giác. Nhan Giác nhún vai, “Đúng vậy nha, thật trùng

hợp? Khi ra cửa tôi quên xem hoàng lịch rồi, nếu không tôi thật sự không mong gặp được sự trùng hợp như này.”

Đối với Liya Phạm, Nhan Giác chưa bao giờ giả bộ làm người hiền lành.

Ngược lại Liya Phạm lần này lại không tức giận, cô cười khẽ một tiếng, lại còn mở cửa, bước xuống xe.” Nghe nói dạo gần đây cô sống không tốt? Gia đình của Lê tiên sinh không đồng ý chuyện của hai người? Ha ha, tôi thật không ngờ người cao ngạo như Thiên nga trắng như cô Nhan đây cũng có ngày bị người khác ghét bỏ như thế.”

“Đúng vậy nha, tôi cũng không ngờ Quý nhân ngày ngày bận rộn trong làng giải trí vẫn còn có thể quan tâm đến việc nhà của người dân nhỏ bé như tôi đây.” Liya Phạm luôn thích làm việc đối lập với Nhan Giác, Nhan Giác cũng luôn có cách đem các những việc ấy đẩy trở lại. Con gái ghen tị là không có lí do, nhưng đối với Nhan Giác, những chuyện ấy không đáng là gì. Cô không có thời gian đứng đây dây dưa với Liya Phạm, nên muốn xoay người rồi đi.

Tôi thật sự thấy không đáng thay cô, Quý Vũ thích Hoắc Đông Xuyên, Hoắc Đông Xuyên lại cứ thích cô, còn cô, ngay cả một ánh mắt cũng không nhìn, kết quả lại đi thích một người lại bị mẹ người ta....” Tiếng cười của Liya Phạm trong đêm tối có vẻ âm trầm kinh khủng, đến mức Nhan Giác phải quay lại nơi phát ra tiếng cười ấy để chặn lại, nếu không sẽ cảm thấy có lỗi với chính mình, “Liya Phạm, cô cảm miệng cho tôi, ai thích tôi là chuyện của người đó, còn tôi thích ai là chuyện của tôi, cô ở đây để tìm thấy sự tồn tại của mình trong chuyện cũ của người khác thật đáng thương hại.”

Liya Phạm bị Nhan Giác ấn ở cửa xe, đầu ngửa ra sau, về mặt kinh khủng. Đúng lúc này có tiếng phanh xe gấp ở bên cạnh bọn họ, đêm màu đồng, các phóng viên vẫn chưa tan làm.

Một vài phóng viên chân còn chưa bước ra khỏi xe đã hướng máy quay về phía Nhan Giác và Liya Phạm.

“Cô Phạm, mọi người đang đồn là cô và nữ chính Đường Giai của Bông cúc nhỏ bất hòa, xin hỏi đó là thật sao?”

“Cô Phạm, nghe nói cô và bạn trai của Đường Giai có quan hệ thân thiết, cô có thể nói một chút về chuyện này được không?”

“Cô Phạm,... ....”

Các phóng viên mỗi người một câu hỏi làm cho Nhan Giác nhức đầu, mà đèn flash trong đêm tối càng làm nhức đầu hơn, cô thừa dịp này tách ra khỏi vòng vây.

Thật ra thì Nhan Giác cũng rất bội phục Liya Phạm, trong studio cô ấy diễn, ra bên ngoài cô ấy cũng diễn để giữ hình tượng “Hoàn mỹ” của mình, giống như bây giờ, những lời mà cô ấy nói khiến Nhan Giác thật không chịu nổi.

Liya Phạm vén mái tóc xoắn gọn sóng của mình, “Xin mọi người không nên tin vào những lời đồn, tôi cùng Đường Giai quan hệ rất tốt, hơn nữa cô ấy có bạn trai sao? Tôi cái gì cũng không biết. Bây giờ tôi đang chuyên tâm quay phim, hơn nữa tôi tiết lộ với mọi người một chuyện nhỏ, đạo diễn rất hài lòng với diễn xuất của tôi, hi vọng một tháng sau Bông cúc nhỏ lên sóng sẽ cho mọi người thấy một Liya Phạm hoàn toàn khác.”

Yên tâm, Liya Phạm từ đầu đến cuối, dáng vẻ của cô giấu thật tốt. Đoán chừng không có mấy người nhìn thấy. Nhan Giác nhìn chăm chăm vào ánh đèn flash ở chỗ Liya Phạm, cảm thán.

Vừa lúc đó có một chiếc taxi trống dừng ở bên cạnh, Nhan Giác mở cửa xe, chỉ đường về nhà.

Về đến nhà tuyết lại tiếp tục rơi, tuyết mịn như đôi tay ấm áp, che lại ánh đèn của tòa nhà B.

Tầng hai mươi tám, độ cao chạm tới tận trời, Nhan Giác nhìn lên thấy cửa sổ có ánh sáng, nhưng cô biết bây giờ không thể có ánh sáng được. Bởi vì lúc này Lê Tranh vẫn chưa về. Đến gần thang máy, quản lí đang dán thông báo, Nhan Giác nhìn lướt qua, chỉ là đến gần cuối năm, các gia đình hãy cẩn thận đề phòng trộm cắp.

An ninh ở Dung Bắc tương đối tốt, những năm gần đây những vụ án lớn xảy ra rất ít. Nhan Giác không cho rằng chuyện này cùng với thông báo hàng năm có liên quan, mọi người trong tòa nhà vốn thật thà chất phác.

Thang máy nhanh chóng lên cao, những con số hiện lên tầng 15 rồi nhanh chóng đến tầng 28. Nhan Giác ra khỏi thang máy, cầm chìa khóa mở cửa. Khi cửa mở ra, tim cô đập mạnh hai cái, trước khi ra khỏi nhà cô rõ ràng đã tắt đèn, nhưng lúc này đèn trong nhà đều được bật lên.

Cô có thể nghe thấy tiếng nước phát ra từ trong phòng tắm. Nhan Giác yên tâm hơn một chút, nếu có trộm thật, cũng sẽ không tắm ở đây như vậy.

“Lê Tranh, anh về rồi?” Cô cởi giày, bỏ túi xuống, đi tới phòng tắm.

Hơi nước mờ mờ trong phòng tắm làm mờ cửa kính, Nhan Giác từ từ đến gần, định mở cửa thì cửa đột nhiên bị kéo ra từ bên trong.

“A!” Nhan Giác hét lên một tiếng, vội vàng che mắt, rồi tìm thứ gì đánh người phía trước một trận.

Trước mắt cô là một người đàn ông không mặc gì, nhưng lại không phải là Lê Tranh!

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Lệ Ngôn

【Tình yêu chính là như vậy, đứng người, nụ hôn nhẹ của anh, nụ hôn sâu của anh, nụ hôn mang theo hương thơm mát của anh, nụ hôn mang theo mùi nước hoa của anh, chỉ cần là anh, mọi cái đều đúng, đều tốt nhất. Không đứng người, tất cả chẳng là gì.】

“Đừng kêu nữa, xô vào.” Giọng nam mang theo vẻ lười biếng cất lên truyền vào trong tai cô. Nhan Giác lùi ra khỏi phòng tắm, ánh mắt quét qua đôi giày trên tủ giày bằng kim loại, rồi cầm lên. Tay trái cô cầm túi để che mắt, tay phải cầm chiếc giày cách 30 cm hỏi người đàn ông, “Anh là ai? Đây gọi là xâm nhập gia cư bất hợp pháp?”

“Ha ha.” Người đàn ông cười hai tiếng, Nhan Giác nghe được tiếng bước chân còn ướt của anh ta bước trên nền gạch men tiến vào phòng khách. “Lần đầu tiên tôi nghe nói vào nhà mình tắm cũng bị coi là xâm nhập gia cư bất hợp pháp. Lại nói, một chiếc guốc? Để phòng thân hay để gãi ngứa đây?”

“Nhà anh?” Nhan Giác nghiêng, cũng không dám cầm túi trên tay. Để chân ướt quay lại, Nhan Giác nhìn xuống đôi chân trần của anh ta cách chiếc túi ba bước, lùi về sau một bước, sau đó nghe thấy người đàn ông đó nói: “Tôi biết rồi, cô là bạn gái của anh trai tôi, chắc hẳn là chị dâu của tôi rồi?”

Mười phút sau, Nhan Giác ngồi một mình ở trên ghế salon, vẫn ôm túi của mình như cũ, hai mắt cảnh giác nhìn người đàn ông mặc chiếc áo may ô trước mặt, “Anh là em trai của Lệ Tranh? Làm việc trong quân đội? Thiếu tá?”

Người đàn ông tự xưng là Lệ Ngôn lúc trước chỉ quần một chiếc khăn tắm bên hông, đã đi thay một chiếc quần đùi, sau đó đang dùng khăn lông lau đầu, ngồi đối diện Nhan Giác, “Chuyện này có gì mà nói dối, tôi đã muốn cướp tiền thì cũng không ung dung ở lại đây để tắm, tôi mà muốn cướp sắc, hắc, hắc...”

Lệ Ngôn cười một tiếng, Nhan Giác cảm thấy anh ta không có chút nào giống người tốt.

Làm việc trong quân đội mà lại giống lưu manh như thế sao? Cô ôm chặt túi, tính toán xem khi nào báo cảnh sát thì thích hợp.

“Đừng báo cảnh sát, nó đúng là em trai của anh.” Cửa sổ trong phòng đang mở, bây giờ thêm cửa chính bị mở ra, gió bên ngoài thổi vào trong, Nhan Giác run lên, Lệ Tranh mang theo hơi lạnh từ bên ngoài đi vào.

Bông tuyết trên đầu Lệ Tranh tan ra làm ướt hai bên thái dương, sắc mặt của anh không tốt. Nhan giác bỏ túi trong tay xuống, “Lệ Viên sao rồi?”

“Bác sĩ tiêm thuốc an thần, bây giờ đã ngủ rồi.” Anh đứng trên chiếc thảm cạnh cửa, phui phui áo khoác, xong rồi mới đóng cửa vào nhà. Lệ Tranh cởi áo khoác ra, không đi về phía Nhan Giác mà đi thẳng tới chỗ Lệ Ngôn. Nhan Giác không có thời gian phản ứng, cô đã thấy hai người Lệ Tranh và Lệ Ngôn đang lao vào nhau. Nhan Giác sợ hết hồn, cũng quên mất phải kêu, chỉ biết ngơ ngác nhìn Lệ Tranh đá một cước về phía Lệ Ngôn. Lệ Ngôn mặc quần đùi, động tác lưu loát hơn, hai tay bám lấy ghế sofa nhà Lệ Tranh, chân vừa đạp, tránh thoát công kích của Lệ Tranh, đồng thời cũng nhảy ra phía sau ghế sofa, “Anh, lâu rồi anh không rèn luyện trong quân đội, khả năng kém đi rồi.”

“Kém đi? Vậy thì thử một chút.” Lệ Tranh cười nói.

Nhan Giác lần đầu tiên thấy Lệ Tranh có sức sống như vậy, anh ấy không chảy mồ hôi, nhưng tuyết tan ra lại giống như mồ hôi chảy xuống, động tác của anh ấy rất nhanh, Nhan Giác xem mà không hiểu bọn họ đang dùng chiêu thức gì, chỉ biết là Lệ Tranh đánh tới như thế, sau đó Lệ Ngôn liền bị ép sát xuống đất “Lăn lộn” rồi.

Hơn mười phút sau.

“Hắc, xuống tay ác như vậy sao, anh!” Lệ Ngôn vừa tránh né một cước của Lệ Tranh vừa nói.

“Cẩn thận bình hoa của em!” Nhan Giác kêu lên, rồi chỉ vào bàn đặt lọ hoa bằng sứ Thanh Hoa.

“Ngừng.” Một giây trước hơi thở mạnh mẽ, Lệ Tranh thu chân, đỡ bình hoa, ổn định lại, “Đây là bình hoa Nhan Giác thích nhất, nếu em làm vỡ, cho dù anh không trừng trị em thì Nhan Giác cũng không tha cho em.”

Lệ Ngôn ngồi dưới đất, tay bám lấy nền nhà, thở một hơi, nhìn Nhan Giác, “Cô tên là Nhan Giác à?”

“Gọi chị dâu.” Lệ Tranh đứng dậy, đánh một phát vào bả vai Lệ Ngôn. Lệ Ngôn lại rất nghe lời, ngoan ngoãn gọi “Chị dâu”. Lần đầu tiên bị gọi như vậy, mặt Nhan Giác bắt chợt đỏ lên, “Đừng gọi loạn.”

“Lệ Ngôn, năng lực của em so với lần trước không có gì tiến bộ, có phải gần đây trong đội buông lỏng việc huấn luyện?” Lệ Tranh kéo Nhan Giác ngồi trên ghế sofa, nói với Lệ Ngôn đang từ trên nền nhà đứng dậy. Lệ Ngôn bĩu môi một cái, nếu bây giờ anh vẫn còn tại ngũ thì chắc chắn sẽ theo tiêu chuẩn của anh để huấn luyện mọi người? Anh, anh thấy chị dâu là dân thường liền lừa gạt về đi, nói mình là lính hải quân giải ngũ, lại mạnh mẽ giống như trâu vậy.”

“Thằng nhóc thôi.” “Đánh một trận.” Lê Tranh khôi phục lại, anh biết, Nhan Giác không hiểu người em trai này của anh từ đâu xuất hiện, bèn lên tiếng giải thích.

Thì ra Lê Ngôn là con trai của chú Lê Tranh. Chú của Lê Tranh vốn là chiến sĩ, khi Lê Ngôn còn rất nhỏ, bố mẹ cậu ấy đã hy sinh trong một lần làm nhiệm vụ chống khủng bố ở nước ngoài.

Nhan Giác một hồi thần thức, cảm thán, giống như chính mình biết hết toàn bộ về liệt sĩ nhà họ Lê. Bố mẹ của Lê Viên, hay bố mẹ của Lê Ngôn. Cô nháy mắt mấy cái, đột nhiên đứng lên, “Em đi ra ngoài mua chút đồ.”

Không để ý tiếng gọi của Lê Tranh ở đằng sau, lấy khăn rồi đi thẳng ra ngoài cửa. Thật không biết nhìn người thân của liệt sĩ *, bệnh đau mắt có phải ngày càng nghiêm trọng hơn.

Đêm đó, Nhan Giác chạy đến những hiệu thuốc gần tòa nhà B, mua mười mấy loại thuốc nhỏ mắt về để cứu cô, giống như bất cứ lúc nào đôi mắt cũng có thể bị hỏng.

Sau chiếc rèm cửa màu vàng nhạt là ánh trắng, rơi vào hai người trên chiếc giường đôi, giống như tay mẹ nhẹ nhàng vuốt ve. Thuốc nhỏ mắt dùng hơi nhiều, mắt của Nhan Giác có chút sưng. Cô mở mắt nằm trên giường, lại lật người. Nằm bên cạnh là bạn trai cô, nhắm hai mắt, cô nhìn không ra là tỉnh hay ngủ.

Nhan Giác đưa tay về lại hình dáng khuôn mặt của anh trong không khí, sống mũi cao, lông mày đậm cùng vòm đôi môi đầy quyến rũ, mắt Nhan Giác có chút ẩm ướt/

“Tình yêu không phải là chuyện của hai người sao? Tại sao còn phải lo lắng về những chuyện này?” Cô nhẹ giọng lầm bầm. Thình lình tay bị người đàn ông cầm lấy.

“Lại suy nghĩ lung tung.” Trong bóng tối, hơi thở ẩm ướt của Lê Tranh thổi nhẹ lên tóc mai của Nhan Giác, ánh mắt cô ẩm ướt, cũng nóng lên một chút.

“Lê Tranh, anh sẽ kết hôn với em sao?” Cô hỏi.

“Đúng vậy.” Anh tự tay đem Nhan Giác ôm vào trong lòng, “Cả đời sẽ lấy em làm vợ,”

“Nhưng mẹ anh sẽ không chúc phúc cho chúng ta, không được người lớn chúc phúc thì hôn nhân sẽ không may mắn, em không hy vọng anh không hạnh phúc.” Hơn nữa, trong gia đình có truyền thống như vậy cũng không thể nào có thêm một con vệt được. Vương anh không thích cô là sự thật, phản đối bọn họ đi đăng ký kết hôn cũng là sự thật. Tình yêu chỉ có chấp bởi một người sẽ không thể đi đến hôn nhân.

“Cô ngốc, ở cùng em chính là hạnh phúc của anh. Tương lai của em có anh, anh sẽ sắp xếp ổn thỏa hết tất cả.”

Một câu “Tương lai của em có anh” khiến cho Nhan Giác ướt viền mắt một lần nữa. Cô không phải một người thích khóc, nhưng đối mặt với sự dịu dàng như vậy, người đàn ông biết biết được tất cả suy nghĩ của cô, suy nghĩ đến những băn khoăn, lo lắng của cô, cũng chỉ có rơi nước mắt cô mới có thể biểu đạt hết được sự cảm động của mình.

Có một số việc không phải có hi vọng rồi mới kiên trì theo đuổi, mà là bởi vì kiên trì mới cuối cùng mới có hi vọng, cô cần một người ủng hộ để cô kiên trì bước tiếp.

“Chỉ là, Lê tiên sinh, không phải là muốn....” Chân Nhan Giác bị cái gì đó cứng rắn chạm vào, cười rộ lên.

“Nhớ em.” Lê Tranh cho tới bây giờ mới chính là Lê Tranh, sẽ không che dấu chính mình.

“Vậy hãy nhẹ nhàng chút, phòng bên cạnh có người.” Có một thiếu tá với khả năng nghe rất tốt. Lê Tranh hôn Nhan Giác, tay dò vào trong váy của cô, “Ừ...”

【Đây là phúc lợi 732 chữ, cảnh bên trong không nên nhìn, chớ tò mò.】

Đêm rất dài, hai người yêu nhau, ngay cả việc họ quấy rầy giấc ngủ của người nào đó cũng không biết. Ngoài cửa sổ tuyết ngừng rơi, đọng lại bên ngoài cửa sổ che đi một phòng xuân ý.

Ngày thứ hai, khi Nhan Giác tỉnh dậy, Lê Tranh đang ngồi trong phòng khách nhìn tờ giấy mà Lê Ngôn để lại, trên đó viết mấy chữ, “Càng già càng dẻo dai, bội phục, bội phục.”

Nhan Giác mặc quần áo tử tế, đang đánh răng trong phòng vệ sinh, miệng đầy bọt kem đánh răng cô cầm bàn chải ra ngoài, “Lê Ngôn đâu rồi?”

Lê Tranh mặt không biến sắc, cắt tờ giấy đi, “Nó đi gặp bạn gái.”

Nhan Giác có chút ngạc nhiên, nghĩ thầm bạn gái của Lê Ngôn có vẻ như thế nào đây?

Tuyết rơi trong suốt một tuần lễ, nửa tháng nữa chính là lễ Giáng sinh rồi, tuần này Nhan Giác nhận được một vài tin tức.

Tình trạng của Lê Viên sau sự việc lần đó lại có kì tích bắt đầu trở nên tốt hơn, Vương Anh đi kiểm tra ở nơi khác, Lê Viên tạm thời lại trở lại sự chăm

sóc của Nhan Giác; nghe nói lúc Lê Viên ở nhà họ Lê, Cố Thước hoàn toàn không có biện pháp ứng phó cô ấy, tuy rằng thành thạo có gặp qua Cố Thước nhưng cũng không nhìn ra được, nhưng Nhan Giác cũng cảm thấy điều đó là thật; nghe nói Nhan Lương đứng đầu lớp trong kì thi vừa rồi, được giáo viên tuyên dương, chỉ là thằng nhóc đó không có can đảm tìm cô để khoe thành tích, bởi vì lần trước cậu khiến Nhan Giác rất tức giận; Nhan Giác còn nghe nói bộ phim《Bông cúc nhỏ》của Liya Phạm đã đóng máy, dự kiến sẽ phát sóng vào dịp Nô-en.

Thứ tư, Nhan Giác chỉ có tiết “Đại cương về tranh vẽ Phương Tây” vào buổi sáng, sau khi tan học lúc mười rưỡi, cô đi ra cổng trường, vào một quán mì bên cạnh trường. Chiếc TV trong góc tường đang phát chương trình giải trí, Nhan Giác gọi hai bát mì thịt bò, mang ra bên ngoài. Cô ngồi cạnh cửa sổ, nhìn người trong điểm lộng lẫy trên TV.

Thành thật mà nói, Liya Phạm trời sinh là một diễn viên, cho dù có xấu xa thế nào thì trước mặt mọi người vẫn là đáng vẻ của một mỹ nữ hoàn hảo.

Mười phút sau, chủ quán mang hộp ra ngoài đưa cho Nhan Giác, chương trình trên TV vẫn chưa kết thúc, “Cô giáo Nhan, tôi nghe nói cô ấy cũng tốt nghiệp trường Dung Bắc, hai người là bạn học của nhau, cùng với một người nổi tiếng là bạn học, thật vinh dự mà.”

Đúng vậy, thật vinh dự, Nhan Giác ý cười đầy mặt, trả tiền, rồi rời khỏi quán. Vinh dự là để quý nhìn, còn cô đưa cơm cho Lê Tranh là thật.

Lê Tranh ăn rất nhanh, đáng vẻ ăn như hổ đói bây giờ hoàn toàn không giống đáng vẻ bình thường của anh. Nhan Giác mang ghế ngồi bên cạnh nhìn anh ăn hết một bát, thuận tiện đưa luôn bát của mình cho anh, “Làm việc mệt như vậy, anh ăn nốt phần của em đi.”

Lê Tranh lắc đầu, “Đã no tám phần rồi, anh không tham ăn, chỉ muốn em.” Nói xong, anh kéo Nhan Giác ngồi lên đùi mình, sau đó hôn cô.

Tình yêu chính là như vậy, đúng người, nụ hôn nhẹ của anh, nụ hôn sâu của anh, nụ hôn mang theo hương thơm mát của anh, nụ hôn mang theo mùi nước hoa của anh, chỉ cần là anh, mọi cái đều đúng, đều tốt nhất.

Nửa phút sau, buống Nhan Giác đang đỏ mặt ra, cười nói, “Lần sau em nhớ cho thêm chút cay, bát mì hôm nay hơi nhạt một chút.”

Vì phải trở về trước, Nhan Giác thoát ra, cô cầm áo khoác, “Nghỉ trưa một lát rồi lại làm việc tiếp, em về trước đây.”

Người yêu là mối quan hệ kì diệu, hai người lưỡng tình tương duyệt* ở cùng nhau bao lâu cũng không thấy chán. Nhan Giác và Lê Tranh chính là như vậy, lại đây đưa thêm một lúc, Nhan Giác mới ra về.

*lưỡng tình tương duyệt: cả hai người đều yêu nhau

Trong hành lang, một chiếc thảm đỏ kéo dài từ đầu này đến đầu kia, giống như một buổi hôn lễ, Nhan Giác mỉm cười, suy nghĩ, bước vào thang máy. Tầng 19, độ cao gần 70 m, đang đi xuống. Đến tầng 18, thang máy mở ra, Nhan Giác đi sát vào bên trong, để chỗ cho người bước vào, cô không nghĩ tới người bước vào sẽ là anh ấy.

Lần đầu tiên Nhan Giác thấy đáng vẻ này của Hoắc Đông Xuyên, anh trước kia, lúc nào cũng mạn mẽ giống như rồng như hổ, luôn có đáng vẻ của một thanh niên bùng bùng nhiệt huyết, khác so với hiện tại. Bây giờ sắc mặt thì trắng bệch, tuy là mùa đông nhưng trên trán lại ra nhiều mồ hôi hột.

Cho dù không muốn, nhưng Nhan Giác vẫn lên tiếng chào hỏi, “Hoắc Đông Xuyên, anh không sao chứ?”

Gặp Nhan Giác ở đây cũng là việc ngoài ý muốn, anh cau mày, hít vào, “Không có việc gì.”

Không có việc gì? Không có việc gì mới là chuyện lạ! Đó là sắc mặt của người bình thường sao, so với giấy trắng không khác gì mấy! Đối với người đàn ông cày mạnh này Nhan Giác im lặng không nói gì, nhưng cô thật sự cũng không biết nói gì, nên mới im lặng.

Hai người đứng cạnh nhau, vẫn không ai nói gì cho đến khi số mười màu đỏ hiện lên. Một tiếng bịch vang lên bên cạnh Nhan Giác, thấy Hoắc Đông Xuyên đã ngã xuống.

“Hoắc Đông Xuyên!” Nhan Giác ngồi xuống đỡ người dậy, nhất thời tay chân luống cuống.

Nếu không phải Quý Vũ đúng lúc gọi điện thoại tới, Nhan Giác thật sự không biết nên làm gì. Nửa tiếng sau, Quý Vũ chạy tới bệnh viện trung tâm của Dung Bắc. Nhan Giác đang ngồi trên ghế chờ ngoài phòng phẫu thuật, ngẩng đầu nhìn cô.

“Hoắc Đông Xuyên bị đau dạ dày từ lúc nào?” Về mặt Nhan Giác bình tĩnh, trong lòng lại không yên. Quý Vũ cũng không lập tức trả lời câu hỏi của cô, lại đứng trước cửa thủy tinh nhìn vào bên trong phòng phẫu thuật, cố gắng để nhìn người đang nằm bên trong. Nhan Giác ngồi đằng sau lên tiếng, “Đừng nhìn, bị đục dạ dày, phẫu thuật chắc phải mất một lúc lâu.”

“Nhan Giác, cô hỏi anh ấy khi nào thì bị đau dạ dày, bây giờ cô cũng đã muốn biết khi nào thì anh ấy bị đau dạ dày rồi sao. Cô biết lúc anh ấy du học bên Mỹ thì có bao nhiêu lần anh ấy lên về nhìn cô không?” Giọng nói của Nhan Giác không mạn không nhạt khiến Quý Vũ tức giận, cô xoay người đứng trước mặt Nhan Giác, “Cô có biết khi cô nói lời chia tay với anh ấy, một người đàn ông như anh ấy lại khóc không biết bao nhiêu lần không? Cô có biết sau khi tốt nghiệp bên Mỹ, cho dù bên đó có đưa ra bao nhiêu điều kiện tốt anh ấy cũng từ chối, chỉ vì trở về để tìm cô?”

“Tôi không biết. Tôi cũng không có hứng thú biết.” Nhan Giác mặt không chút thay đổi, hôm nay cô thật sự không có lựa chọn nào khác nên mới lại liên quan với Hoắc Đông Xuyên, nhưng cô lại không muốn biết việc dư thừa nào khác.

Quý Vũ tức giận, cô ném bao tay COACH xuống đất, đứng trước mặt Nhan Giác nổi cáu, không còn giữ hình tượng thực nữ, “Tôi vốn không muốn nói

cho cô những chuyện này, nhưng Đông Xuyên thật sự rất đáng thương. Cô biết rõ rằng khi cô mất bức tranh thì đau lòng như thế nào, nhưng cô có biết Đông Xuyên vì cô mà chạy như thế nào không? Anh ấy chạy đi tìm hiệu trưởng, thậm chí vì cô mà quỳ xuống trước mặt hiệu trưởng! Một người trẻ hai mươi mấy tuổi thì có cái gì. Không tiền không bối cảnh, cái anh ấy có chỉ là tôn nghiêm, chỉ vì cô mà anh ấy cũng không cần tôn nghiêm của mình, nhưng cô lại nói chia tay anh ấy chỉ qua một tin nhắn, chỉ vài chữ ngắn ngủi, một chút tình tình cảm cũng không có! Cô cho rằng trường học vì sao lại cho cô đi du học? Là phần thưởng để an ủi sao? Đó là Đông Xuyên dùng cách uy hiếp để cho cô nhận được. Anh ấy cho rằng đây là phương pháp giải quyết tốt nhất, nhưng phản ứng của cô là như thế nào, cô chà đạp lên những cố gắng của Đông Xuyên! Nhan Giác, cô cho rằng chỉ có cô là người thanh cao, chúng tôi đều là những kẻ hèn mọn, nhưng thật ra chúng ta đều là một loại người!”

Lời nói của Quý Vũ giống như tiếng pháo năm mới, nổ tung bên tai. Cô không biết cửa phòng phẫu thuật mở cửa lúc nào, cũng không biết mình đi ra cửa bệnh viện như thế nào.

Hôm nay thời tiết thật tốt, không có tuyết rơi, Nhan Giác đi dưới bầu trời xanh như vừa được rửa trôi, nhưng nội tâm lại là bầu trời u ám. Cô chỉ là một người bình thường, không thể biết 5000 năm trước ra sao, 5000 năm sau như thế nào. Cô không làm sai chuyện gì, chỉ là đã bỏ qua một người mà thôi.

Gặp đúng người, đúng thời điểm, cả đời hạnh phúc. Gặp đúng người nhưng sai thời điểm đó là nỗi đau.

Tuổi thanh xuân không thể cùng nhau bước đi, đó chính là cô và Hoắc Đông Xuyên, có lẽ chỉ còn lại hồi ức mà thôi.

Nhan Giác lau lau khóe mắt. Lại thở dài, cô cất bước tiến về phía trước. Sau lưng có người gọi tên cô, quay đầu lại, thấy tên yêu nghiệt đã lâu không gặp- Niếp Văn Hiến.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Súng và hoa hồng

【Con người luôn nhớ về quê hương của họ, nhưng họ cũng luôn hướng về phương xa, vì vậy trong sự mâu thuẫn này, khi chúng ta già đi, chỉ có thể nhìn lại thời thanh xuân đã qua.】

Yêu nghiệt đứng là mãi mãi không thay đổi phong cách ăn mặc, bên ngoài tuyết rơi đầy trời, mọi người đều mặc áo lông không trắng thì đỏ, chỉ có tên đó, khoác một chiếc áo da màu đen, một chiếc khăn quàng cổ cũng không có, chỉ nhìn thôi cũng thấy lạnh.

“Yêu nghiệt, có rảnh không? Đi uống với tôi một chén.” Cô huych khuỷu tay vào ngực cậu yêu nghiệt, hỏi.

Không có gì tốt hơn so với việc có một người bạn tốt sẵn sàng ngồi uống rượu, tâm sự cùng khi mình có điều buồn bực trong lòng. Nửa tiếng sau, Nhan Giác ngồi trong một quán bar trên đường Tân Giang, cô đã uống ba ly Vodka.

Ngài Bond cũng rất thích Vodka, ông ấy luôn nói: “Rượu Vodka, lắc lên, không được khuấy.”

Nhóm tác gia cũng thích Vodka, tác gia đương đại nước Nga nói rằng: “Vodka khiến cho tình tiết trở nên dễ dàng hơn.”

Nhan Giác cũng thích Vodka, chất lỏng trong suốt khiến cô vui vẻ, quên hết chuyện buồn lòng.

“Yêu nghiệt, cậu cảm thấy Hoắc Đông Xuyên là người như thế nào?” Ly rượu sắp hết, cô giờ chiếc ly lên, tầm mắt song song với đáy ly, cách ly thủy tinh nhìn Niếp Văn Hiến.

Không khí trong quán bar lúc này yên tĩnh hơn so với mọi khi, cả quán chỉ có hai vị khách là Nhan Giác và yêu nghiệt đang ngồi ở một góc trong quán, bởi vì lúc này quán bar vẫn chưa mở cửa đón khách. Nhân viên sau quầy bar vừa ngáp vừa lắc lắc dụng cụ pha chế. Nhìn bộ dạng của Nhan Giác chắc chắn sẽ gọi thêm ly nữa, lần này anh định pha cho cô một ly Bloody Mary, khi phụ nữ giải sầu nên dùng loại rượu kiểu nữ hoàng*.

*Bloody Mary: là Cocktail thường dùng cho phụ nữ, còn đàn ông sẽ dùng Bloody Caesar

Không có nền nhạc, âm thanh của dụng cụ pha rượu truyền tới góc quán một cách rõ ràng. Niếp Văn Hiến xoa xoa tay, tựa lưng vào lưng ghế sofa, “Tớ thấy Xuyên như thế nào không quan trọng, quan trọng là bây giờ cậu thấy cậu ấy như thế nào. Bây giờ khi biết được sự thật, cậu định chia tay Lê Tranh rồi quay lại với Xuyên, hay bảo vệ tình yêu hiện tại của cậu, không nghĩ tới gì cả? Đều do cậu. Chỉ cần cậu thấy tốt, tớ cũng sẽ thấy tốt.”

Con người luôn nhớ về quê hương của họ, nhưng họ cũng luôn hướng về phương xa, họ sẽ vui vẻ khi tìm được tình yêu mới nhưng trong lòng họ vẫn còn cái bóng của tình yêu cũ, vì vậy trong mâu thuẫn này, khi đã đánh mất họ chỉ có thể nhìn lại cùng với thời thanh xuân đã qua.

Lần này Nhan Giác không phải là quá mâu thuẫn, đối với những gì đã qua, ngoài việc uống rượu để rồi chôn chặt nó dưới đáy lòng thì không còn cách nào khác. Cô hiểu, cảm giác bây giờ của cô chỉ là đau lòng.

Một câu kia của Quý Vũ “Anh ấy đã vì cô mà quỳ xuống” giống như que diêm mang từng chuyện của cô và Hoắc Đông Xuyên đốt cháy, lửa cháy lan

ra đồng cỏ, khiến cho nội tâm của cô bị bóng.

Thật ra cô từng không muốn rời xa anh, lúc anh đổ mồ hôi sau khi chơi bóng rổ, cô đã từng khóc vì cảm động, khi nghỉ lễ Hoắc Đông Xuyên mang cho cô chén đường đỏ và túi chườm trong ngày đi cả tới thăm*, đã từng đã từng, bọn họ có rất nhiều cái đã từng trải qua với nhau. Nhan Giác không thể phủ nhận, tình cảm giành cho Hoắc Đông Xuyên lại đang lớn lên. Nhưng tất cả nên dừng lại, những cảm giác ám áp ấy, tình yêu ấy đều là quá khứ, để bây giờ nhìn lại, ngoại trừ việc cười thầm, rồi cảm thán “Ồ, trước kia mình đã từng như vậy sao!” thì cô cũng không biết nên làm gì hơn.

Không có chính là không có, mấy năm cách xa, tất cả đã là quá khứ.

“Tớ cảm thấy như bây giờ rất tốt!” Nhan Giác ngửa đầu uống sạch ly rượu, hướng về nhân viên quầy bar đi tới, “A Lượng, ly rượu kia tôi mời.”

Cô để tiền trên bàn, kéo Niếp Văn Hiến ra cửa. Rượu chính là đồ tốt, có thể giải sầu, nhưng khi cô đem ngọn nguồn nỗi buồn dọn dẹp sạch sẽ, rượu trở nên dư thừa. Ra khỏi cửa chính, ngửa đầu nhìn lên, trời vẫn xanh thẫm như cũ, Nhan Giác cảm thấy mình khó có thể làm một cô gái tốt.

“Yêu nghiệt, tớ không phải là cô gái tốt?” Nhan Giác nhướn mày. Niếp Văn Hiến gật đầu, “Đúng, không thể giả được.”

Anh xoa cằm, lại nhấn mạnh rồi gật đầu một chút, “Cô gái tốt, tớ muốn hôn cậu một cái được không?”

“Hắc hắc.” Nhan Giác cười khê, gật đầu, “Dĩ nhiên,...Không được.”

Anh biết, trong tình yêu, cô chưa bao giờ cho anh cơ hội. Chẳng qua như thế cũng tốt, anh từng xem trên mạng một câu chuyện của một tác giả không nổi tiếng cho lắm, một người tên là Ngô Đồng có nói qua một câu như này: có em thế giới tốt đẹp hơn, không có em anh vẫn có thể sống. Giống như mẹ nói với tôi, nếu có đòn bẩy thì có thể nâng cả Trái Đất, nhưng trên thực tế, cho dù có đòn bẩy Trái Đất vẫn bất động. Tình yêu là như thế, nhưng tình bạn lại cao hơn.

Nếu như anh và cô không có tình yêu bền lâu, vậy thì có một tình bạn bền vững cũng rất tốt.

Thời tiết đẹp kéo dài cả một ngày, ba giờ chiều, Niếp Văn Hiến đưa Nhan Giác đang ngủ trong xe lên nhà trọ bên cạnh nhà của anh.

Văn Cảnh vừa về sau khi tan học, vừa vịn ghế Niếp Văn Hiến ở trước cửa. Nhìn thấy Niếp Văn Hiến, câu nói đầu tiên của cô là: “Bắt cóc con gái nhà lành và lừa bán tội giống nhau, yêu nghiệt, cậu cũng không thể vi phạm pháp luật nha.”

“Đúng là gần mực thì đen, Văn Cảnh tại sao cậu không học được điểm tốt của cậu ấy nhỉ?” Niếp Văn Hiến đỡ Nhan Giác đứng đằng sau Văn Cảnh chờ cô mở cửa. Văn Cảnh lên tiếng cười nhạo, “Tớ học được những ưu điểm của cậu ấy, không phải cậu sẽ yêu tớ chứ? Yêu nghiệt, tớ đã kết hôn, là hoa đã có chủ, chỉ có thể nhìn, không thể mua.”

Văn Cảnh nửa đùa nửa thật, dễ dàng vạch trần tâm sự của ai đó. Khóe miệng giật giật, nhưng anh không thể nói được câu gì.

Đi theo Văn Cảnh vào trong, đưa Nhan Giác vào phòng ngủ rồi đặt lên giường, sau đó đóng cửa ra ngoài.

Đổi giường khác, mùi cũng trở nên khác, sau một tiếng, Nhan Giác tỉnh dậy thì nghe bên ngoài có tiếng la hét. Cô mở cửa đi ra ngoài, mới vừa hỏi được một câu “Có chuyện gì?”, liền thấy Niếp Văn Hiến sắc mặt cực kì khó coi nói với cô: “A Ngọc, ngày mai gọi Lê Tranh nhà cậu đi, tớ còn không tin được, tớ cùng bạn gái bồi dưỡng tình cảm mà các cậu lại....”

Nếu như không phải Niếp Văn Hiến thừa dịp Văn Cảnh không chú ý, lặng lẽ nói cho cô biết cách mà Trình Bắc Vọng muốn xin lỗi với Nhan Giác, Nhan Giác thật không biết khi nào thì yêu nghiệt muốn yêu đương rồi. Cô nhìn Niếp Văn Hiến ba giây, rồi vỗ vai anh “Trẻ nhỏ, tốt lắm”

Niếp Văn Hiến cũng cười, thật ra có thể giữ lại được tình bạn tốt như này cũng rất tốt. Ngẩng đầu, ưỡn ngực, Niếp Văn Hiến có cảm giác “Mình đúng là người vĩ đại”, nhưng Nhan Giác lại không hiểu về mặt bây giờ của Niếp Văn Hiến là như thế nào.

Lễ Giáng sinh chưa đến, nhưng không khí ngày lễ đã đến trong các cửa hàng, quán xá. Nhan Giác vừa khuấy ly nước cam vừa nhìn xuống ông già Noel đang đứng dưới quán cafe, cười nói: “Văn Cảnh, Trình Bắc Vọng biết sai thật rồi, cậu xem đằng sau đầu của ông già Noel kia.”

Văn Cảnh ngồi đối diện cô, miễn cưỡng ngáp một cái, “À cái IL-WJ là biết sai sao, sao cậu không nghĩ là đây là câu nói được ghi sẵn trong sản phẩm của nhà sản xuất chứ.”

Nhan Giác phải cố gắng lắm mới có thể đem nước cam nuốt xuống, cô khuấy khuấy ly nước, “Trường phòng Văn, cậu có thấy nhà sản xuất nào để dấu hiệu của mình đằng sau đầu ông già Noel sao, lại còn to như vậy, rõ ràng như vậy, ngoại trừ lấy việc công làm việc tư, đồ bà xã mình vui vẻ, tớ lại không nghĩ ra ở đây có ai nhảm chán như vậy, tớ còn nghe nhân viên phục vụ nói, ông già Noel này hôm qua đứng suốt một đêm. Yêu nghiệt không nói cho cậu biết sao bạn học của tớ? I LOVE WEN-JING?”

Vì không ngồi cạnh, nên Nhan Giác chỉ có thể gãi gãi lòng bàn tay của Văn Cảnh để chọc cô ấy.

“Nhưng tớ hỏi thật, cậu vẫn còn giận Trình Bắc Vọng sao?” Cô hỏi. Văn Cảnh cầm thìa xúc bánh ngọt lên ăn, chờ nửa ngày, cô ấy mới chán nản đặt thìa xuống, “Nhưng tớ cũng không thể tự mình bỏ đi rồi lại tự mình quay về, như thế rất mệt mỏi.”

Tính toán cả một ngày, Văn Cảnh ở nhà trọ của Nhan Giác cũng đã mấy ngày, Nhan Giác cũng thấy được cô ấy bắt đầu thỏa hiệp. Lại trêu một lần nữa, “Nếu bây giờ Trình Bắc Vọng nhận sai với cậu, cậu sẽ về nhà sao?”

“Trời ơi...” Bị Nhan Giác gắng hỏi, Văn Cảnh thờ dài, “Cũng có thể mà.”

“Bà xã, anh sai rồi, chúng ta về nhà đi!” Trình Bắc Vọng đứng sau lưng Văn Cảnh nửa ngày, đột nhiên xuất hiện. Văn Cảnh không kịp chuẩn bị gì, cô nhìn ngó xung quanh, vội vàng phui sạch quan hệ, “Ài là bà xã của anh, mẹ anh không nói, nếu không sinh được con trai thì phải ly hôn sao? Tôi đến một quả trứng cũng không sinh ra, thế nên tôi không phải bà xã của anh, lại càng không nên về nhà!”

“Chưa từng nói qua.” Trình Bắc đẩy đẩy gọng kính, ánh mắt gian xảo.

“Chưa nói.” Bộ trưởng Văn không tin.

“Được rồi.... ....” Trình Bắc Vọng thờ dài, kéo chiếc ghế bên cạnh Văn Cảnh ngồi xuống, anh ta lấy điện thoại di động ra, lắc đầu, “Cô giáo Văn, nói dối không tốt, là một tấm gương tốt, thì không nên nói dối chứ.... ....”

Cùng với tiếng than của Trình Bắc Vọng, một giọng nói từ trong điện thoại IP vang lên:

Nhưng tớ hỏi thật, cậu vẫn còn giận Trình Bắc Vọng sao?

Nhưng tớ cũng không thể tự bỏ đi rồi lại tự quay về được, như thế rất mất mặt.

Nếu bây giờ Trình Bắc Vọng nhận sai với cậu, cậu sẽ về nhà sao?

Cũng có thể mà.

Đoạn ghi âm này chính là đoạn đối thoại của Văn Cảnh và Nhan Giác vừa nói. Văn Cảnh nhìn chăm chăm Trình Bắc Vọng, Trình Bắc Vọng lại thần nhiên xoa đầu bà xã của mình, “Bà xã, anh sai rồi, anh không nên không tỏ rõ lập trường của mình lúc mẹ nói em, anh dám bảo đảm sẽ không có lần sau.”

Trình Bắc Vọng giơ ba ngón tay lên thề, đáng tiếc cho Văn Cảnh, dưới tình huống có chứng cứ xác thực chỉ có thể thuận theo, đành phải ngoan ngoãn để bạn học Trình kéo tay mình. Văn Cảnh cong môi, “Giỏi nhỉ, cũng học được cách để lại bằng chứng.”

“Lệ Tranh nói, phụ nữ đôi khi sẽ trở mặt không thừa nhận những gì mình đã nói, giữ lại bằng chứng sẽ không lo em chạy mất.” Đằng sau mắt kính, Trình Bắc Vọng vẫn đang cười híp mắt, mà Lệ Tranh, đang hướng chỗ bọn họ đi đến, nhận ra rằng mình vừa bị bán đứng, muốn quay lại cũng không kịp nữa rồi.

“Lão Trình, cậu thật là.... ....” Anh quay về phía Trình Bắc Vọng lắc đầu một cái, không nhanh không chậm giải thích, “Văn Cảnh tuy có hơi độc miệng nhưng lại rất dễ mềm lòng, muốn đánh người nhưng lại không dễ dàng ra tay, nhưng điều giỏi nhất chính là dễ trở mặt, cho nên ngoài việc thừa nhận sai lầm, thì việc giữ lại bằng chứng cũng rất quan trọng. Đừng nhìn tôi, cái này là Nhan Giác nói cho tôi biết.”

Anh phui phui quần áo rồi ngồi xuống bên cạnh Nhan Giác, không tự chủ được nắm lấy tay của cô ở dưới bàn.

Văn Cảnh cảm thấy Lệ Tranh chính là người đàn ông từ trong tranh bước ra, đẹp mà không quá rực rỡ, cơ trí nhưng không nóng nảy, ở tầng bốn này tuy có hơn một trăm người nhưng không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của người đàn ông này. Trước đây cô thấy tiếc thay cho Nhan Giác, một cô gái tài giỏi như thế sao có thể hợp với một “Kẻ điếc” chứ? Nhưng bây giờ, nhìn hai người ngồi bên cạnh nhau, cô có thể hiểu được cái gì gọi là luật bù trừ cho nhau, hiểu được cả đời này chỉ có người đàn ông này mới có thể ở bên cạnh cô ấy.

Văn Cảnh ghen hòng nhìn Trình Bắc Vọng, mặt không vui, “Khi nào anh có thể tự mình trị được em, em mới phục anh.”

Trình Bắc Vọng vẫn cười híp mắt, “Bà xã là để yêu, không phải để trị. Nhan Giác muốn ăn gì, tôi mời.”

“Hắc! Trình Bắc Vọng, kẻ đắc trí nhà anh, dù sao cũng nên hỏi bà xã anh muốn ăn gì chứ.”

Nhan Giác nhìn họ giống như một đôi oan gia, vừa cười vừa nói với Trình Bắc Vọng, “Một chiếc bánh phô mai, tôi tới quán này là chờ tổng giám đốc Trình mời tôi bánh này đây. Mùi vị của bánh do tổng giám đốc Trình gọi chắc chắn sẽ khác so với mùi vị khi chúng ta tự gọi. Đúng rồi, là hai cái, Lệ Tranh, anh cũng ăn thử một chút xem.”

Lệ Tranh giống như không nghe thấy những gì Trưởng phòng Văn đang nói, chỉ là vò quýt dày có móng tay nhọn, bạn học Trình chỉ cần nói một câu liền áp chế được Trưởng phòng Văn. Trình Bắc Vọng búng nhẹ lên trán Văn Cảnh, “Em thích ăn gì chẳng lẽ anh lại không biết.”

Hành động ấy của Trình Bắc Vọng khiến cho Văn Cảnh đỏ mặt.

Trình Bắc Vọng rời đi sau đó lại quay lại, Nhan Giác đang tiêu diệt chiếc bánh phô mai của cô, Lệ Tranh cũng đang ăn phần của mình. Trình Bắc Vọng ba lần bốn lượt chạy đi mua đồ ăn để bổ sung dinh dưỡng cho Văn Cảnh. Lúc này người đưa ra ý tưởng ngày hôm nay, bạn học Niếp Văn Hiên, mới ngưng ngưng xuất hiện ở ngoài cửa tiệm.

“Xin lỗi! Xin lỗi! Tớ tới chậm.” Yêu nghiệt vừa xuất hiện vừa dơ tay xin lỗi không ngừng. Nhan Giác đang giúp Lệ Tranh ăn nửa chiếc bánh còn lại, bèn đặt thìa xuống, khoanh tay nhìn về phía yêu nghiệt, trêu đùa nói: “Văn Cảnh, tớ nhớ không nhầm thì có người lúc đầu nói là sẽ đưa một nửa của mình đến đây mà nhỉ? Nếu như một đôi mà chỉ có một người đến thì coi như phạm quy, nên làm thế nào đây?”

“Kéo ra ngoài xử bắn, sau đó dùng roi quất, rồi mang đi muối dưa. Mới vừa rồi còn giận đối với Trình Bắc Vọng mà bây giờ Văn Cảnh đã tựa vào ngực Trình Bắc Vọng cười đùa với người mới xuất hiện là Niếp Ngân Hiền rồi.

“Không nên tàn nhẫn như vậy chứ.” Niếp Văn Hiền cầm cái thìa trước mặt Nhan Giác. Xúc một miếng bánh ngọt, “Lại còn nói mang đi muối dưa, cậu dám ăn sao?”

“Đúng là không dám ăn, nhưng mà bánh ngọt của Lê Tranh mà cậu cũng dám ăn, tớ phục cậu rồi.” Nói xong, Văn Cảnh nhìn lại vẻ mặt tái nhợt của Niếp Văn Hiền, cười đến gập bụng lại.

“Tớ...tớ không biết, tớ nghĩ là.....” Yêu nghiệt không tìm được từ gì để giải thích tiếp. Lê Tranh nở nụ cười, nét mặt ô hòa nói: “Không sao.”

Yêu nghiệt không biết nên nhìn đi đâu, anh ta gãi gãi đầu, nét mặt vẫn còn lúng túng.

“Trong nhà của bạn gái tớ có chút việc, một chút nữa sẽ tới, lúc đó sẽ cho hai người “Phụ nữ đã kết hôn” các cậu biết thế nào nét đẹp thanh xuân!” Niếp Văn Hiền nâng tay lên xem đồng hồ, tinh thần lại trở nên phấn chấn.

Bây giờ Nhan Giác thật sự không tò mò xem bạn gái của yêu nghiệt trông như thế nào, hay là nét đẹp thanh xuân gì cả. Bây giờ cô đang thắc mắc tại sao cô ấy lại xuất hiện trong tình huống này.

Áo khoác của Đinh Chiêu Đông vẫn chưa cài nút, quần áo có chút không gọn gàng đứng ở bên ngoài cửa hàng bánh ngọt nhìn vào bên trong, anh ta bề ngoài nghiêm túc cùng với không khí ngày lễ với màu hồng chủ đạo ở nơi đây có phần không hợp. Nhan Giác huých nhẹ Lê Tranh “Có phải là đang tìm anh không?”

“Lê Tranh nhìn theo ánh mắt Nhan Giác, hơi ngoài ý muốn, anh lắc đầu, “Anh không có hẹn với Chiêu Đông, để anh ra xem thế nào.”

Lê Tranh chưa kịp đứng lên, Đinh Chiêu Đông đã nhìn thấy bọn họ, trực tiếp đi tới chỗ họ đang ngồi.

“Đinh Tiểu Tiệp, sao anh lại ở đây?” Nhan Giác cười chào hỏi với anh ta. Bỗng nhiên có một người không biết từ đâu xuất hiện.

Yêu nghiệt đang cúi đầu thờ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra bị Đinh Chiêu Đông đánh một phát lên mặt, bàn bên cạnh đổ xuống, chén đĩa trên bàn rơi vỡ, Niếp Văn Hiền bị đánh ngã.

“Đinh Chiêu Đông, anh làm gì đấy!” Nhan Giác nhanh chóng ra cản Đinh Chiêu Đông đánh tiếp, nhưng anh ta lại tránh được. Nắm đấm của Đinh Chiêu Đông vừa chuẩn lại vừa mạnh, vừa đánh về phía yêu nghiệt vừa mắng, “Khốn khiếp!”

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28: Súng và hoa hồng (tiếp)

[Nếu như có thể, tôi muốn có một người anh trai, lớn hơn tôi bảy tuổi, cao hơn tôi hai cái đầu, khi trời mưa sẽ giúp tôi che mưa, khi trời nắng sẽ giúp tôi che nắng và khi tôi bị người khác bắt nạt anh trai sẽ là người đầu tiên đứng ra bảo vệ tôi, nhưng tôi lại không có anh trai, chỉ có một người chú, một người chú vô cùng đáng ghét.]

Niếp Văn Hiền vốn là nhiếp ảnh gia, Nhan Giác biết, từ khi sinh ra tới giờ, ngoại trừ việc dùng tay để chụp ảnh, dùng miệng để tán gái ra thì không còn sở trường gì khác, chứ đừng nói đến việc đánh nhau. Đinh Chiêu Đông lại khỏe mạnh giống như trâu, mỗi cú đấm của anh ta đánh ra khiến cho gương mặt của yêu nghiệt giống như khinh khí cầu vừa được bơm hơi, sưng hết lên.

“Chiêu Đông, dừng tay!” Khi Đinh Chiêu Đông ra nắm đấm thứ năm thì Lê Tranh vòng qua mấy chiếc bàn bị đổ đi tới trước mặt và giữ khuỷu tay anh ta lại, “Phát điên cái gì?”

Giọng của Lê Tranh tuy không lớn, nhưng cũng đủ để ngăn cản Đinh Chiêu Đông đánh tiếp. Cầm của anh ta không biết bị cái gì cọ vào, đồ búng lên một mảng. Đinh Chiêu Đông rút tay lại, nhả một ngụm ra chỗ trống bên cạnh, “Phát điên? Tôi đúng là điên rồi, các người hỏi xem kẻ này đã làm chuyện gì rồi. Đông Đông mới bao nhiêu tuổi chứ!”

“Anh cũng biết Đông Đông?” Khuôn mặt của yêu nghiệt bây giờ chẳng khác gì đầu heo, anh đưa tay lên lau khô miệng. Nhan Giác thấy yêu nghiệt vốn định hỏi Đinh Chiêu Đông chuyện gì đó, nhưng khi nhìn thấy máu trên mu bàn tay thì hoàn toàn ngắt đi. Lúc này Nhan Giác mới nhớ ra, ngoại trừ biết chụp ảnh, tán gái, thì Niếp Văn Hiền còn có một “Sở trường” đặc biệt khác chính là----- cứ nhìn thấy máu là ngất. Chỉ cần nhìn thấy chút máu trên con muỗi cũng đủ làm cho Niếp Văn Hiền choáng váng. Cho nên khi nhìn thấy trên mu bàn tay toàn máu, Niếp Văn Hiền mới hoàn toàn ngất xỉu.

Trong cuộc sống mỗi người sẽ có một vài nơi họ không thích tới. Ví dụ như một đứa trẻ 5, 6 tuổi sẽ không thích dậy sớm mỗi ngày, sau đó bị ba nắm tay đưa đến nhà trẻ; ví dụ như khi con người khi luôn sống trong cuộc sống âm u đầy đủ thì sẽ không muốn tới một nơi lúc nào cũng không đủ ánh sáng,

thiếu thốn đủ thứ, trừ khi đi làm công ích cũng sẽ không muốn đi lần thứ hai; lại một ví dụ nữa, giống như Nhan Giác đã từng ở trong bệnh viện một thời gian, hiện tại khi ngửi thấy mùi thuốc khử trùng sẽ muốn nôn.

Cô đứng ngoài hành lang hít thở mấy hơi rồi lại trở lại trong phòng. Yêu nghiệt đang nằm trong giường phía sau tấm rèm, căng thẳng nhắm chặt mắt lại, chốc chốc lại kêu lên “Bác sĩ, làm nhẹ tay một chút, nhẹ một chút!”

Tuy là người lớn, nhưng lại sợ đau, sao lúc bị đánh lại không thấy tên đó kêu tiếng nào, đi tới néo vào ngón út của Niếp Văn Hiên, “Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì? Tùng Tùng là ai, có quan hệ như thế nào với cậu? Lại còn Đình Chiêu Đông nữa là sao? Anh ta và cậu không quen biết, tại sao lại tay ra đánh cậu?”

Từ trước đến giờ vốn không có chuyện vô duyên vô cớ yêu một người, lại càng không thể vô duyên vô cớ hận một người. Nhan Giác không tin, Đình Chiêu Đông đánh người lại không có lý do.

“Ài....” Yêu nghiệt cũng than thở, anh ta mở mắt ra, “Đông Đông là bạn gái tớ, còn về anh ta (Đình Chiêu Đông) tại sao lại.....Xong rồi, ngắt xiu.....” Đang nói, Niếp Văn Hiên lại bị bông băng dính máu trên tay bác sĩ dọa sợ một lần nữa, yếu ớt mở miệng.

“Nhìn bộ dạng lúc này của cậu xem.” Yêu nghiệt trợn trắng mắt, Nhan Giác cho anh ta (NVH) một cái liếc mắt.

Đình Chiêu cũng cùng đi tới bệnh viện, Nhan Giác ở chỗ này với Niếp Văn Hiên, còn Lê Tranh thì nói chuyện với Đình Tiểu Tiễn, còn vợ chồng Văn Cảnh bị họ đuổi về nhà. Nhan Giác không ngờ rằng vết thương của yêu nghiệt chưa được xử lý xong thì hai người họ đã nói chuyện xong rồi.

“Chú nói rồi, không cho phép hai người ở cùng một chỗ!” Bên ngoài chính là tiếng của Đình Chiêu Đông, Nhan Giác nghĩ không sai, người khiến Đình Chiêu Đông phải gắt lên kia chính là Đông Đông mà yêu nghiệt đã nói. Quả nhiên.....

“Chú nói không được thì không được sao, cháu muốn ở cùng anh ấy! Đừng tưởng rằng chú tên là Đình Chiêu Đông thì sẽ phải chăm sóc cháu cả đời, cháu không cần!” Là giọng của một cô gái trẻ tuổi, nhân lúc Niếp Văn Hiên còn chưa tỉnh táo, Nhan Giác tò mò lộ đầu ra ngoài, suýt nữa thì đụng phải cô gái đó.

“Mẹ ơi, làm con sợ hết hồn.” Cô gái vừa vỗ ngực vừa nói.

Có lẽ là một nữ sinh, Nhan Giác nhìn chăm chăm cô bé đang chạy tới trước giường của Niếp Văn Hiên, có chút không tin vào mắt mình, đồng thời cô cũng phải cảm thán, Niếp Văn Hiên đúng là tìm được một người giống cậu ta. Trước tiên, cô bé và yêu nghiệt đều giống nhau là không để ý cô mình lộ ra ngoài thời tiết lạnh như thế này, mái tóc ngắn khiến người khác nhìn vào thấy thật năng động, thoải mái. Nhan Giác thấy cô thì nghĩ ngay đến bộ phim Twilight có cô gái ma cà rồng Elise đáng yêu có khả năng biết trước tương lai.

“Cô ấy chính là Đông Đông?” Nhan Giác đi tới bên cạnh Lê Tranh, người đi theo cô bé vào đây, kéo cánh tay anh, hỏi: “Đông Đông là em gái của Đình Chiêu Đông sao?” (trong tiếng Trung mọi người nói chuyện đều là người, ta, nên Nhan Giác không biết quan hệ của 2 người, nghĩ rằng họ là 2 anh em)

Lê Tranh lắc đầu, “Đông Đông là cháu gái của Đình Chiêu Đông, còn anh là chú họ của cô bé.”

“Ồ.....” Nhan Giác đáp lại một tiếng, bỗng nhiên có vai vế ngang hàng với Đình lại có cảm giác khác thường, nhìn ánh mắt che chở, bảo vệ của anh ta (ĐCĐ) giành cho cháu gái có phải hơi quá mức rồi không.

“Đông Đông, không phải tư liệu của Niếp Văn Hiên chú đã cho cháu xem rồi sao? Là người quá đào.....” Vừa vào cửa, Đình Chiêu Đông hướng ra chỗ khác đi tới, không dám đến gần giường bệnh. Thay bác sĩ chăm sóc yêu nghiệt, Đông Đông để cho Niếp Văn Hiên gối đầu lên chân mình, cũng không nhìn Đình Chiêu Đông lần nào, “So với chú và hầu hết đàn ông mà nói, thì Tiểu Niếp Từ thỉnh thoảng sẽ có một vài sai lầm, cháu có thể chấp nhận. Hơn nữa, bây giờ có cháu, khả năng xảy ra sai lầm cũng sẽ không còn, anh nói xem có đúng không Tiểu Niếp Từ?”

Cô bé cười híp mắt, néo néo mặt của “Tiểu Niếp Từ”, “Tiểu Niếp Từ” dùng vẻ mặt “Đau cũng thấy vui” nở một nụ cười đáp lại cô.

Ngoại trừ vết thương bên ngoài, Nhan Giác không ngờ rằng mấy năm đắm của Đình Chiêu Đông lại đánh cho Niếp Văn Hiên chấn thương sọ não. Đình Chiêu Đông đang định cầm tấm phim chụp X-quang thì bị cháu gái của anh ta bắt đi làm thủ tục nhập viện cho Niếp Văn Hiên. Cô bạn gái nhỏ của yêu nghiệt cũng không nhận rồi, nhân lúc Niếp Văn Hiên đang nghỉ ngơi thì cô bé chạy ra ngoài mua một ít đồ dùng hàng ngày.

Nhan Giác cũng đi cùng.

Trước cửa bệnh viện có một siêu thị nhỏ, chỉ có khoảng 20 thước vuông (khoảng 16,72 m²) nhưng lại có đầy đủ các loại đồ dùng. Nhan Giác đi xem chậu rửa mặt, có hai kiểu, một là màu hồng hình Hello Kitty, một cái màu xanh có hình Ninja rùa, Nhan Giác không nghĩ ngợi liền lấy cái màu xanh. Tiếng nói của Đình Đông từ quầy bán mì phía sau truyền đến, “Rốt cuộc chị là bạn gái của chú họ hay là bạn gái của chú em đây?”

Nhan Giác sững sốt, cô nhớ cô và Đình Chiêu Đông đã từng cãi nhau về Ô Long, không biết nên trả lời như thế nào. Tuy không thể nhìn thấy mặt của Đình Đông nhưng Nhan Giác biết cô ấy suy nghĩ về chuyện này rất lâu. Đình tiểu thư giống như chưa từng hỏi cái gì, đi tới quầy bán khăn lông bên kia để xem.

Thời gian, không vì chuyện yêu nghiệt bị thương ngoài ý muốn mà dừng lại, sau một tuần lễ, khi Nhan Giác trở lại trường học, vẫn thường xuyên nhận được điện thoại của giáo viên hướng dẫn cho Nhan Lương, thỉnh thoảng là tin tốt, nhưng hầu như vẫn là gọi điện phê bình. Đối với đứa em trai này, luôn làm cho cô đau đầu, chỉ mong em trai mình sớm hiểu chuyện hơn, nhưng mà chuyện này cũng chưa là gì, trong tuần vừa rồi có một chuyện khiến cô vô cùng đau đầu. Thứ sáu, cô giáo Dư bị ốm, Nhan Giác dạy thay cô ấy một tiết đại cương về mỹ thuật tạo hình Phương Tây.

Giáo viên Dư gọi điện tới nhờ Nhan Giác, còn nói rằng trước khi tan lớp muốn cô đọc kết quả cuối kì của môn này cho cả lớp. Nhan Giác cười, nói rằng: “không phải là muốn em để cho các sinh viên lần lượt đứng lên nói cảm nghĩ của mình đây chứ?”

“Đúng là như thế, chẳng qua kì này chỉ có một sinh viên trượt môn, tôi muốn cho em sinh viên đó nhớ lâu một chút, em nhất định phải nhớ để cho em sinh viên đó tự kiểm điểm lại mình trong năm phút trước mặt cả lớp.”

Từ khi làm giáo viên dạy môn này, Nhan Giác rất ít cho sinh viên trượt môn, cô không phải là giáo viên dễ tính, mà cô thật sự không chịu được khi sinh viên tới gõ cửa phòng làm việc của cô ba lần trong một ngày để xin điểm từ 59 lên 60. Cô biết một giáo viên cực kì nghiêm túc trong việc chấm thi, mà khiến cho một lớp 30 người mà có tới 14 người bị trượt môn, gần nửa lớp, không chỉ sinh viên ồn ào, mà còn làm kinh động đến hiệu trưởng. Đó là năm đầu tiên giảng dạy sau khi Nhan Giác tốt nghiệp.

Nhưng mà hôm nay lại không giống thế, đích thân cô giáo Dư nhờ vả, hơn nữa chỉ có một người, Nhan Giác cũng không suy nghĩ nhiều, sau khi đọc xong kết quả trước giờ tan lớp, cô gọi sinh viên trượt môn đó lên trước lớp.

Nhan Giác biết sinh viên đó, họ Hạng, hình như còn là cán sự lớp. Nhan Giác thở dài, “Bạn học Hạng, cô giáo Dư muốn em tự xem xét lại nguyên nhân vì sao mình trượt môn, em có ba phút, bắt đầu đi.”

Đặt tay xuống bàn, Nhan Giác kéo tay áo xuống che khuất đồng hồ đeo tay.

Bạn học Hạng là một sinh viên nam, dáng người cao cao, vóc người không gầy. Nhan Giác nhìn cậu ấy lấy hơi, giống như quyết tâm làm việc gì đó rất trọng đại, trong đầu nghĩ đến cái gì đó, muốn ngăn cản, nhưng không kịp rồi.

Hạng Lương hít một hơi thật sâu, bắt đầu nói ra những gì đã nghĩ sẵn trong đầu, “Van Gogh nói qua: ở trong cuộc sống cũng như trong hội họa, bạn có thể không cần Thượng Đế, nhưng bạn, bạn không thể bỏ qua một điều cao hơn, chính là cuộc đời bạn-khả năng sáng tạo. Bức tranh về mùa thu, em muốn nói rằng, trong cuộc đời em cũng như hội họa, em có thể không cần Thượng Đế, nhưng em không thể không giữ cho trái tim sự ảm áp. Lần đầu tiên gặp cô, cô giúp đang giúp người làm vườn chăm sóc một nhánh ngô đồng, hình ảnh cô dưới ánh nắng khắc sâu trong em. Một lần khi em bị đau dạ dày, đau đến mức không đến được, là cô, trước khi chuông báo thi reo đã chạy đi lấy cho em ly nước nóng. Không biết có phải là cô vô tâm hay do em nghĩ nhiều, nhưng hôm nay em muốn nói với cô, em thích cô, cô đồng ý làm bạn gái em nhé!”

Nhìn đi, tình yêu chính là một điều lâu dài, chiều thức từ năm trăm năm trước đến bây giờ vẫn có tác dụng tốt. Nói ra những lời thổ lộ đầy thâm tình có thể làm cảm động biết bao nữ sinh, nhưng mà theo thời gian nội tâm cô càng kiên cường hơn, Nhan Giác đã qua cái tuổi dễ cảm động đó, Nhan Giác không có ý kiến gì trừ việc mỉm cười.

“Tan lớp.” Tiếng học sinh huyên náo trong lớp, Nhan Giác giống như đang tự cho mình tan học.

Cầu thang trước cửa chính bị hỏng, sửa chữa chưa xong, cô đi xuống phía phòng học cuối cùng, bỗng dừng lại “Sao cậu lại ở đây?”

Cũng đã lâu Nhan Giác và Du Du có một thời gian không gặp nhau.

“Như thế nào, lần phỏng vấn ở Sơn Đông này có vẻ rất thuận lợi! Sắc mặt cậu tốt hơn nhiều, không còn là phóng viên Du với vẻ mặt nhợt nhạt nữa rồi.” Nhan Giác và Du Du ngồi ở một quán đồ uống bên cạnh Dung Bắc, trong lúc chờ đợi đồ uống nóng được mang lên, Nhan Giác trêu ghẹo Du Du “Hay là bởi vì tình yêu khiến cho phụ nữ sông lại, có người yêu khiến phụ nữ trở nên đẹp hơn?”

Nhan Giác và Du Du biết nhau một cách tình cờ, sau này cô cũng không biết vì sao mình và cô phóng viên tính cách quái dị này lại hợp nhau như vậy.

Du Du lớn hơn Nhan Giác bốn tuổi, là nhân vật nổi tiếng nhất Dung Bắc phóng viên của tạp chí Phong phẩm. Theo Nhan Giác biết lần này cô ấy đi Sơn Đông là để phỏng vấn một tác giả cao tuổi yên lặng sáng tác trong nhiều năm.

“Có thể coi như vậy.”

Du Du trả lời lấp lửng khiến Nhan Giác rất hiếu kì “Sao lại có thể coi như vậy? Phỏng vấn thuận lợi hay có anh chàng nào đó giúp sức?”

Không biết có phải là liên quan đến hoàn cảnh gia đình, tính cách của Du Du so với người bình thường có phần khác biệt, ít nói, chỉ khi nào cảm bút mới thay đổi, vô cùng sắc bén. Theo như Nhan Giác biết, Du Du không có bạn trai.

Khiến cho cô không thể tin được, Du Du lại nhún vai, sau đó nói: “Cả hai đều có.”

Đúng là có đàn ông! Nhan Giác thôi không đùa giỡn nữa, nhận lấy ly nước chanh từ nhân viên phục vụ, đưa cho Du Du, vừa nói: “Khi nào rảnh rồi mang vị kia nhà cậu đi cùng, chúng ta cùng ăn bữa cơm.”

“Tốt.” Du Du sáng khoái đồng ý, cô khuấy khuấy chiếc thìa. Hơi nước lượn lờ, cô ấy nhìn Nhan Giác nói: “Nhan Giác, lần này tớ đến tìm cậu là muốn nhờ cậu giúp một tay.”

Du Du rất ít khi nói chuyện nghiêm túc như vậy, Nhan Giác buông chiếc ly trong tay xuống, nhìn thẳng, “Có chuyện gì sao, nói đi.”

Cô lại không ngờ chuyện Du Du nhờ lại liên quan đến người nọ.

Từ mấy ngày trước, yêu nghiệt bị chấn thương sọ não không nặng lắm nên ra viện trước thời hạn, Nhan Giác đưa Du Du tới phòng làm việc của anh ấy thì Niếp Văn Hiến mới từ phòng tắm bước ra.

“Mộc Mộc, nói với bọn họ, đây là bức ảnh cuối cùng, lại một lần nữa kén cá chọn canh, ông đây sẽ không hầu hạ.” Niếp Văn Hiến đem mấy bức ảnh chụp cách điệu đen trắng ném cho người địa diện Đoan Mộc của mình, hai chân bắt chéo trên ghế, giả bộ giống như ông lớn. Đoan Mộc cầm bức ảnh, nhủ mảy một chút “Ai ui Tiểu Niếp Niếp, người ta rõ ràng muốn chụp màu, tại sao lại cố tình làm ngược lại đi chụp đen trắng như vậy chứ!”

“Cậu nói họ là người có tiền, bọn họ biết cái gì, có thể chụp như nào, tôi rõ ràng hơn so với bọn họ! Cậu hãy dựa theo lời tôi, nói với bọn họ, dùng hình của chúng ta tuyên truyền, đảm bảo nước hoa mà họ tiêu thụ có thể vượt xa so với dự tính.”

“Đa trâu thổi rất vang* , thậm chí anh quên rằng mình cũng vừa mới bị đánh sao.” Không biết đến sau lưng yêu nghiệt từ bao giờ, Nhan Giác đưa tay véo mặt anh ấy, khiến anh ấy kêu lên thảm thiết, “Ai ui ai ui, người ta vẫn còn bị thương, cậu còn muốn hủy dung tớ sao?”

*nghĩa là: chỉ biết nói mồm

Niếp Văn Hiến, không nói nhiều, hôm nay tới nhờ cậu giúp một việc, đây là bạn của tớ, Du Du, cô ấy muốn phỏng vấn đạo diễn phim Bông cúc nhỏ cậu là người liên hệ trung gian, được chứ?” Nhan Giác kéo Du Du ngồi trên ghế sa lông đối diện Niếp Văn Hiến, chống cằm nhìn anh, bộ dạng giống như kẻ cướp, muốn giúp cũng phải giúp, mà không muốn giúp cũng phải giúp.

Niếp Văn Hiến không lên tiếng, ngược lại Đoan Mộc lại nói “Ai ui, Nhan Giác tốt của tôi, cô cũng đừng làm khó Tiểu Niếp Niếp nhà tôi, không trông mong gì được, đạo diễn chính là một kẻ nghiêm nghị không dễ nói chuyện, từ khi bắt đầu làm đạo diễn đến giờ cũng hơn 40 năm, chưa lần nào tiếp nhận phỏng vấn.... ....”

“Mộc Mộc, tôi biết rõ.” Nhan Giác nhin cười, cô không sao hiểu được tại sao yêu nghiệt và Đoan Mộc lại có thể làm việc chung với nhau? Niếp Văn Hiến là yêu nghiệt, nhưng cũng không phải mẹ nha, Nhan Giác nhìn Niếp Văn Hiến, “Yêu nghiệt, cậu có thể giúp chứ? Không giúp được tớ cũng không làm khó cậu.”

Nhan Giác giả bộ đứng dậy, lại bị yêu nghiệt kéo lại, “Chuyện này có gì khó.”

Anh ngồi xuống, từ trong ví tiền lấy ra hai tờ gì đó, đưa cho Nhan Giác, “24 tháng 12 Bông cúc nhỏ chiếu mở màn, vốn là Đông Đông muốn đi tớ mới mua, vừa đúng lúc các cậu tới, cứu tớ ra từ cơn ác mộng Liya Phạm, ông ọ làm đáng.”

Đối với yêu nghiệt thì là giải thoát, nhưng Nhan Giác thì phải đi xem lễ chiếu mở màn Bông cúc nhỏ với Du Du sao?

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xuân Như Mộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.